

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

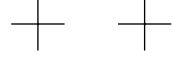
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ISSN 1300-3585

S o s y a l i z m İ ç i n

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/01 • 12 Ocak 2007 • 50 YKr

**Saldırılara karşı birleşik
devrimci direniş!**

**2006 yılında
sınıf hareketi**

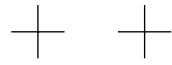
**Düzenin iç dalaşması büyürken
“Düzene karşı devrim!”
bayrağını yükseltelim!**

**Yeni bir yılın başında dünya,
Ortadoğu ve Türkiye**

**Başka türlü bir tribün, başka türlü
bir futbol: LİVORNO CALCIO**
Cem Taylan

**Topyekûn
saldırılara karşı
direniş yılı!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Geride kalan yıl içinde iç çatışma ve gerilimlere rağmen işçi ve emekçilere saldırılar sürdü, emperyalist savaş taşeronluğu yolunda önemli adımlar atıldı... Topyekûn saldırılara karşı direniş yılı!	3
Saldırlara karşı birleşik devrimci direniş!..	4
2006 yılında sınıf hareketi	5-7
2006: Emperyalist/siyonist güçlerin Irak'ta bataklığa saplandıklarının resmen tescil edildiği yıldır! Zafere ulaşmanın yolu emekçilerle ezilen halkların birleşik direnişinden geçiyor!	8-9
Tecrit karşıtı eylemlerden..	10-11
Düzenin iç dalaşması büyürken “Düzene karşı devrim!” bayrağını yükseltelim! . 12	
Asgari ücret kimin meselesi?.	13
Asgari ücret üzerine röportajlar....	14
Sermayenin her geçen gün büyüttüğü kontrolsüz özel ordusu...	
Özel güvenlik şirketleri..	15
Yeni bir yılın başında dünya, Ortadoğu ve Türkiye (<i>Orta sayfa</i>)	16-18
Nükleer silah deposu siyonist rejim bölge halklarını tehdit ediyor!	19
Filistin'de iç çatışmalar tırmandırılıyor! Direnme kararlılığı siyonist işgali hedef almalıdır!	20
Somali'ye saldırı emrini ABD emperyalizmi verdi.	21
Bağdat - Mogadişu...	22
Faşizmle hesaplaşmak kapitalizmle hesaplaşmaktan geçiyor!	23
Saddam'ın idamı ve düşündürdükleri	24-25
2007'ye girerken	26-27
Diyeti ödenmeyen çalıntı bir hayatın rüyası.	28-29
Başka türlü bir tribün, başka türlü bir futbol: LİVORNO CALCIO.	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/01 ● 12 Ocak 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

2006'yı sermaye ve devletin yoğun saldırıları altında geçiren işçi sınıfını, emekçi kitleleri ve devrimci hareketi, yeni yılda da kapsamlı ve yoğun saldırı dalgasının beklediği açıktır.

Sermaye sınıfının ve devletin saldırı programları çoktan hazır. Bu program çerçevesinde onlar, geçtiğimiz yılın özellikle son aylarını, devrimci harekete ve demokratik kurumlarına yönelik azgın saldırılarla tamamladılar. Bu bir yönüyle kitlelere yönelik saldırılar için zemin düzlemek, bu saldırılara karşı kitleleri silahsızlandırmak anlamına geliyordu. Akılları sıra devrimci yayınları susturacak, kurumları tasfiye edecek, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri saldırıları karşısında savunmasız bırakarak çaresizleştirecekti.

Sermaye devletin bu saldırılarda hedeflediği amaçlara ulaşmadığı, devrimci hareketin toplu refleksi sayesinde buna imkan bulamadığı biliniyor. Saldırıları sürmekle birlikte ilk yoğunluğu püskürtülmüştür. Devrimci yayınların ve demokratik kurumların faaliyetlerini hiçbir zaafa uğramadan sürdürdükleri de ortada. Bu çok önemli, çünkü bu yayınlara, bu kurumlara, bu faaliyete sınıfın ve kitlelerin önümüzdeki süreçte çok daha fazla ihtiyacı olacak.

Türk sermayesi ve devleti, sadece içeride, işçi sınıfı ve emekçi halklara yönelik saldırılarla yetinmeye niyetli olmadığını, emperyalizmin Ortadoğu'da yaktığı ateşe dalmaya dünden hevesli olduğunu her fırsatta ortaya koymaktadır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları engel olmadığı sürece de bu heveslerini gerçekleştirecekleri bilinmelidir. Fakat onların bu hevesi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yıkımı olmadan gerçekleşemez. İşçi ve emekçi gençleri cepheye sürmeden savaşa giremezler,

Musul-Kerkük hayalleri peşinde koşturamazlar.

Ülkeye ve onun gerçek sahibi işçi sınıfı ve emekçi halklara ihanetle eş değerdeki bu planları bozmak, komşu halklarla emperyalizme karşı dayanışmayı büyütme, emperyalist-kapitalist saldırıları püskürtmek, önümüzdeki dönemin temel görevi durumundadır. Bunun içinse işçi sınıfı ve emekçilerin toplu direnişini örebilmek gerekiyor. Türkiye devrimci hareketi böyle kapsamlı bir görev için el birliği yapmaya artık daha fazla hazır olduğunu, geçtiğimiz yılın pek çok gelişmesinde ortaya koymuş bulunuyor. Devrimci dayanışmanın önemini kendine yönelik saldırılar sürecinde daha iyi kavramış olan devrimci hareket, bu saldırılar sırasında ortaya koyduğu

dayanışma refleksi ve birlikte hareket kapasitesini, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, komşu halklara yönelik saldırılara karşı direnişin örülmesi ihtiyacı karşısında da fazlasıyla göstermek zorundadır. Bu, sermayenin saldırı programlarına karşı devrimcilerin birleşik, ortak bir mücadele programını zaman geçirmeden çıkarması anlamına gelmektedir.

* * *

F tiplerindeki tecrite ve işkenceye karşı Taksim Tramvay durağında devam eden Cumartesi eylemleri bu hafta da gerçekleşecek. Eylem saat 16:00'da "Tecriti kaldırın! Ölümünün durdurun!" şiarıyla yapılacak. Tüm duyarlı kesimlerin bu eylemlere katılması yönünde çaba gösterilmelidir.

* * *

2007'nin bu ilk sayısında geçen yıla ilişkin kimi değerlendirmelerimizi yayımlamış bulunuyoruz. Bunların yayınına önümüzdeki sayılarda da devam edeceğiz. Bu çerçevede okurlarımızın özgün değerlendirmelerine de yer verebiliriz.

Yeni bir yılda yeni umutlar ve başarılı bir mücadele dileğiyle...

**Parti
değerlendirmeleri-1**

**Parti
değerlendirmeleri-2**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Geride kalan yıl içinde iç çatışma ve gerilimlere rağmen işçi ve emekçilere saldırılar sürdü, emperyalist savaş taşeronluğu yolunda önemli adımlar atıldı...

Topyekûn saldırılara karşı direniş yılı!

2006, gerek Türkiye ve Ortadoğu, gerekse tüm dünyada son beş yıldır giderek tırmanan çalkantılı dönemin önemli bir halkasını oluşturmaktadır. Yeni yılın ilk günlerindeki hızlı siyasal gelişmeler de dikkate alınırsa, 2007'nin yeni bir dönemecin başlangıcı olduğunu söylemek bile mümkün. Bu, Ortadoğu için olduğu kadar Türkiye için de geçerlidir. İç-dış politika ayrımı yapmaksızın gelişmelere kabaca bakalım.

Emperyalizme hizmetten savaş taşeronluğuna geçiş için hazırlıkların hızlandırıldığı bir yıl

2006 yılı önümüzdeki dönemin çok şeylere gebe olduğunu gösteren ve Türkiye'nin iç ve dış politikasına damgasını vuran pek çok gelişmeye tanıklık etti. Bunların en başında hiç kuşkusuz ABD'nin Irak'ta bataklığa saplanması kesinleşmesi, İsrail'in Lübnan hezimet ve Ortadoğu'ya yönelik daha kapsamlı bir emperyalist saldırı hazırlığı gelmektedir. İran'ın köşeye sıkıştırılması, Saddam'ın alalece idamı, ardından yeni yılın ilk günlerinde Etiyopya'nın islamcı Somali hükümetine ABD desteğiyle savaş açması ve ABD'nin Somali'de başlattığı son operasyon, bu konuda hiçbir kuşkuyla yer bırakmamaktadır. 2007, Kuzey Afrika'dan Avrasya'ya kadar savaş ve çatışmaların tırmanacağı ve Türkiye'nin bu savaş ve saldırganlıkta aktif bir rol üstleneceği bir yılın başlangıcı olacaktır.

ABD'nin Ortadoğu'ya saldırısıyla başlayan çalkantılı dönemin, dalga dalga tüm dünyaya yayılmakta ve sertleşmekte olduğu artık kesindir. 4 yıldır barbarca sürdürdüğü savaşta saplandığı bataklıktan çıkamayan ABD, bu başarısızlığın faturasını başta bölge halkları olmak üzere tüm dünyaya ödetmeye kararlıdır. Bir bölge ülkesi olmanın yanı sıra ABD'ye göbekten bağımlı bir devlet olarak Türkiye, bu faturadan kaçamayacağını, aktif olarak içinde yer almazsa emperyalist savaşın kendisine daha ağır bir faturaya dönüşeceği kaygı ve korkusuyla 2005 yılından bu yana, ABD ile kölece ilişkileri daha da derinleştirmektedir.

Son iki yıl, ama özellikle de geçen yıl bu konuda hayli mesafe alınmış bulunmaktadır... Önce tezkere kazasının yol açtığı hasarlar onarıldı. Ardından tezkereyi aratmayan kararnamelerle bir dizi yeni üs ve liman ABD'nin hizmetine sunuldu. 2006 yılından itibaren ABD'ye en üst düzeyde ziyaretler sıklaştırıldı. Genelkurmay eski başkanı Hilmi Özkök'ün yaz aylarında görevini halefine devrederken yaptığı konuşma ve MGK toplantılarında belirlenen yeni açılımlarla, ABD ile kölece ilişkiler her bakımdan pekiştirildi. Böylece, PKK ve Kürt sorunu konusundaki pürüzler dışta tutulursa, Türkiye'nin Ortadoğu politikası ABD'nin istediği çizgiye ve kıvama getirildi.

Yeni yılın hemen başında 80. kuruluş yıldönümü vesilesiyle MİT müsteşarı Emre Taner'in (gelişmelere seyirci kalamayız, aktif bir dış politika izlemeliyiz vb.), daha öncesinde Başbakan Erdoğan'ın (önceliğimiz AB değil, Irak) açıklamaları, Genelkurmay'ın Kerkük sorunu ve PKK konusunda son çıkışları, sermaye iktidarının bir blok olarak emperyalist savaş ve saldırılarda daha ilerden rol alacağının birinci ağızlardan ifade edilmesinden başka

Mevcut koşullarda sermaye adına hiçbir çözümün kalıcı, uzun vadeli ve istikrarlı olmayacağı açıktır. Oysa işçi ve emekçiler siyasal sahneye çıkmayı, sınıfa karşı sınıf mücadelesinde yerini almayı başaramadığı koşullarda, sermaye aynı bildik oyunları bir kez daha sahnelemekte bir güçlük yaşamayacak, bu sorun da egemen sınıfların kendi aralarında karşılıklı restleşmeler, tavizler yoluyla bir şekilde çözülecektir. Bir farkla ki, bu kez gelen gideni, yeni yıl geçen yılı ve yılları aratacaktır. Zira işçi ve emekçileri bekleyen fatura çok daha kapsamlı ve ağırdır. Bu bilinçle mücadeleye hazırlanmalıyız.

bir anlam taşımıyor. Burada dikkat çekilmesi gereken üç noktanın altını bir kez daha kalınca çizelim.

Temel politikalarda uyum

Birincisi; egemen sınıfların ve farklı düzeydeki temsilcilerinin, kendi aralarındaki iç çekişme ve çatışmalara rağmen ABD'ye uşaklık çizgisini derinleştirmek noktasında tam bir uyum içerisinde hareket etmeye büyük bir özen göstermektedir.

İkincisi aynı uyumun işçi ve emekçilere ve demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılar konusunda da sürdürülmesidir.

Ve üçüncüsü, iç politika malzemesi olarak kullanılan Kürt sorunu konusundaki farklı demagojik yaklaşımlara rağmen inkarcılık ve imha politikasındaki ortak paydanın gözlerden saklanamıyor olmasıdır. Birbuçuk yıl önce Kürt sorununun varlığını tanıyan Erdoğan'ın, gelinen yerde "Kürt sorunu yok, terör sorunu var" diyerek, devletin geleneksel çizgisine biat etmesi bu açıdan hiç de şaşırtıcı değil.

Egemen sınıflar arasındaki it dalaşı sürüyor

2006'nın siyasal tablosuna elbette bir başka açıdan, egemen sınıfların kendi aralarındaki güç, çıkar ve iktidar kavgasının yarattığı istikrarsızlık açısından da bakmakta fayda var. Hatırlanacağı gibi, öncesinde Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü'nün tutuklanması, ardından Şemdinli olaylarıyla iyice su yüzen çıkan Ordu-AKP çekişmesi, Mayıs ayındaki Danıştay'a yönelik silahlı saldırıyla iyice tırmanmış, yeni

Genelkurmay başkanının seçilmesi konusunda yaşanan tartışmalarla tansiyon daha da yükselmmişti. Bu arada gerek AKP gerekse ordu, birbirlerinin kirli işlerini-çetelerini ve yolsuzluklarını kullanmaya çalışarak birbirlerini yıpratmaya çalışmış bir dizi yerde linç girişimleri örgütlenmiş, pislikler ortaya saçılmıştı.

AKP'nin attığı geri adımlarla bir parça yatışan bu gerilim ve çatışmalar, şimdi kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Gerek cumhurbaşkanlığı gerekse ardından yapılacak olan genel seçimlerden günü ve görüntüyü kurtaracak bir siyasal temsiliyet tablosu ile çıkmak, sermaye açısından son derece önemlidir. Zira o yalnızca içerde değil, aynı zamanda tüm bölgede artık hesaplarını savaş ve saldırganlık üzerinden yapmaktadır. AKP'nin, elindeki kozları sonuna kadar kullanmaya ve iktidar kavgasından daha büyük bir pay kapmaya kalkarak haddini aşması demek, gerek içerde gerekse dışarıda hazırlıkları ve planları yapılan saldırıların bir süreliğine de olsa gecikmesi demektir. Sermayenin buna asla izin vermeye niyeti yok. Görüldüğü kadarıyla AKP'nin, böyle bir niyeti olsa bile, bunu sonuna kadar dayatacak gücü bulunmuyor..

Mevcut koşullarda sermaye adına hiçbir çözümün kalıcı, uzun vadeli ve istikrarlı olmayacağı açıktır. Oysa işçi ve emekçiler siyasal sahneye çıkmayı, sınıfa karşı sınıf mücadelesinde yerini almayı başaramadığı koşullarda, sermaye aynı bildik oyunları bir kez daha sahnelemekte bir güçlük yaşamayacak, bu sorun da egemen sınıfların kendi aralarında karşılıklı restleşmeler, tavizler yoluyla bir şekilde çözülecektir. Bir farkla ki, bu kez gelen gideni, yeni yıl geçen yılı ve yılları aratacaktır. Zira işçi ve emekçileri bekleyen fatura çok daha kapsamlı ve ağırdır. Bu bilinçle mücadeleye hazırlanmalıyız.

Saldırılara karşı birleşik devrimci direniş!..

Yeni terör yasalarıyla faşist hukukunu tahkim eden sermaye devleti, 2006 yılını, devrimci harekete yönelik sistemli ve giderek dozajı yükselen saldırılarla geçirdi. Bu saldırıların hedeflerinden birinde devrimci gençlik hareketi bulunuyordu. Diğer büyük hedef ise devrimci hareketin kazanılmış mevzileri, basın-yayın organları, dernekler ve benzeriydi. Bu iki ana hedef dışında, devrimci-demokratik mücadele kapsamındaki hemen her eylem ve etkinlik devlet terörünün hedefi haline getirildi. Önce kolluk güçleri, ardından yargı mücadele halindeki kitleler üzerinde azgın bir terör estirdi. Yıl boyu süren saldırılarda yüzlerce gösterici yaralandı, yüzlercesi gözaltına alındı, tutuklandı, F tipi işkencehanelere kapatıldı.

Üniversitelerde devrimci gençlik hareketine yönelik saldırılarda, devlet, özel güvenlikçilerin yanı sıra ve giderek artan oranda sivil faşistleri de kullanmaya başladı geçtiğimiz yıl. Fakat en çok da, üniversite yönetimlerinin soruşturma terörü uğraştırdı gençliği. Asıllı-asılsız açılmış soruşturmalar sonucu kesilen cezalarla pek çok devrimci öğrenci üniversitelerden temizlenmeye çalışıldı. Saldırıları ülke çapında yaygın, mücadelenin daha köklü ve yüksek seyrettiği üniversitelerde ise yoğun yaşandı. Üniversiteli gençliğin mücadelesi de doğal olarak soruşturma terörünü merkezine almak durumunda kaldı. Bu ortak mücadeleye ek olarak kimi merkez üniversitelerde, soruşturma sonucu okuldan uzaklaştırılmış olan öğrenciler, okul önlerine kurdukları çadırlarda eylemler gerçekleştirdiler.

Eylül ayında Atılım gazetesi ve çizgisindeki pek çok kurum ve kuruluşun yanı sıra, DİSK'e bağlı Limer-İş sendikası eş zamanlı baskınlarla, yaygın gözaltı ve tutuklamalarla işlevsiz kılınmaya çalışıldı. Bu saldırılara da pek çok yerde gözaltına alınan kimi devrimciler üzerinden, 'terör örgütüne yönelik operasyon' kılıfı geçirmeye çalıştılar. Ancak açık mevzilere yönelik bu saldırılar o derece dayanaksız, o derece hukuk dışıydı ki, minareyi kılıfa sığdırmaları mümkün olmadı. Bunda, devrimci hareketin ortak tutumu ve hızlı tepkisi de önemli ve başlıbaşına bir rol oynadı.

Ardından, Aralık ayında, Yürüyüş Dergisiyle Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve bürolarına yönelik saldırılar başladı. Devletin bu kez 'terör örgütü' bahanesine sığınacak yüzü de yoktu artık. Çünkü emniyet açıklaması, saldırının, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin yürüttüğü 'temizlik' kampanyasına karşı olduğunu ortaya koyuyordu. Yani, emekçi semtlerinden uyuşturucu ve benzeri pislikleri temizlemek üzere kolları sıvayan devrimcileri engellemek, yani bu pisliklerin daha da yayılmasını sağlamak üzere harekete geçmişti sermayenin faşist

devleti. Yine onlarca kurum basıldı, yine bilgisayarlar başta olmak üzere çeşitli büro malzemeleri yağmalandı, yine devrimciler gözaltına alındı, yine emekçi semtleri yüzlerce polis, özel tim, panzer, silah gösterileriyle terörize edilmeye çalışıldı.

Devrimci kurumlara yönelik bu baskınlarla, Eylül'de saldırının hemen ardından, Aralık'ta ise daha baskın sırasında, devrimci hareketin ortak ve hızlı refleksi ve devrimci dayanışma ruhuyla karşı duruldu. Gerek merkezi yerlerde ortak karar ve organizasyonla, gerekse de semtlerde o semtteki devrimcilerin inisiyatifleriyle düzenlenen eylemler gerçekleştirildi. Pek çok semtte gerçekleşen eylemde polisin saldırıları çatışmalarla karşılandı. Bu eylemlerle sadece faşist devletin terör saldırılarına kolayından boyun eğilmeyeceği gösterilmekle kalmadı, devletin emekçi semtleri terörize etme oyunu da boşa çıkarılmış oldu. Bu semtlerde oturan işçi ve emekçiler, bir kez daha devrimci direniş geleneğine tanık oldular.

Devrimci kurumlara yönelik bu saldırılar sırasında ortaya konulan dayanışma ruhu ve refleksi, o sırada ve bu saldırılar üzerinden ortaya çıkmış değildi kuşkusuz. Uzunca süredir güçlendirilmeye çalışılan dayanışma ağının, yılın sonlarına doğru son halkalarını oluşturdu bu eylemler. Ama, daha yılın başında, örneğin, devrimci bir 8 Mart için bir araya gelinmiş ve 2006 8 Martı'nın devrimci bir atmosferde kutlanması organize edilmişti. Ve yine, 21 Nisan'da Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Kurtuluş Partisi, Divriği Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin imzasıyla, "İlerici-devrimci güçlerden anti-emperyalist mücadeleyi yükseltme çağrısı" adı altında bir bildiri yayımlanıyordu. 1 Mayıs kutlamaları için de benzer bir birliktelik, bir ortak tavır ortaya konulmuştu. Ve bu ortak tutum da yine devletin azgın saldırılarıyla karşılandı. Başta İstanbul/Taksim'deki gösteriler olmak üzere, hemen her ildeki gösterilere bir bahaneyle saldırıp ortalığı savaş alanına çevirdiler.

Devrimci hareketin ortak eylemleri sadece 8 Mart, 1 Mayıs gibi dönemsel kutlamalarla sınırlı değildi. Yukarıda değindiğimiz "anti-emperyalist mücadeleyi yükseltme çağrısı"nda olduğu gibi, 31 Temmuz günü Kana katliamını lanetlemek, başta ABD olmak üzere

emperyalist güçleri ve İsrail'i protesto etmek amacıyla Taksim Tünel'de bir eylem örgütlendi. Eylem Taksim Meydanı'nda bulunan AB Bilgi Merkezi önünde yapılacak meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması şeklinde planlanmıştı. Akşam Tünel'de toplanmaya başlayan Alınteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Halkevleri, Divriği Kültür Derneği, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Sosyalist Dayanışma Platformu, Halkın Kurtuluş Partisi, SDP, TÖP, Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi bileşenleri Taksim Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Sermayenin bekçileri kitlenin üzerine panzer, cop ve gaz bombaları ile azgınca saldırdı. Bir anda Beyoğlu sokakları Filistin ve Lübnan'ı aratmaz hale geldi. Bu saldırıda çok sayıda eylemci yaralandı. Kolluk güçleriyle ara sokaklarda süren çatışmalar bir süre devam etti, pek çok devrimci gözaltına alındı.

Devrimci hareket pek çok gelişme karşısında ortak bir eylemlilik süreci geliştirdiği için, saldırılar da doğallığında bu ortak eylemlere, devrimci hareketin eylemlilik içindeki bütünlüğüne karşı gelişti. Fakat Atılım ve Yürüyüş çevrelerine yönelik saldırıların da gösterdiği gibi, terör devletin ortak eylemlere yönelik saldırılarla yetinmeyeceği açıktı. Nitekim bu saldırıların hedefine en sık oturtulan faaliyetlerin başında, F tiplerine karşı mücadele ve bu mücadelede öne çıkan TAYAD geliyordu. Faşist devlet F tipi işkencehaneler konusundaki kararlılığını ve buralardaki işkencesini sürdürmekle yetinmedi, devrimci tutsak ailelerine de her türlü yöntemle saldırmayı sürdürdü. Saldırılarda kullanılan en kirli yöntemlerden biri de, sivil faşistlerin kullanıldığı linç girişimleri oldu.

Bu saldırılar ve F tiplerinde süregiden tecrit ve trendman işkencesine karşı Avukat Behiç Aşçı ölüm orucuna yattı. Faşist devletin bu eylem karşısındaki tutumu da, F tipi konusundaki tutumundan farklı olmadı. Görmezden/duymazdan gelerek unutturmaya çalıştı. Fakat bu mümkün değildi. Nitekim, azımsanmayacak bir grup avukatın yürüttüğü eylemler ve devrimci faaliyet üzerine, ancak Aşçı ölüm sınırına gelip dayandığında Bakanlık bir açıklama yayımlamak zorunda kaldı. Ancak Aşçı'nın adı anılmaksızın, "terör örgütüne üyelikten yargılanan" gibi ifadelerle, yani terör edebiyatıyla eylemin önemi karartılmaya çalışıldı.

2006 yılını bu kapsamlı ve sistemli saldırılarla, ama ondan daha önemli olmak üzere, giderek geliştirdiği devrimci dayanışma ruhu ve refleksiyle tamamlayan devrimci hareket, saldırının hiçbir türüne boyun eğmeyeceğini, sadece kendine yönelik olanlara değil, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, komşu halklara yönelik saldırılara karşı direnişi de geliştireceğini bir kez daha göstermiş ve kanıtlamış oldu.

Yeni yılda bu saldırıların arkasının kesilmeyeceği, tersine, yeni sorunlarla yüzyüze olan sermaye devletin yeni saldırılara imza atacağı açıktır. Özellikle işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik iktisadi-sosyal-siyasal saldırılara ve emperyalizmin hizmetinde komşu halklara yönelik askeri saldırılara karşı, devrimci dayanışma ve direniş ruhunun daha da yükseltilmesi, birleşik mücadelenin, her gün daha fazla işçi ve emekçinin dahil edilmesiyle büyütülmesi/güçlendirilmesi gerekmektedir.

Yeni yılda yeni başarılar için görev başına!

2006 yılında sınıf hareketi

Hatırlanacağı üzere sınıf devrimcilerinin 2005 yılında sınıf hareketinin durumuna ilişkin değerlendirmelerinde vurgu yapılan başlıca üç başlık bulunuyordu. Bu üç başlık alınan yenilgiler, büyüyen sendikal ihanet ve en nihayetinde de filizlenen çıkış arayışları şeklinde sıralanıyordu. Bu genel başlıklar üzerinden bakıldığında geride bıraktığımız 2006 yılının birçok bakımdan 2005 yılı ile benzerlikler gösterdiğini söylemek mümkündür. Sermayenin saldırıları 2006 yılında da devam etmiş ve işçi sınıfının aldığı yenilgilere yeni halkalar eklenmiştir. Sendikal ihanet çeteleri uğursuz rollerini oynamayı 2006 yılında da sürdürmüşlerdir. Fakat bu olumsuzluklara rağmen bir önceki yıl üzerinden ifade edilen çıkış arayışları da hız kesmemiş, hatta hız kesmek bir yana hissedilir ölçüde güçlenmiş, kendini daha ilerden ve daha somut biçimlerde ifade etmeye başlamıştır.

TEKEL işçisi sermayeye geri adım attırdı

2006 yılının başlarında sınıf hareketinin başlıca gündemlerinden birisi TEKEL'deki saldırı ve direnişti. 2005 yılında sermaye kapsamlı bir özelleştirme programını kimi pürüzler dışında başarıyla hayata geçirmişti. Bu pürüzlerden birisi de TEKEL'in özelleştirilmesiydi. Sermaye türlü nedenlerle, yıllardır programda yer almasına rağmen TEKEL'in özelleştirilmesi konusunda istediği adımları tam olarak atamamıştı. Bu pürüzü ortadan kaldırmak isteyen sermaye 2005 yılı bitmek üzereyken yeniden saldırıya geçti. Üç sigara fabrikasının ve birçok işletmenin kapatılması kararlaştırıldı. Daha karar tam anlamıyla resmileşmeden de Adana Sigara Fabrikası'nda üretim durduruldu.

SEKA'nın izinden giden TEKEL işçisi bu saldırıya direnişle yanıt verdi. Adana Sigara Fabrikası işçileri 2005 Aralık ayının son günlerinde kendilerini fabrikaya kapattılar. Yılbaşını, Kurban Bayramı'nı da fabrikada geçiren işçiler Şubat ayının ortalarına kadar uzanan bir mücadele sergilediler. Adana'da devrimci ve ilerici çevreler tarafından erken bir zamanda oluşturulan Tekel İşçileriyle Dayanışma Platformu ise direnişin sesini fabrika dışına taşıma konusunda çaba içerisine girdi. Engelleme ve saldırılara, kendi içinde taşıdığı zayıflıklara rağmen Adana Sigara Fabrikası'nda direnişin ısrarla ve inatla sürdürülmesi, yaygın sayılabilecek dayanışma ve destek eylemlerinin örgütlenmesi giderek belirgin bir basınca dönüştü ve hükümeti zorlamaya başladı. AKP Kemal Unakıtan'ın

marifetleri ve Galataport gibi yıpratıcı gündemlere bir de TEKEL'in eklenmiş olmasından fazlasıyla rahatsız durumdaydı. Sonunda hükümet TEKEL sigara fabrikalarında üretimin durdurulmasıyla ilgili kararından geri adım attı ve bu kararı askıya aldığını açıkladı. Tayyip Erdoğan'ın bu kapatma kararından sadece birkaç gün sonra, hem de Adana havaalanında, sendikacıların kendisine "teşekkür etmek için" oraya getirdikleri TEKEL işçilerinin gözlerinin içine baka baka "Özelleştirmeler de devam edecektir. Devletin sırtına kambur olmuş bu kurumları bir bir özel sektöre devredip elimizden çıkaracağız" demesi, hükümetin taktik bir adım attığını, sermayenin TEKEL'in tasfiyesi ve özelleştirilmesiyle ilgili planlarının aynen geçerli olduğunu gösteriyordu.

Yerel kurultaylar tamamlandı, merkezi kurultayın asgari zemini yakalandı

2006'nın ilk aylarında özellikle İstanbul'daki sınıf devrimcilerinin gündemindeki konulardan biri de devam eden yerel işçi kurultayları süreciydi. İstanbul'un 6 temel sanayi bölgesinde yerel işçi kurultayları gerçekleştirme hedefini önlerine koyan sınıf devrimcileri, 2005 yılının son aylarında bunlardan bazılarını belli bir başarıyla tamamlamışlardı. Bazı bölgelerdeki kurultayların ise 2006'nın ilk aylarında yapılması planlanmıştı.

Bu planlamaya uygun olarak Gaziosmanpaşa İşçi Kurultayı 29 Ocak tarihinde, Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı 5 Şubat günü ve nihayet Tersane İşçileri Kurultayı ise 12 Şubat tarihinde toplandı.

Sınıf devrimcileri, süreçle ilgili olarak yaptıkları ön değerlendirmede, yerel kurultaylar sürecinin asgari bir başarıyla tamamlandığını, İstanbul yerelinde merkezi bir işçi kurultayı düzenlemenin asgari zemininin yakalandığını ifade ediyorlardı:

"Kurultay çalışmasını gerekçelendirirken de belirttiğimiz gibi hedefimiz, yerellerden başlayarak sınıf hareketine daha güçlü-merkezi müdahale kanallarını yaratmak ve daha etkili bir tarzda, içerden dolaysız nüfuz edebilmek, tüm bölgelerde sınıf çalışmamızı ve sınıf güçlerimizi bu temelde değerlendirebilmektir. Yerellerden başlayarak adım adım merkezi bir kurultay örgütleme ihtiyacı, esas olarak tam da bu hedefin bir gereği olarak en baştan konulmuştu. İşte bölgesel işçi kurultaylarını gerekli ve önemli kılan da, yerellerden-merkeze doğru bu süreci organizasyon planında da güvenceleyecek zorunlu ilk adımları atmaktı. Hedeflenenler ölçüsünde bu

Yerel kurultaylardan...

adımların tek tek bölgelerde ne kadar güçlü atıldığı, kurultay çalışmasının ne ölçüde sınıfa yeterince maledildiği elbette tartışılabilir. Zira ortaya çıkan sonuçlar itibarıyla bir bölgeden diğerine farklılıklar olabilmektedir.

Fakat temel hedeflere toplam bir çalışma düzeyi açısından bakıldığında, azımsanmayacak bir mesafenin alındığı da tartışmasız bir biçimde ortadadır. Diyalektik bir bakış açısıyla söylersek, toplam, kendisini oluşturan parçalardan daha büyük, daha kapsamlı, daha anlamlıdır. Kısacası, İstanbul'un altı ayrı bölgesinde paralel bir çalışmanın konusu olan yerel kurultayların ardından bugün artık merkezi bir işçi kurultayını örgütlemenin asgari zemini yakalanmıştır." (Kızıl Bayrak, Sayı: 2006/07, 25 Şubat 2006)

8 Mart politik ve pratik olarak kazanıldı

TEKEL işçilerinin direnişi ve İstanbul'daki yerel işçi kurultayları süreci henüz devam ederken, Şubat ayının başlarında devrimcilerin ve ilerici güçlerin gündemine giren bir diğer önemli başlık ise yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü idi. Sınıf devrimcileri açısından 8 Mart'ın anlamı bir "anma günü"nün çok ötesindeydi. 8 Mart'ı kutlamak, 8 Martlar'da yaratılan mücadele değerlerine ve sınıf kimliğine sahip çıkmak demekti. 8 Mart'ı kutlamak demek, 8 Mart'ı yaratan emekçi kadınların mücadele taleplerini güncel taleplerle birleştirebilmeyi başarmak, bu zeminde işçi sınıfını ve onun bir parçası olan emekçi kadınları mücadeleye çağırarak anlamına geliyordu.

8 Mart'ın içinin boşaltılmasına, sıradan bir "kadınlar günü"ne dönüştürülmesine dönük girişimlere karşı 2005 yılında devrimci güçler tarafından yapılan müdahale önemli bir politik kazanımla sonuçlanmıştı. Sınıf devrimcileri 8 Mart'ın yeniden kazanılmasına dönük bu müdahalenin kazanımlarının daha da geliştirilmesi ve benzer bir müdahalenin 2006 yılında da örgütlenmesi için üzerlerine düşen çabayı en başından itibaren ortaya koydular.

2006 yılında, 8 Mart'ın içinin boşaltılmasını kabul etmeyen, onu tarihsel özüne uygun bir biçimde kutlamayı tarihsel bir sorumluluk olarak gören devrimci grupların pratiği geçen yılın kazanımlarını genişletme yönünde şekillenmiştir. Başta sendikalar olmak üzere DKÖ'lere, meslek odalarına ve

örgütlerine, partilere vb. toplantı çağrıları yapılmış, sınıfsal özüne uygun bir 8 Mart örgütlemek noktasında en geniş birlikteliğin sağlanması için çalışılmıştır. Sonuç olarak arzulanan genişlikte bir birliktelik sağlanamamış fakat 8 Mart'a sahip çıkma konusunda ilkeli ve kararlı bir mücadele yürütülmüştür. Bunun sonucunda devrimci ve ilerici güçler tarafından İstanbul Beyazıt'ta 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel önemine uygun, kadınların ezilmesi gerçeğine güçlü vurguların yapıldığı bir miting gerçekleştirilmiş, çeşitli illerde de benzer içerikte gösteriler düzenlenmiştir.

8 Mart'ın içinin boşaltılmasını kabul etmeyen devrimci güçler, sürecin devamında yaptıkları ortak açıklamada 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün politik ve pratik olarak kazanıldığını ifade etmişlerdir. 2006 yılında sınıf adına kaydedilen kazanımlardan biri de bu olmuştur.

1 Mayıs'ın gösterdikleri

Sermayenin işçi sınıfına dönük saldırıları sadece ekonomik ve sosyal kazanımları değil, aynı zamanda doğrudan doğruya sınıfsal değerleri ortadan kaldırmayı da amaçlıyordu. Hiç şüphe yok ki sermayenin son yıllarda bu kapsamda yürüttüğü saldırıların hedeflerinden biri de 1 Mayıs'tı. Uzunca bir dönemdir sendikal ihanet çetelerinin elinde göstermelik mitinglerle geçirilen 1 Mayıs'ların yeniden kazanılması ve sınıfa maledilmesi için son yıllarda devrimci güçler tarafından belli bir müdahale çabası ortaya konuluyordu.

Bir önceki yılın olumlu pratiginden de sonuçlar çıkartan devrimci güçler, 2006 1 Mayıs'ını kazanmak için erken sayılabilecek bir tarihte güçlerini birleştirdiler ve bu konuda ortak tutum içinde olacaklarını ilan ettiler. Mart ayının sonlarına doğru oluşturulan Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun yayınladığı bildiride "Birleşik, kitlesel, devrimci bir 1 Mayıs" çağrısı yapılıyor, bütün güçler bu konuda sorumluluk almaya davet ediliyordu.

Ancak Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun bu anlamlı çabası, sermaye adını sınıf hareketini denetleme misyonuna sahip sendikal ihanet çeteleri tarafından pek de sıcak karşılanmadı. 1 Mayıs'ı kendilerine ait gören ve içeri boşaltmak, devrimci özünden arındırmak için ellerinden geleni yapan bürokratlar türlü manevralarla Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun çabalarını boşa düşürmeye, platformda yer alan devrimci güçleri 1 Mayıs hazırlıklarının dışında itmeye çalıştılar.

Türk-İş ve Hak-İş tarafından temsil edilen ihanetçi çizginin derdi ise denetim altında tutamayacaklarından kaygılandıkları 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasını engellemekti. Ülkedeki “kritik durum”u gerekçe gösteren sermaye uşakları 1 Mayıs'ı salonlara hapsetme, işçilerin katılmadığı göstermelik salon toplantılarıyla geçiştirme hayalleri kuruyorlardı. Fakat bu rüyalarını gerçekleştiremediler. Gerek Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun basıncı, gerekse sendikaların tabanındaki 1 Mayıs'ı sahiplenme eğilimi, sendikal korucuların bu yöndeki planlarını boşa çıkardı.

1 Mayıs'ı salonlara hapsedmeyi başaramayan ihanet
çeteleri adı var kendi yok Emek Platformu'nu
kullanarak merkezi 1 Mayıs kutlamalarının Ankara'da
yapılacağını ilan ettiler. Ankara'daki 1 Mayıs
kutlamaları ihanet çetelerinin işgali ve denetimi
altında gerçekleşti.

İstanbul'daki kutlamaların niteliği gerek kürsü

gerekse alandaki tablo bakımından önceki yıllardan daha ileriydi. Türk-İş merkez yöneticileri Ankara'ya kaçtığı için bu konfederasyon alanda Belediye-İş, Petrol-İş gibi ilerici sendikalar tarafından temsil edildi. DISK'in geçen yıl taşıdığı "işimi seviyorum", "fabrikamı seviyorum" türü dövizler yerlerini işçi sınıfının genel ve güncel sorunlarına vurgu yapan ve hayli de yaygın taşınan dövizlere bırakmıştı. Düzenleme komitesi tarafından ilan edilen ve 1 Mayıs'tan itibaren başlatılan kampanya çerçevesince kullanılacağı açıklanan bu dövizlerde "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için yürüyoruz", "1 Mayıs 77 dosyasının açılması için yürüyoruz", "Tecride ve F tipi cezaevlerine karşı yürüyoruz", "İşsizliğe, özelleştirmelere ve taşeronlaştırmaya karşı yürüyoruz" ve "Savaşa ve işgale karşı yürüyoruz" gibi şiarlar yer alıyordu. Politik muhtevadaki bu ilerleme sadece dövizlerle de sınırlı değildi. Benzer mesajlar kürsüden de net olarak verildi. Sorunlar, saldırıları dile getirildi. Düzen teşhiri, örgütlenme ve mücadele çağrıları yapıldı.

Tertip komitesinin 1 Mayıs'ın politik düzeyini ilerden kurmasının gerisindeki en önemli neden, Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun oluşturduğu basınç oldu. 1 Mayıs ön sürecinde platformun talep ve önerilerini çeşitli gerekçelerle geri çeviren tertip komitesi, basıncı göğüsleyebilmek için 1 Mayıs'a ilişkin düzenleme ve planlamada Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun görüş ve önerilerinin bir çoğuna uygun davrandı. Bu geride kalan yılın 1 Mayıs'ı üzerinden devrimcilerin inisiyatifıyla elde edilmiş bir başka önemli siyasal kazanımdı.

Özetle, yıllardır 1 Mayıslar'a ipotek koyan, içini boşaltan, tarihsel ve sınıfsal özünü karartan sendikal bürokrasiye karşı devrimci güçler cephesinden bu yıl daha tok ve net bir politik tutumla çıkılmıştır. Öncesinde yakalanan politik başarı alanda kendisini pratik bir tutuma dönüştürmüştür. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun ortaya koyduğu politik irade, geleceğin devrimci 1 Mayıslar'ını açığa çıkarmanın anlamlı bir adımı niteliğindedir.

Sermayenin sosyal yıkım saldırısı iç hesaplaşmalara takıldı

Sermayenin 2006 yılı saldırı programındaki en temel başlık kuşkusuz ki sosyal güvenlik ve sağlık alanındaki yıkım yasalarının meclisten geçirilmesi, bu alanlarda yeni bir yapılanmaya ve düzenlemelere gidilmesiydi. Sosyal güvenlik ve sağlık hizmetlerini piyasaya açmak, işçi ve emekçilerin bu alanlardaki kazanımlarını büyük ölçüde ortadan kaldırmak için uzun zamandır hazırlık içinde olan sermaye iktidarı tam da 1 Mayıs'a sayılı günler kala büyük yıkım yasasını meclisten geçirdi. Aslında bu kadar önemli bir saldırı yasasının 1 Mayıs öncesinde meclisten geçirilmesi işçi sınıfına dönük bir meydan okumaydı. Fakat işçi ve emekçi hareketi, belli bir tepkiye konu etmekle birlikte 1 Mayıs'ı bu saldırıya karşı yaygın, kitlesel ve militan bir mücadele gününe dönüştüremedi. Zaten sendikal ihanet barikatı parçalanmadan bu mümkün de değildi.

Düzen siyasetindeki iç dalaşmanın bir parçası olarak Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer sözkonusu saldırı yasasının büyük bölümünü veto etti. Fakat hükümet sermayenin ve İMF'nin desteğiyle Mayıs ayı sonlarında SSGSS yasasını bir kez daha meclisten geçirdi. Cumhurbaşkanı ikinci kez veto yetkisi olmadığı için yasayı onayladı fakat aynı zamanda da iptal için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu.

Hükümet ve sermaye, Haziran 2006'dan itibaren yaşanan dönemde sanki yasa 2007 başında yürürlüğe girecekmiş gibi davrandı ve tüm hazırlıklarını buna göre yaptı. SSK hastanelerinin bir yıl önce Sağlık Bakanlığı'na devri sağlık sistemini tümüyle çöküntüye uğratmış, işçi ve emekçiler neredeyse hizmet alamaz duruma düşmüşlerdi. SSGSS yasasının 2007 yılı başında yürürlüğe girmesiyle hem sağlık sistemindeki çöküşün daha da derinleşeceği hem de sosyal güvenlik alanında da benzer bir tabloyla karşılaşılacağı görülmüyordu. Fakat böyle bir çöküş ve yıkım sermayenin öngörmediği bir şey değildi ve bu nedenle de uyarılara kulak asması gibi bir şey söz konusu olamazdı.

Ancak sermayenin güç klikleri arasındaki çatışma bir kez daha devreye girdi. Başını ordunun çektiği “laik kanat” ile “irticai güçler” arasındaki çekişme ve rakibinin etkinliğini kırma mücadelesinin yeni malzemesi AKP hükümetinin sermayeye en büyük hizmetlerinden biri durumundaki SSGSS yasası oldu. Anayasa Mahkemesi, yürürlüğe girmesine az bir zaman kala sözkonusu yasanın birçok maddesini iptal etti ve yürürlüğe girmesini imkansız hale getirdi. AKP hükümeti de ilgili yasanın yürürlük tarihini ertelemek zorunda kaldı.

Sendikal ihanetin kapsamı ve boyutları üzerine

Sınıf hareketiyle ilgili gelişmeleri değerlendirenken hemen her seferinde sözün dönüp dolaşıp geldiği konulardan biri de sendikal hareket ve sendikal ihanettir. Sendikal harekette bugün geleneksel düzen sendikacılığı ve uzlaşmacı sendikal anlayış olarak tanımlayabileceğimiz iki kanal bulunmaktadır. Bazı noktalarda birbirinden farklılıklar gösteren bu iki sendikal akım arasında özde ise fazla bir fark bulunmamaktadır. Daha doğrusu, aradaki kimi farklar son yıllarda giderek silinmekte, her iki akım da düzen sendikacılığı ve sermayeye hizmet konusunda neredeyse tekleşmektedirler. Sınıf hareketini ilgilendiren pek çok olayda takındıkları tavırlar her iki sendikal akımın da düzenin sadık hizmetkarları durumunda olduklarını yeterince açık bir biçimde göstermiştir.

Sendikal harekette dikkat çeken bir diğer önemli

olgu da sınıfa ve mücadeleye yabancılaşma, ihanet batağına batma pratiğinin yukardan aşağıya doğru hızlı bir yayılma göstermesidir. Bugün artık konfederasyonların ya da sendikaların tepesindeki yönetim kadrosuyla ve onların yakın çeperiyle sınırlı bir ihanet olgusundan söz etmek imkansız hale gelmiştir. Belli istisnalar dışında düzen sendikacılığı anlayışı ve uzlaşmacılık artık şube yönetimleri ve işyeri temsilcileri düzeyine kadar yayılmış durumdadır.

Bu söylenenler 2006 yılında da pek çok pratik örnek üzerinden tekrar tekrar doğrulanmıştır. 1 Mayıs süreci, sosyal yıkım saldırısı ve özelleştirme saldırıları karşısında yaşananlar, toplu sözleşmeler ve asgari ücret gibi konularda sergiledikleri tavırlar, sendikal ihanet çetelerinin ve bunların temsil ettikleri anlayışların sınıf hareketinin gelişimi önünde ne büyük birer engel haline geldiğini bütün açıklığıyla ortaya sermiştir.

Bütün bunlar olur, sermaye dalgalar halindeki saldırılarla işçi ve emekçi yığınları perişan ederken, sendikal ihanet çetelerinin 2006 yılındaki asıl gündem maddeleri ya Papa'nın Türkiye'ye gelmesi üzerinden yapılan demagojik açıklamalar, ya da Ecevit gibi bir işçi düşmanına ağıt yakmak olabilmıştır. Ek olarak söylemek gerekirse düzen siyasetinde sağda ya da solda bir yer kapabilmek hemen bütün sendikal korucuların söylem ve pratiğinin arkasındaki en temel nedenlerden biri durumundadır. Kimi hükümete yamanmaya çalışarak, kimi de AB'ye sırtını dayayıp hükümete saldırarak aynı şeyi yapmaya çalışmaktadır.

2006 yılı Kasım ayında gerçekleştirilen İstanbul İşçi Kurultayı'nda sendikal ihanet konusu nispeten ayrıntılı değerlendirmelere konu edilmiştir. Kurultay'da da ifade edildiği gibi devrimci bir sınıf hareketini yaratma görevi ile sendikal ihanet barikatını parçalama görevi birbiriyle iç içe geçmiş durumdadır. Önümüzdeki dönemde bir müdahale konusu olacağı ölçüde de, değişik kanatlarıyla sendikal harekete/ihanete daha özel bir ilgi göstermek, onu ayrı ve daha ayrıntılı bir değerlendirme konusu olarak ele almak gerekmektedir.

İstanbul İşçi Kurultayı toplandı

İstanbul İşçi Kurultayı nispeten yakın bir süre önce toplandığı ve bununla ilgili ayrıntılı değerlendirme ve belgeler henüz kısa bir zaman önce kamuoyuna sunulmuş olduğu için, konuyla ilgili gelişmeleri bir kez daha özetlemek pek de işlevsel değildir. Bunun yerine sonrasında sınıf devrimcileri tarafından yapılan bir değerlendirmeyi aktararak kurultayın 2006 tablosu içinde nereye oturduğunu anlatmaya çalışmak daha isabetli olacaktır:

“Nihayet en önemli başarı kıstası, sınıfın ihtiyaçlarına devrimci bir düzlemde yanıt vermek ve sınıfın dinamik güçlerine dayanarak bir siyasal odak haline gelmek planında elde edilen mesafedir. Sınıf hareketinin bugünkü temel ihtiyacını, dağınkılığına müdahale etmek ve sermaye karşısında mücadele mevzilerini oluşturmak biçiminde tanımlıyoruz. Bu çerçevede özellikle belirtmeliyiz ki, Kurultay işçi sınıfı hareketi öncülerinin oldukça sınırlı bir kesimini bir araya getirmekle birlikte, bizzat kendisi oldukça zor koşullarda atılmış önemli bir adım, somut bir çözüm sayılmalıdır. Zira İstanbul ölçeğinde bu kadar işçiyi bir araya getirmek ve sınıf hareketinin bugün temel sorunları olan bir gündem üzerinde odaklaştırmak, işçi sınıfının birleşik devrimci mücadelesi yönünde oldukça önemli bir adımdır. Böyle olduğu ve belirgin bir güçle tok bir çıkış halinde örgütlendiği ölçüde, Kurultay dosta ve düşmana devrimci sınıf seçeneğinin gücünü ve geleceği konusunda son derece net mesajlar vermiştir. Gerisi, atılan adımların devamının gelmesine bağlıdır”

“Atılan adımların devamının gelmesi” ise sınıf devrimcilerinin, devrimci güçlerin ve sınıf içerisindeki bilinçli öncü unsurların 2007 yılında ortaya koyacakları mücadele pratiklerine, sınıf mücadelesini yükseltmenin araç ve yöntemlerini geliştirme konusundaki çabalarına bağlı olacaktır.

Genelkurmay 2. Başkanı'nın özel ekiple İsrail'e yaptığı ziyaret üzerine...

Üçlü “şer mihveri” komşu halklara karşı hazırlanıyor!

BM Güvenlik Konseyi'nin İran'a yaptırım öngören karar tasarısını kabul etmesi, ABD güdümündeki Ankara-Tel Aviv rejimlerini hareketlendirdi. Amerikan emperyalizminin emriyle üçlü “şer mihveri”ne katılan bu iki gerici rejimin, neo-faşist çetenin halkları köleleştirme seferinde daha etkin roller üstlenmeye hazırlandığı gözlenmektedir.

Güvenlik Konseyi kararının hemen ardından Tel Aviv'e giden Genelkurmay 2. Başkanı orgeneral Ergin Saygun komutasındaki heyetin bileşimi, iki ülke ordularının komşu halklara karşı kapsamlı hazırlıklar yaptığını gözler önüne serdi. Sermaye medyasının haber konusu bile etmediği iki günlük gezi çerçevesinde, İsrail-Türkiye militarist kurumlarının bir dizi “kritik görüşme” gerçekleştirdiği bildirildi. Özel bir uçakla İsrail'e giden orgeneral komutasındaki heyette “terörizm”, “savunma sanayisi”, “istihbarat” ve “harekât” konularında uzman askeri ekiplerin yer aldığı belirtildi.

Bildirildiğine göre, İsrail-Türkiye savaş makinelerinin ayrıntılı birer stratejik analiz brifingi verdiği toplantılarda, terörizmle mücadele kapsamında istihbarat paylaşımı, istihbarat uydularından elde edilen sonuçlar ve radikal dinci terör değerlendirildi. “Ortak tehdit” algılamaları kapsamında ise bölgede İran'ın Şahap serisi füzelerinin geldiği aşama, füzelerin etkili menzil alanları ve İran'ın nükleer kapasitesini silahlarında kullanabilme olasılıkları üzerine görüşmeler yapıldı.

Tel Aviv'de İsrail Savunma Bakanlığı ve Genelkurmay Başkanlığı'nda gerçekleştirilen “kritik toplantılar”ın bir diğer gündemi ise Türkiye-İsrail-ABD Deniz Kuvvetleri'nin ortaklaşa gerçekleştirdiği Güvenilir Denizkızı (Reliant Mermaid) tatbikatının takviminin belirlenmesiyle ilgiliydi.

İran'ın geliştirdiği Şahap füzeleri serisinin ABD-İsrail-Türkiye mihverini rahatsız ettiği bilinmektedir. Ancak “şer eksenini”ni harekete geçiren nedenin bu füzeler olduğu iddiasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Zira İran, Türkiye veya İsrail'e saldırmak için değil, emperyalist/siyonist güçlerden gelebilecek olası saldırılara karşı durabilmek için silah/füze geliştiriyor. Öte yandan emperyalist orduların bölgedeki varlığının yanısıra, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan gibi Amerikancı bölge devletlerinin silahlanma yarışını akıl almaz boyutlara vardığı göz önüne alındığında,

İran'ın da bu yarışa katılması hiç de şaşırtıcı değildir.

“Şer mihveri” güçlerinin iddiaları tam bir arsızlık örneğidir. Zira nükleer silah deposu olan ve İran'ı doğrudan tehdit eden “şer mihveri”nin kendisidir. Dünyadaki nükleer silahların çoğunu, Bush liderliğindeki savaş kundakçıları denetliyor. 1967'den beri nükleer silah üreten siyonist İsrail'in stokunda ise 200 ila 300 nükleer başlıklı bomba/füze olduğu genel kabul görüyor. İncirlik üssünde 90 atom bombasının stoklanmasını sevinçler karşılayan Ankara'daki işbirlikçi takımının Şahap füzelerini tehdit olarak görmesi de bir başka ikiyüzlülüktür.

Bu şartlarda İran'ın, üçlü “şer mihveri”ni tehdit olarak algılaması çok daha akla uygundur. 1996 yılında Savunma Sanayi İşbirliği, Askeri İşbirliği alanlarında İsrail'le stratejik anlaşmalar imzalayan Türk burjuvazisi, siyonistlerle işbirliğini, demek oluyor ki, bölge haklarına karşı suç ortaklığını günden güne pekiştirmektedir. ABD desteği/gözetimi altında geliştirilen bu ilişkiler, giderek tüm bölge halklarını tehdit edecek boyutlara varmıştır. Dünyanın en güçlü savaş makineleri arasında yer alan orduları besleyen Türkiye-İsrail rejimlerinin Pentagon güdümünde olması, tehdidin boyutunu günden güne genişletmektedir.

Bu arada Türkiye-İsrail savaş makineleri önderliğinde geliştirilen bu işbirliği, özellikle savaş sanayi kompleksinde etkin yeri olan büyük tekellerin tam desteğini almaktadır. Haddi hesabı bilinmeyen rantların döndüğü silahlanma çılgınlığından, son birkaç yılda sadece İsrail savaş sanayine birkaç milyar dolarlık payın düşmesi, kirli işbirliğinin boyutu hakkında fikir vermektedir.

Anti-emperyalist/anti-siyonist mücadeleyi sürdüren güçler, sadece emperyalistlerle değil, fakat İsrail'le yapılan bütün anlaşmaların da iptal edilmesi şiarını özel tarzda yükseltmelidirler.

2006 emperyalist/siyonist güçlerin Irak'ta bataklığa saplandıklarının resmen tescil edildiği yıl oldu!

Zafere ulaşmanın yolu emekçilerle ezilen halkların birleşik direnişinden geçiyor!

2006'nın son günlerinde, halklara karşı emperyalist/siyonist saldırıyı yürüten savaş kurmayları, Bush'un Teksas'taki çiftliğinde bir araya geldi. Toplantıda şefin yanısıra yardımcısı Dick Cheney, Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Genelkurmay Başkanı General Peter Pace, Savunma Bakanı Robert Gates de hazır bulundu. Toplantı "yeni Irak stratejisi"ni saptamak amacıyla yapıldı.

Yeni strateji saptama ihtiyacı, bizzat yapıcılar tarafından önceki stratejinin iflas ettiğinin ilanındır. Böylece Irak işgali arifesinde kibrinden geçilmeyen, Birleşmiş Milletler (BM) ile batılı müttefiklerini bile elinin tersiyle itebilecek kadar kendinden emin olan neo-faşist çetenin projesi, üç yıl gibi kısa bir sürede çökmüş oldu. Irak'ın emperyalist işgal orduları için tam bir bataklığa dönüştüğü kuşkusuz ki herkesin malumuydu. Ancak son günlere kadar savaş kurmayları ile İngiliz sermayesinin temsilcisi Tony Blair bu gerçeği inkar ediyordu.

Yalanlar imparatorluğunun sahte zaferi

"Yeni Amerikan yüzyılı"na girişin "kritik kavşağı" sayılan Irak'ın işgali, Saddam rejiminin "kitle imha silahları ürettiği", "El Kaide ile bağlantısı olduğu" iddialarına dayandırılmıştı. Bu iddiaları kanıtlamak için bol miktarda sahte belge ve CIA-M16 kaynaklı uydurma istihbarat raporları medyanın aktif desteği ile kamuoyuna sunuldu. Bu raporlara göre Irak, batı demokrasilerini "tehdit ettiği" için, bu ülke işgal edilmeden tehlike ortadan kaldırılamazdı.

Yerkürenin dört bir yanında sürdürülen yalan kampanyasının önceliklerinden biri, BM'yi Irak işgalinin noteri yapmaktı. Ancak bu manevra tutmadı. Sahte belgeleri BM Genel Kurulu'na sunan dönemin ABD dışişleri bakanı ise, -koltuğunu kaybettikten sonra- yalan söylediğini, bundan dolayı da "lekeli" olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yalan kampanyası BM'de etkili olmasa da, Amerikan toplumunun sersemletilmesinde kayda değer bir rol oynadı. Nitekim ABD toplumunun bir kesimi işgali desteklerken, başka bir kesim de sessiz kaldı.

Yalan kampanyasına rağmen dünyanın dört bir yanında milyonlarca insan alanları doldurmuş, emperyalist savaşa karşı olduğunu haykırmıştı. Tarihte ilk defa başlamayan bir savaşa bu kadar yaygın tepki gösterildi. Ancak bu eylemler, o zaman kendinden fazlasıyla emin olan neo-faşist çeteyi kararından caydırmaya yetmedi.

Vietnam halkının destansı direnişi karşısında uğradığı hezimet unutulmuş görünen Amerikan rejiminin başını tutan savaş kurmayları, emirleri altındaki dünyanın en büyük, en donanımlı, en katliamcı savaş makinesinin yenilmezliğine güvenerek 19 Mart 2003'te Irak halklarına karşı emperyalist savaşı başlattı. İşgallerle özdeşleştirilen Amerikan ordusu, fazla bir zorlukla karşılaşmadan 9 Nisan'da başkent Bağdat'ı da işgal etti. Saddam heykelini birkaç çapulcunun tezahüratları eşliğinde yıkan Amerikan askerleri, zafer kazandıklarını sanıyorlardı. Saldırıdan 42 gün sonra, 1 Mayıs'ta 'rambo' kılığıyla medya karşısına çıkan neo-faşistlerin şefi Bush, zafer ilan etti.

Zafer ilanı, savaşın psikolojik cephesini sıkı tutan

medya "generalleri"nin, "sıra Suriye'de mi, İran'da mı?" tartışmasını başlatmanın da vesilesi oldu.

Ne pahasına olursa olsun halkların köleliği reddedip direneceğini hesaba katmayan neo-faşist zihniyet, zafer ilan etmekte acele ettiğini kısa sürede farkettiler. Direnişin yayılması, Amerika'ya giden tabutların günden güne artması, iddia edildiği gibi, işgalcilerin çiçekle değil direnişle karşılandığını herkese gösterdi. Bu aşamadan sonra direnişin sarsıcı gerçeği, işgalcilerin savlarını yerlebir etmeye başladı.

Bu arada işgalin temel gerekçesi olan kitle imha silahlarını bulmak için CIA tarafından oluşturulan 1500 kişilik ekip, bir türlü sözü edilen silahları bulamadı. Saddam yönetiminin El Kaide ile bağlantısı olduğu iddiasını zaten pek ciddiye alan olmamıştı. El Kaide'nin ABD ile yakın işbirlikçisi Suudi Arabistan rejimi tarafından desteklenip silahlandırıldığı, başındaki Bin Ladin'in yakın geçmişte CIA'nın önemli maşalarından biri olduğu ise zaten biliniyordu.

Peşpeşe ortalığa saçılan yalanlar savaş kurmaylarını rahatsız edecek noktaya varınca, birilerinin "kurban" edilmesi kaçınılmaz oldu. Bu da itiraflar sürecini başlattı. CIA içinde veya CIA-Beyaz Saray arasında yaşanan sürtüşmeler, iğrenç yalanların ortalığa saçılmasını sağladı.

"Kitle imha silahı bulamadık ama Irak'ı özgürleştirdik!"

Çağımızın cellatları artık yanlarında "masum yüzlü melekler" olmadan sefere çıkmıyor. Bu meleklerle, celladın döktüğü kanları kısmen da olsa silme ya da kanatlarını açıp üstünü örtme misyonu biçilmektedir. "Büyük Ortadoğu/büyük İsrail" projesini Irak işgaliyle başlatan Amerikan tekellerinin hizmetindeki neo-faşist ekip de, ağır yıkımlara uğratılan Irak toplumunu özgürleştirdiklerini vaazetmeye başladılar. İşgale gerekçe gösterilen yalanların ortalığa saçılması üzerine, "belki kitle imha silahlarını bulamadık ama

Saddam'ı devirip, Irak'ı diktatörlükten kurtardık/özgürleştirdik!" demeye başladılar. Böylece ikinci yalan kampanyasıyla, ortalığa saçılan iğrençliklerin üstünü örtmeye çalıştılar.

İkinci kampanya ilkinden de iğrençti. Her gün katliamdan geçirdikleri bir halkı özgürleştirdiklerini, utanıp sıkılmadan söyleyebiliyorlardı. Profesyoneller tarafından uydurulup, medya tekelleri tarafından dünyaya yayılsa da, hayatın sarsıcı gerçekleri karşısında bu yalanların ömrü uzun olmuyor. Irak'ın işgali sürecinde bu olgu defalarca kanıtlanmıştır.

Dünya toplumları, Irak'ı "özgürleştiren" 200 bin işgal askerinin bu ülkeye enjekte ettiği "batı demokrasisi"nin sonuçlarını Ebu Garib işkence kampında; Felluce sokaklarını dolduran kimyasal silahlarla yakılmış cesetlerde; yüzbinlerce Iraklı'nın katledilmesinde; milyonlarca insanın yurdunu terketmesinde; üretici güçlerin tahrip edilerek Ortaçağ karanlığına sürüklenen ülke tablosunda görmüşlerdir. Eşsiz zenginlikteki tarihin yağmalanması, sağlık, eğitim gibi temel kurumların işlevsizleştirilmesi, altyapının tahrip edilmesi, bilim insanı, akademisyen, yetişmiş insan gücünün katledilmesi veya canını kurtarmak için ülkeyi terketmek zorunda bırakılması tablonun bir diğer kısmıdır.

Batı demokrasisinin Irak halklarına bahsettiği bu listeye yeraltı işkence merkezleriyle, işkenceci katillerin hizmetine sunulan uçak filolarını da eklemek gerek.

Kapitalist/emperyalist düzenin vahşi sureti Irak'tan böyle yansırken, cephenin öte yanında, ABD ile AB rejimleri, "terör tehdidi"ni gerekçe göstererek polis devletine doğru hızla yol alıyordu.

Neo-faşist çetenin dağılması, saldırının başarısı için yeni planlar

Barbarlıkta sınır tanımayan işgal ordularına karşı kısmi de olsa gösterilen direniş, dünyanın en kıyıcı

savaş makinesinin yenilmez olduğu savını yerle bir etti. Görüldü ki, işkence, katliam, yakıp yıkmak, halkları köleleştirmek için yetmiyor. Bu durum savaş kurmaylarını, “Amerikan yüzyılı” projesini sürdürebilmek için yeni taktikler belirlemeye mecbur bıraktı. Böylece neo-faşist çetenin etkin isimleri birbiri ardına sürecin dışına çıkarıldı. Generaller dahil, Irak’ın ABD için bataklığa dönüştüğü gerçeği itiraf edilince, çete artıkları hezimetin suçunu birbirine atmaya başladılar. İşin başında neo-faşist ekip vardı, ancak gerçekte iflas eden projenin kendisiydi. Yani “Amerikan yüzyılı” daha işin başında çökmeye başlamıştı.

Başını silah, enerji, finans tekelleri çekse de, bu proje esas olarak büyük Amerikan sermayesinin ortak hedefidir. Uygulama araçları konusundaki farklılıklar ise, hiçbir şekilde projenin içeriğini kapsamamaktadır. Muhalefetteki demokratların düne kadar Irak işgaline destek vermeleri de bunun yansımasından başka bir şey değildir. İflasın kesinleşmesi ile göreve çağrılan Baker-Hamilton başkanlığındaki “Irak Çalışma Grubu” da, sermayenin farklı kesimlerini temsil edecek şekilde oluşturulmuştur. Nitekim hazırlanan rapor, sadece Irak bataklığından çıkışın değil, tıkanan büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinin önünü açmanın yollarına da değiniyor.

Halkları köleleştirme seferinin başını çeken savaş kundakçıları, Baker-Hamilton raporunun tavsiyelerini göz önünde bulundurarak şu günlerde yeni bir saldırı planı hazırlığındalar.

“Yeni plan” fiilen uygulanmaktadır

Her ne kadar Bush yeni Irak planını açıklamadıysa da, gerçekte bu plan fiilen uygulanmaya başlamıştır. Baker-Hamilton raporu ise, uygulamanın daha da yaygınlaştırılmasını, hatta “şer eksenini”ne dahil edilen Suriye-İran ikilisi ile de işbirliğini öneriyor. Bu yönüyle savaş kundakçılarının; emrimiz altındaki savaş makinesiyle her işimizi kendimiz görebiliriz, size ihtiyacımız yok, şeklinde özetlenen küstah tutumları geride kalmıştır. Önceleri aşağılanan BM ile bir kısım AB ülkeleri ise epeydir ABD ile işbirliği içindeler. Son dönemde bölgedeki Amerikan işbirlikçilerini saldırı furyasının dolaysız suç ortakları haline getirme yönünde atılan adımlar da yeni planın çerçevesi dahilindedir.

Yeni planın Irak’taki önemli yansımalarından biri, mezhep çatışmalarının körüklenmesi, böylece Sünni-Şii Arapları birleştiren bir direniş cephesinin kurulmasının önüne geçilmesi, dahası direnişin mezhep çatışmaları tuzağına düşürülüp kendini tüketmesine zemin hazırlama çabasıdır.

Saddam Hüseyin’in idam seremonisi de mezhep çatışmalarına bölgesel bir boyut katmak içindir. Dikkat çekici olan, Türkiye’dekiler dahil olmak üzere ABD-İsrail güdümünde veya etkisinde olan medya organlarının, Saddam’ın idamından sonra genel olarak Şii Araplar, özel olarak da Mukteda El Sadr güçlerini hedef gösteren yayınlarındaki artıştır. Bu yayınlara göre Sadr hareketi Irak’ta, hatta

Ortadoğu’da bir mezhep çatışmasının patlak vermesine neden olmuştur.

Sadece geçen Aralık ayında defalarca Amerikan ordusunun saldırılarına maruz kalan Sadr hareketinin tasfiye edilmesi gerektiği, işgalin kurmayları tarafından sık sık dile getirilmektedir. Bu hareketin özel tarzda öne çıkarılması, işgalcilerin Sadr hareketinden kurtulma heveslerinden bağımsız değildir. Zira bu hareket Felluce direnişine açıktan destek vermiş, defalarca işgal ordularıyla çatışmalara girmiş, Sünni Arapları hedef alan saldırıları kınamış, mezhep ayrımcılığına karşı çıkarak Arap kimliğini öne çıkarmıştır. Kimi tutarsızlıklarına rağmen işgale karşı olduğunu her koşulda açık bir şekilde dile getirmiştir. Bundan dolayı emperyalist/siyonist güçlerin

borazanlığını yapan medyanın Sadr hareketini Sünnilere hedef göstermesi şaşırtıcı değildir.

Tam bu noktada, mezhep çatışmalarını bahane eden, güya Sünniler lehine mezhep savunuculuğu yapan Amerikancı devletler boy gösteriyor. Buna paralel olarak savaş kundakçılarının güdümünde olan İsrail-Türkiye ikilisinin desteği, Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün’ün katılımıyla İran’a, demek oluyor ki Şiilere karşı bir “Sünni blok” oluşturma girişimlerinin hız kazandığı gözlenmektedir. Görüldüğü kadarıyla bu girişimin amacı, Irak’ta devam eden mezhep çatışmalarını tüm bölgeye yaymak, Şiileri Sünnilerle, Arapları İran’la çatıştırmak, böylece ABD’nin üstesinden gelemediği düşmanlarını, komşularıyla savaştırıp güçten düşürmektir.

Belirtmek gerekir ki, Filistin, Lübnan direnişlerinin pasifize veya tasfiye edilmesi de bu plana dahildir. Hiç kuşku yok ki, bu plan siyonistlerin de tarihsel düşüdür.

Bu vahim uygulama ve hazırlıklar, “yeni Irak planı” diye sunulan saldırı hakkında şimdiden fikir vermektedir. Elbette bu, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin planıdır. Sonucu belirleyen, saldırının hedefindeki halklarla, dünyadaki savaş karşıtı güçlerin direnme yeteneği ve kararlılığı olacaktır.

Zorbaları bölgeden söküp atabilmek için halkların birleşik direnişi şarttır!

Irak deneyimi gösterdi ki, işgal altındaki bir ülkede kısmi de olsa kararlılıkla yürütülen direniş, dünyanın en büyük, en donanımlı ve en acımasız ordusunu dahi bataklığa sürüklemeye yetiyor. Bu kadar önemli bir

başarı olmakla birlikte, zafer için yeterli değildir.

Dahası Irak sözkonusu olduğunda direniş, dinsel/mezhepsel sınırları parçalayıp, farklı etnik, dinsel veya mezhepsel bağları olan toplum kesimlerini de kucaklamak zorundadır. Bu kucaklaşmanın başaramaması ise, bölge halkları için vahim sonuçlara yol açabilecektir. Verili durum, yazık ki, bölge halklarının ciddi risklerle karşı karşıya olduğunu göstermektedir.

Programını dinsel temel üzerine şekillendiren hareketler de direnebilir. Nitekim bu tür akımlar bugün Ortadoğu’daki direniş hareketleri içinde etkin konumdalar. Ancak dinsel temel üzerine inşa edilen programlar, doğaları gereği tek yanlıdır ve gericidir. Farklı ulus, din veya mezhebe mensup emekçilerle ezilen halkları tek çatı altında birleştirme yeteneğinden yoksundur. Örneğin Sünni Araplar’ın başını çektiği Irak’taki direnişin temsilcileri Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, Türkiye gibi emperyalist saldırganlarla işbirliği yapan rejimlerle ilişki kurmakta mahzur görmüyor. Bu zaafı iyi bilen savaş kundakçıları da, güya Sünnilere sahip çıkan bu işbirlikçileri aracılığıyla, işgal karşıtı direnişi mezhep çatışmaları bataklığına çekmeye çalışıyorlar.

Direnışçi güçleri mezhep çatışmalarına kaymamaları konusunda uyarmak bölgedeki ve dünyadaki tüm anti-emperyalist/anti-siyonist güçlerin görevidir. Bu görev, emekçilerin ve ezilen halkların direnme kararlılığını birleşik/devrimci direniş cephesinde birleştirme hedefiyle birlikte yürütülmelidir. Ortadoğu’da halklarının birbirine kırdırılmasının önüne geçmek, bu hedefe ulaşmakla yakından bağlantılıdır.

Rakamlarla Irak felaketi...

Bağımsız kuruluşlar tarafından yapılan araştırmalara göre, Irak’ta şimdiye kadar 650 bin insan katledildi, yaralanan 2 milyon insandan 600 bini sakat kaldı. İşgalden bu yana 500 bin kadın dul kaldı. Üç milyon Iraklı ülke dışına kaçtı....

Irak Araştırma ve Stratejik Çalışmalar Merkezi’nin (ICRSC) araştırması, 2006 Kasım’ının üçüncü haftasında kapı kapı dolaşarak yapılan ayrıntılı görüşmelere dayanıyor. Anket yapılanlardan sadece %5’i Irak’ın bugün 2003’ten daha iyi olduğunu söylüyor; buna karşılık %89’u siyasi durumun kötüleştiği; %79’u ekonomik durumda bir

gerileme gördüğü; %12’si işlerin iyiye gittiği ve %9’u hiçbir değişikliğin olmadığı cevabını vermiş

Birleşmiş Milletler Yüksek Komiserliği tarafından verilen rakamlara göre ise, 1.6 milyon Iraklı (nüfusun %7’si) 2003 Mart’ından bu yana ülkeyi terk etmiştir. Halen her ay 100.000 Iraklı Hristiyan, doktor, mühendis, kadın vb. ülkeden ayrılmaktadır. Suriye’de 1.000.000, Ürdün’de 750.000 ve Kahire’de 150.000 Irak’lı bulunmaktadır. Bunlar, ABD’nin gerçekleştirdiği (ve AB’nin desteklediği) işgal nedeniyle bu duruma düştükleri için Batı kamuoylarının pek sempatisini çekmeyen göçmenlerdir...

Tecrit karşıtı eylemlerden...

“İçerde, dışarıda hücreleri parçala!”

Adana'da tecrit karşıtı eylem

28 Aralık günü Adana'da, tecrit işkencesi karşı bedenlerini ölüme yatan Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz ile dayanışmak amacıyla bir basın açıklaması ve kart atma eylemi gerçekleştirildi.

Saat 12:00'de Çakmak Caddesi Kültür Sokak girişinde “Üç kapı üç kilit açılın! Tecrit kaldırılın!” pankartının açıldığı eylemde ölüm orucu direnişçilerinin resimleri taşındı. Kitle, Büyük Postane önüne kadar “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İçerde, dışarıda hücreleri parçala!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganlarıyla yürüdü. Burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Tutsaklarla dayanışma için hazırlanan yeni yıl kartlarının gönderilmesiyle eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Eskişehir'de eylem

29 Aralık günü Eskişehir'de DİSK, Halkevleri, İHD, EHP, EMEP, ÖDP, SDP, BDSP, DGH, DPG, ESP, Gençlik Derneği, Mücadele Birliği Platformu ve SGD tarafından tecrite karşı bir basın toplantısı gerçekleştirildi.

Açıklamada; tecrit ve tedman uygulamalarıyla tutsakların en temel insani haklardan mahrum bırakıldığı vurgulandı. F tipi hapisanelerde uygulanan tecrit politikaları karşısında bugüne kadar

birçok mücadele biçimi geliştirildiği, bunlardan biri olan ölüm orucunun 7. yılına girdiği ve 122 insanın hayatını kaybettiği, bugün halen üç insanın tecride karşı ölüm orucu eyleminde olduğu, tecridin kaldırılması gerektiği vurgulandı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Bursa: “Tecrite son!”

TAYAD'lı Aileler 29 Aralık günü Büyükşehir Belediye Binası önünde yaptıkları eylemle tecriti protesto ettiler. Meşalelerle yapılan basın açıklamasında tecrite karşı direnişin 7 yıldır devam ettiği, tecrit kaldırılınca kadar da mücadelenin devam edeceği vurgulandı. Eylemde Av.Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz'ın fotoğraflarıyla birlikte “Tecrite Son! Laf Değil Çözüm İstiyoruz!” pankartı açıldı. Devrimci kurumların da destek verdiği eylemde sık sık “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

İzmir: “Tecrite son, 123. ölüme izin verme!”

Alınteri, BDSP, ESP, EHP, İCİ, Partizan, İHD, ÇHD, EMEP, DTP, SDP ve ÖDP tecride karşı ve ölüm orucu eylemini sürdüren Behiç Aşçı ile dayanışmak

amacıyla eylem yaptılar. 30 Aralık günü Konak eski Sümerbank önünde yapılan eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Açıklamada tecrite karşı yürütülen mücadeleye destek olma çağrısı yapıldı. “Tecride son, 123. ölüme izin verme!” pankartının açıldığı eylemde “İçerde dışarıda hücreleri parçala!”, “Behiç Aşçı yalnız değildir!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara'da sendikalardan tepki

30 Aralık günü Ankara Elektrik Mühendisleri Odası'nda, DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, KESK Ankara Şubeler Platformu, TMMOB Ankara İl Koordinasyon Kurulu ve Ankara Tabip Odası tarafından bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Birçok katılımcı ve destekçi kurumun yer aldığı toplantı Hasan Hüseyin'in bir şiiri ile başladı. Basın açıklamasının ardından yapılacak eylem ve etkinliklere çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

TAYAD'lılardan oturma eylemi

TAYAD'lı Aileler, 1 Ocak günü F tipi cezaevlerinde tecritin kaldırılması talebiyle oturma eylemi gerçekleştirdiler. İnönü Parkı'nda biraraya gelen TAYAD'lılar, tecrit işkencesine ve ölüm orucu

eylemine dikkat çekmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde sembolik hücre kullanıldı, “Tecride son!” yazılı ve üzerinde ölüm orucu ve cezaevi operasyonlarında yaşamını yitiren 122 kişinin resimlerinin bulunduğu bir pankart açıldı. “İçeride dışarıda hücreleri parçala!”, “Direne direne kazanacağız!” ve “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Tecrit’e Karşı Ankara İnisyatifi’nden eylem

Tecrite Karşı Ankara İnisyatifi 2 Ocak günü Ankara Yenışehir Postanesi’nden toplanarak, çoğu cezaevlerine olmak üzere kart gönderdiler ve bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Çoğunluğu devrimci tutsak direnişçiler olmak üzere bazı basın organlarının genel yayın yönetmenlerine, Adalet Bakanı, Meclis Başkanı, Cumhurbaşkanı ve Başbakanı kart gönderildi. Kartların gönderilmesinin ardından Yenışehir Postanesi önünde Tecrite Karşı Ankara İnisyatifi adına Haluk Gerger konuştu. Konuşmanın ardından “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun” sloganı atıldı.

Tecrite karşı eylem: “Muhatap bizleriz!”

5 Ocak günü Ankara’da, Tecrite Karşı Ankara İnisyatifi’nin çağrısıyla Adalet Bakanlığı önünde bir eylem gerçekleştirildi. “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” yazılı pankartın açıldığı eyleme birçok aydın, sanatçı, kitle örgütü ve devrimci güçler katıldı. Basın açıklamasını İnisyatif adına DİSK Ankara Bölge Temsilcisi Tayfun Görgün okudu. Görgün, hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlülerin haklarına yönelik uygulamaları anlattı. Siyasi iktidarın sorunları çözmek yerine tecrit sorununu görmezden geldiğini belirtti. “İnsanı insansızlaştıran, duyuları körelten, insanı kendinden bile izole eden hücrelerin insanlık dışı olduğu”nu vurguladı.

İzmir: “Devrimci irade teslim alınamaz!”

Tecrit işkencesine karşı çıkmak ve ölüm orucundaki Behiç Aşçı ile dayanışmak için 6 Ocak günü İzmir’de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Çeşitli kurumlar ve devrimci güçler tarafından düzenlenen eylem kitlenin Konak Sümerbank önünde toplanarak “F tipi tecrite son, 123. ölümü istemiyoruz!” şiarlı pankart açmasıyla başladı.

“Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!” sloganlarının atılmasının ardından basın metni okundu. Ardından kitle sloganlar eşliğinde Konak Postanesi’ne yürüdü ve buradan Adalet Bakanlığı’na faks çekilerek eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

İHD’den tecrit protestosu

İnsan Hakları Derneği ölüm orucunda olan avukat Behiç Aşçı’nın taleplerinin kabul edilmesi ve cezaevlerinde tecridin kaldırılması için 7 Ocak günü basın açıklaması gerçekleştirdi. İstanbul İHD Şubesi önünde biraraya gelen kitle adına İstanbul Şube Başkanı Hürriyet Şener bir konuşma yaptı. Açıklamanın ardından 10 dakikalık oturma eylemine geçildi.

Eylem boyunca “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Behiç Aşçı yalnız değildir!” sloganları atıldı. EHP, ESP, HÖC, SDP, DTP, Barış Anneleri, Çağraş Hukukçular Derneği, Eğitim-Sen’in destek verdiği eyleme 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İstanbul’da tecrit karşıtı eylemlerden...

“Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”

3 Ocak günü saat 19:00’da Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelen tecrite karşıtı demokratik kitle örgütleri, sendikalar, siyasi partiler ve devrimci güçler, gerçekleştirdikleri basın açıklaması ve oturma eylemiyle tecritin son bulması ve ölümlerin durdurulması talebini yükselttiler.

Eylemde “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” pankartı ve dövizleri açıldı. Eylem KESK Dönem Sözcüsü Dursun Yıldız’ın konuşması ile başladı. Yıldız, bugüne kadar ölüm oruçlarında 122 şehit verildiğini ve çözüm adına medya ve hükümetin hiçbir olumlu adımına rastlanmadığını dile getirdi. “*Sorun çözülene kadar her Cumartesi günü saat 19:00’da burada olacağız*” diyerek konuşmasını bitirdi.

Yıldız’ın konuşmasının ardından oturma eylemine geçildi ve Bilgesu Erenus eylemi örgütleyen kurumlar ve örgütler adına basın açıklamasını okudu. Açıklamada tecrite karşı yürütülen mücadelede bugün gelinen aşama ve ölüm orucundaki devrimcilere yönelik karalama kampanyalarına değinildi, tecritin kaldırılması istendi.

Basın açıklamasının ardından gerçekleştirilen oturma eylemi yarım saat sürdü. Kitle oturma eylemi sırasında türküler söylendi ve sloganlarını haykırdı. Eylem boyunca sık sık “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” sloganı atıldı. Her Cumartesi günü gerçekleşecek eyleme katılım çağrısı yapıldı.

TMMOB-İKK, KESK Şubeler Platformu, DİSK Genel-İş 2 No’lu Bölge, Genel-İş 3 No’lu Şubesi, BES İstanbul 1 No’lu Şubesi, BES İstanbul 2 No’lu Şubesi, Tarım Orkam-Sen İstanbul Şubesi, Eğitim-Sen 3 No’lu Şubesi, Eğitim-Sen 7 No’lu Şubesi, Eğitim-Sen 8 No’lu Şubesi, SES Aksaray Şubesi, Tüm Bel-Sen 3 No’lu Şubesi, Tüm Bel-Sen 4 No’lu Şubesi, ÇHD, Tecrite Karşı Avukatlar (Tecrite Karşı

Dayanışma Komitesi), Tecrite Karşı Sanatçılar, Tiyatro Simurg, PSAKD Marmara Şubeleri, Halkevleri, ÖDP, SDP, TKP, EHP, HÖC, Antikapitalist, Kaldıraç, BDSP, İşçi Mücadelesi, TÖP, ESP, Partizan, ODAK, HKM ve Kurtuluş Partisi tarafından örgütlenen eyleme yaklaşık 700 kişi katıldı.

6 Ocak eylemi...

“Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” şiarı ile yapılan eylemlerin ikincisi 6 Ocak günü gerçekleştirildi. Taksim Tramvay duraklarında toplanan 500’ü aşkın kitle hep bir ağızdan “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” sloganını haykırdı.

Basın açıklamasından önce KESK dönem sözcüsü Dursun Yıldız bir konuşma yaptı. Ardından basın metnini DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici okudu.

Basın açıklamasının ardından 30 dakikalık oturma eyleminin yapılmasına izin vermeyen polis, eylemi provoke etmeye çalıştı. Kitlenin dağılmaması durumunda saldıracaklarını söyleyen polisin bu tutumu kitle tarafından sloganlarla protesto edildi.

Eylem komitesinin yaptığı değerlendirmenin ardından eylemin bittiğini duyurması üzerine kitle dağıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Düzenin iç dalaşması büyürken “Düzene karşı devrim!” bayrağını yükseltelim!

Düzen cephesinde, cumhurbaşkanlığı seçimlerine bağlı olarak yaşanan bölünme ve çatışma her yeni olayla bir kez daha gün yüzüne çıkıyor. Dahası, bu çatışma hali artık öylesine yerleşmiş ve taraflar öylesine bir refleksle kendilerini donatmışlar ki, her siyasal olay ya da tutum anında her iki karşıt cephe tarafından bir mücadele konusu haline getirilmekte ve bir saldırı aracına dönüştürülmektedir.

Geçtiğimiz hafta, bu çerçevede oldukça tipik bir örnek yaşandı. Sermaye devletinin temel kurumlarından MİT’in 80. kuruluş yılı dolayısıyla müsteşarının yaptığı açıklama bir anda düzen siyasetinin bölünmüş saflarını karşı karşıya getirdi. Devletin derin çekirdeğinin uzantısı olarak hareket eden CHP ve bu safta mücadele etmeyi varlık koşulu haline getirmiş olan diğer siyasal güçler ile bu tarafın sözcüsü olarak davranan medya, MİT müsteşarının konuşmasını, AKP’ye karşı yapılmış bir çıkış-uyarı-muhtıra vs. olarak değerlendirerek saldırıya geçtiler. Diğer taraftan AKP ve medyadaki uzantıları ise kendilerini savunarak MİT müsteşarının açıklamasının içeriğinde bir sorun olmadığını, açıklamanın karşı cephe tarafından çarpıtıldığını söylediler. Bu minvaldeki tartışmalar sürüyor. Her iki kesim de durumu kendine yontmak ve rakibini güçten düşürmek için elinden geleni yapıyor. Bunun için yürüyen tartışma ile taraflar bir yandan MİT müsteşarının açıklamalarından kendilerine dayanak ararken, diğer taraftan safları kalınca çizilmiş bu mücadelede MİT’in kendi yanlarında saf tuttuğunu, ya da en azından tarafsız olduğunu gösterme uğraşındalar.

Peki bu denli tartışılan MİT müsteşarının açıklanmasında neler söylenmekteydi? MİT müsteşarı konuşmasında özetle, dünyanın son 20 yıl içerisinde köklü bir alt üst yaşadığını, tek kutuplu yeni bir sistemin oluştuğunu, küreselleşme biçiminde gelişen bu sistemin sınır tanımadığı gibi karşısına çıkan iradeleri ezip geçtiğini, ulus devlet yapısını zayıflattığını söylüyor ve bütün buradan şu sonuca varıyor: Türkiye, kendisini hiçbir zaman olayların akışına bırakma ya da bekle-gör-tavır al taktiği ile sınırlama lüksüne sahip değildir. Gelişmeleri zamanında değerlendirmeli ve gerekli inisitifi göstermekten geri durmamalıdır. Bunda başarılı olabilmek için ve jeopolitik konumunun gereği olarak Türkiye üç alanda güçlü bir konumda olmalıdır: Güçlü bir ekonomi, kusursuz bir dış politika ve caydırıcı bir askeri yapılanma.

İşte AKP karşıtı cephe bu minvaldeki konuşmadan “MİT müsteşarı ulus devlet tehlike altında uyarısı yaptı” biçiminde bir sonuç çıkardı. Bu tarafa göre uyarının muhatabı AKP’ydi ve oklar AKP’ye çevrildi. AKP ve aynı safta bulunanlar ise, karşı tarafın bu tutumuna karşılık konuşmanın kendi görüşlerine yakın olduğunu ve tespitlere sıcak baktıklarını söyleyerek yanıt verdiler. Konuşmanın içeriğine bakıldığında esasında AKP tarafının büyük ölçüde haklı olduğu görülmektedir. Zira, konuşmanın bütünlüğüne bakıldığında konuşmanın eksenini, “ulus devlet tehdit altında” uyarısı üzerinde değil, bunu bir başlangıç noktası olarak alarak daha geniş bir çerçevede kurulmaktadır. Öyle ki, MİT müsteşarı “ulus devlet”i tehdit eden “küreselleşme süreci”nin, yani dünya hegemonyasını sağlama almak için taarruza geçmiş olan ABD emperyalizminin önünde durulamayacağını net cümlelerle belirterek esasında lafı bu noktaya bağlamaktadır. Daha açıkça ifade edersek MİT

MİT müsteşarı olaylara ve geleceğe bakarken öncelikle ABD emperyalizminin penceresinden bakmakta, düzen içi çatışmada da bu konumdan hareketle tavır ve tutum geliştirmektedir.

müsteşarı, Ortadoğu seferine çıkarken Bush tarafından sarf edilen “ya benim yanındasınız ya da karşımda” biçimindeki tehdidi kendi konumuna uygun biçimde tercüme etmekten başka bir şey yapmıyor. Diyor ki; madem bu karşı durulamaz bir süreçtir, Afganistan, Irak ve Saddam’ın idamı ile doğrulanan bu sürecin karşısında durarak ya da aktif destek vermeyerek zayıflamak yerine, bu sürecin etkin ve aktif bir parçası olalım.

Sermaye devletinin bugüne kadar 1 Mart kazası dışında (bu kazaya rağmen sermaye iktidarı Irak’ın işgaline yeni tezkereler ve üslerin kullanımı yoluyla etkin bir şekilde katıldı) bu sürecin zaten aktif bir biçimde içinde olduğu düşünülürse, MİT müsteşarının bunun ötesinde bir aktif katılım ve desteğe vurgu yaptığı anlaşılmaktadır.

ABD’nin Irak batağından çıkış arayışlarına bağlı olarak açıklanması beklenen yeni Irak politikasının ve bundan da önemlisi İran’a yönelik saldırı senaryolarının ısıtıldığı bu günlerde, MİT müsteşarının “Türkiye, kendisini hiçbir zaman olayların akışına bırakma ya da bekle-gör-tavır al taktiği ile sınırlama lüksüne sahip değildir” diyerek, “güçlü bir ekonomi, kusursuz bir dış politika, caydırıcı bir askeri yapılanma”dan söz etmesi tesadüf olmasa gerekir. Belli ki, MİT müsteşarı, düzen güçleri “ulus devlet”i kurtarmak için “önünde durulamaz” saydığı ABD emperyalizminin Ortadoğu’ya yönelik senaryoları karşısında kendisini suların akışına bırakmak yerine bu senaryolarda rol kapmalıdır demektedir. Yani, Irak’ta ABD’ye kalkan İran’da aktif bir koç başı olmalıdır, ordusunu ABD’nin hizmetine sunmaktan-savaş cephesine sürmekten kaçınmamalıdır. İşte MİT müsteşarının konuşması, düzen içi kavganın gürültüsünden çıkarak objektif bir gözle okunduğunda apaçık biçimde bu sonuca çıkmaktadır.

Zaten, MİT gibi herşeyiyle CIA’nın bir kolu gibi çalışan bir örgütten başka türlü de beklenemez. Bu kirlili ve karanlık suç örgütü her dönem egemenlerin ve emperyalistlerin hizmetinde devrimcilere, işçi-emekçi hareketine ve ezilen halklara karşı bir baskı ve zor aygıtı olarak kullanılmıştır. Cumhuriyet tarihinin nice karanlık ve kanlı operasyonunda MİT’in adı vardır. Ve o, tüm bu karanlık ve kanlı işleri 1950’lerden itibaren CIA’nın güdümünde ve organik olarak ona bağlı biçimde gerçekleştirmiştir. İşte bundan dolayı, karşıt kamplar biçiminde bölünmüş bulunan düzen güçleri MİT’in safını tayine uğraşadursun, MİT müsteşarı yaptığı konuşmayla saflarının ABD emperyalizmin yanı olduğunu ve görevlerinin ABD emperyalizmine hizmetin gereklerine uygun yapılandırılmış bir devlet düzeni olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Doğal olarak, MİT müsteşarı olaylara ve geleceğe bakarken öncelikle ABD emperyalizminin penceresinden bakmakta, düzen içi çatışmada da bu konumdan hareketle tavır ve tutum geliştirmektedir.

Bu noktada sözümüzü düzen içi tartışmaya bağlarsak belirtmeliyiz ki, mevcut tartışma konusu

kısa bir süre sonra gündemden düşecek yerini başka konulara bırakacaktır. Zira taraflar arasındaki temel sorun MİT müsteşarının açıklaması değil, daha temelli bir güç ve nüfuz mücadelesidir. Bu vesileyle bir kez daha görülmüştür ki düzen cephesindeki çatışma hali, Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaştıkça yoğunlaşacak ve sertleşecektir. Elbette ki, bu süreç aynı zamanda emperyalist güçlerin düzeni kendi çıkarları doğrultusunda düzenleme ve yönetmek için müdahalelerinin artmasına da tanık olacaktır. Emperyalistlerin kendi stratejilerinin gerekleri bir yana, mücadele halindeki düzen güçleri bu mücadelede emperyalist güç odaklarının desteğini almak uğruna birbirleriyle tam anlamıyla bir yarış içerisinde olacaklardır. Önümüzdeki dönemde düzen siyaseti bu minvalde biçimlenecek, sertleşecek ve yol alacaktır.

Burada devrimci güçler payına asıl önemli olan ve üzerinde önemle durulması gereken temel sorun, düzen siyasetindeki bu kutuplaşmanın toplum düzeyinde yaratacağı sonuçlardır. Düzen güçlerinin bu kutuplaşmayı siyasal-toplumsal arenaya taşıma gayretleriyle birlikte ve seçim sürecinin doğası da düşünüldüğünde, bu sürecin emekçiler için büyük tuzaklara dönüşebileceği görülmektedir. Zira, geçmişte 28 Şubat sürecinde tanık olunduğu gibi düzen içi mücadelenin toplumsal düzeyde bir kutuplaşma haline dönüştürülmesi yoluyla, işçi ve emekçiler yollarından sapıtılarak kavga halindeki düzen güçlerinin arkasında yedeklenmektedir. AKP’ye yönelik beklentilerinin de büyük ölçüde dibe vurmasıyla işçi ve emekçilerin, özellikle nispeten ileri kesimlerinin böyle bir tuzağa düşme riski büyüktür. İşçi ve emekçilere karşı tutuma gelince her zaman yekpare bir sınıf cephesi halinde bütünleşen egemen sınıf kanatlarından birinin yanında saf tutmanın bedelinin ne kadar ağır olacağı bellidir. Sermayeye karşı varolan sınırlı direniş mevzilerinin terkedilmesi, emperyalizmin ve düzen güçlerinin her türlü saldırısına karşı sınıf güçlerini savunmasız bırakacaktır.

Devrimci güçler bu tuzaklara ve tehlikelere karşı bugünden hazırlıklarını yapmak durumundadırlar. Bu türden tuzakların boşa çıkarılabilemesinin, dahası düzen içi çelişki ve kışımalardan yararlanarak devrimci kitle hareketinin geliştirilmesinin yolu, siyasal-toplumsal düzeyde devrimci bir taraf olarak ortaya çıkmaktan ve devrimci bir ağırlık merkezi oluşturmaktan geçmektedir. Bunun için “düzene karşı devrim” çizgisinde işçi ve emekçilere gidilmeli, emekçiler sinsi tuzaklara karşı uyarılmalı ve devrimci bir kitle hareketinin geliştirilmesi için her türlü çaba gösterilmelidir.

“Düzene karşı devrim” çizgisinde birleşik bir devrimci güçbirliği oluşturarak toplum düzeyinde politik bir ağırlık merkezi haline gelmek ve bu sağlanabildiği ölçüde, sistematik ve yoğun bir devrimci faaliyetle olayların gelişimini devrimci doğrultuda etkilemek pekala mümkündür. Devrimciler düzen içi kamplaşmaya bağlı olarak yaşanan tartışmaların gürültüsünün dışında ısrarla ve kararlı bir şekilde hazırlıklarını yapmalı, “düzen-devrim” saflaşmasına uygun bir konum olarak her türlü imkan ve olanağı bu doğrultuda değerlendirmelidirler. İşçi ve emekçilerin düzene yönelik beklentilerinin dibe vurduğu fakat düzen güçlerinin işçi-emekçilere etkili bir takım tuzaklar kurduğu bu dönemde, burjuva

Saldırılara karşı eylemlerden...

Beşiktaş'ta anti-faşist eylem...

23 Aralık günü Beşiktaş İhlamurdere Caddesi'nde bir İstanbul Üniversitesi öğrencisine ülkücü faşistler saldırmış, satır darbeleri ile ağır yaralanan öğrenci hastaneye kaldırılmıştı. Saldırıyı kınamak amacıyla 30 Aralık günü Demokrat Beşiktaşlılar saldırının yaşandığı yerde bir basın açıklaması yaptı.

Beşiktaş Evlendirme Dairesi'nde toplanan kitle, saldırıyı teşhir eden bildiriler dağıtarak basın açıklamasının yapılacağı yere kadar yürüdü. Beşiktaş Çarşı'ya gelindiğinde “Beşiktaş’ımızda ülkücü teröre izin vermeyeceğiz!/Demokratik Beşiktaşlılar” imzalı pankart açıldı. Sık sık “Çeteler halka hesap verecek!”, “Beşiktaş faşizme mezar olacak!”, “Türkeş’in itleri yıldırılmaz bizleri!” sloganları atıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem açıklamanın ardından Beyazıt Marşı’nın söylenmesi ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sendikalar ve öğrencilerden anti-faşist eylem

Beşiktaş'ta bir İstanbul Üniversitesi öğrencisinin faşist saldırıya uğramasını protesto etmek amacıyla, üniversite öğrencileri ve sendikalar 28 Aralık günü Beyazıt Meydanı'nda ortak bir açıklama yaptılar. DİSK'e bağlı Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, Basın-İş sendikaları ve Eğitim-Sen 6 No'lu Şube yöneticilerinin destek verdiği açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı.

İÜ Merkez Kampüs'ten “Üniversitelerimizi faşistlere bırakmayacağız!” pankartı ile yürüyüşe geçen öğrencilere katılmak için dışarı çıkmak isteyen öğrenciler, ana kapının açılmamasıyla engellendiler. Öğrenciler durumu protesto etmek için konuşmalar yaptılar. Kapıların açılmaması üzerine pankart ana kapıya asıldı ve içerdeki öğrenciler sloganlarla eyleme destek verdiler.

DİSK adına açıklamayı Genel-İş Bölge Başkanı Mehmet Karagöz yaptı. Ardından öğrenciler kendi açıklamalarını okudular. “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atılması ile eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

HKM: “Faşizme karşı tek yumruk!”

Halk Kültür Merkezleri Derneği, DSG, Grup Diyar 30 Aralık günü Taksim Tramvay durağında gerçekleştikleri basın açıklaması ile Mersin Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırıları ve tutuklamaları protesto etti. Saat 12:00'de biraraya gelen kitle “Tutuklananlar serbest bırakılsın! Faşizme karşı tek yumruk tek barikat/HKM-DSG-Grup Diyar” imzalı pankart açtı. “Yaşasın devrimci dayanışma!/HKM”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!/Grup Diyar”, “Faşizme geçit vermeyeceğiz!/DSG” yazılı dövizler açtı.

Basın açıklamasında son dönemde mahallelerde ve üniversitelerde devrimci demokrat kurum ve kişilere yönelik faşist saldırılar teşhir edildi. Daha sonra EHP Gençliği adına bir konuşma yapıldı. Grup

Diyar'ın söylediği marşlardan sonra basın açıklaması sona erdi. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı. Eylem boyunca “Gözüaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Faşizme karşı tek yumruk tek barikat!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Eyleme EHP Gençliği, ESP, BDSP, Kaldıraç, Devrimci Hareket ve Temel Haklar Federasyonu destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ESP: “3 kapı 3 kilit açılınsın!”

ESP'nin her hafta gerçekleştirdiği “Özgürlük istiyoruz!” kampanyasının 30 Aralık günü konusu tecrit oldu. Galatasaray Postanesi önünde biraraya gelen ESP'liler, “Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu, Sevgi Saymaz ölüm orucundalar, Talepleri kabul edilsin!”, “Özgürlük istiyoruz!”, “3 kapı 3 kilit açılınsın talepler kabul edilsin/ESP” imzalı pankartlar açtılar. Basın açıklamasının ardından tecride karşı mücadele yürüten avukatlardan Keleş Öztürk bir konuşma yaptı. Daha sonra Tekstil-Sen adına bir konuşma yapıldı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı basın açıklamasında “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “3 kapı 3 kilit açılınsın, ölümler durdurulsun!” sloganları atıldı.

Adana: “Özgürlük istiyoruz!”

Adana'da devletin saldırılarına karşı bir süredir “Özgürlük istiyoruz!” şiarıyla gerçekleştirilen cumartesi eylemlerinin sonuncusu 31 Aralık günü Çakmak Caddesi Kültür Sokak girişinde yapıldı. “Faşizme geçit vermeyeceğiz!”, “Toplumla mücadele yasası iptal edilsin!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganlarının atıldığı eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Asgari ücret kimin meselesi?

Yüksel Akkaya

Asgari ücret ile ilgili bir önceki yazımızda temsil açısından sendikalara bir “görev” verilmiş olmasının anlamsız olduğuna dikkat çekmiş, asgari ücretlilerin kendi sorunlarına sahip çıkma gereğinden söz etmiştik. (Bkz. *Asgari ücret mi, askeri ücret mi?*, KB, sayı: 2006/50, 22 Aralık 2006)

Asgari ücret komisyonu, devlet-işçi-işveren arasındaki üçlü işbirliğine dayanan korporatist bir ilişkidir. Devlet, asgari ücretin belirlenmesinde hiçbir etkisi olmayan sendikaları bu karar alma süreçlerine dahil ederek, asgari ücretin düşüklüğünü sendikalar üzerinden meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Ne yazık ki, yıllardır sendikalar bu oyunun bir parçası olmaktan vazgeçmemiş, bu orta oyununa isteyerek katılmışlardır. İsteyerek katılmışlardır, çünkü, asgari ücrete onay veren bu sendikalar, bu ihanetlerinin karşılığında da ödüllendirilmişlerdir. Bu ödüllendirme bazen temsil yetkisi vermek, bazen de üyelik aidatı gibi konularda kolaylıklar şeklinde olmuştur. Burada, alan da veren de memnun olup, tek memnun olmayanlar düşük ücrete tabii tutulan işçilerdir. Böyle oduğu için asgari ücretin belirlenmesinde birer işbirlikçi kuruma dönüşmüş olan sendikalar değil, bizatihi asgari ücretlilerin kendilerinin meydana çıkması gerekir. Ne yazık ki, bugüne kadar asgari ücretliler bu türden bir irade göstermemiş, verilenle yetinmiştir.

Türkiye'deki sendikalı işçinin ücreti ile sendikasıız işçinin aldığı asgari ücret arasında çok büyük bir fark bulunmaktadır: ABD ve AB üyesi ülkelerde sendikalı işçi ile asgari ücretlinin aldığı ücret farkı en çok yüzde 15 iken Türkiye'de bu fark yüzde 50'den başlayıp yüze 500'e kadar ulaşmaktadır. Böyle olduğu için sendikalı işçinin temsilcisi olduğunu ileri süren sendikalar asgari ücretli işçiyi temsil edemez. Olsa olsa yapacağı, yıllardır olduğu gibi bir orta oyununa alet olup emekçilere ihanet etmek olur.

Asgari ücret meselesi sendikalardan çok sendikasıız asgari ücretli çalışan işçilerin sorunudur. Böyle olduğu için de asgari ücretin belirlendiği komisyonda asgari ücretliler temsil edilmeli ve bu komisyondaki oy oranları yüzde 50'den az olmamalıdır.

Asgari ücretliler, asgari ücretin belirlendiği dönemin pasif işçileri değil, sokağa inen, işyerlerinde her türlü eylemle sesini duyuran işçileri olmadıkça, sendikal bürokrasinin bu korporatist, işbirlikçi ihanetinden kurtulamayacaklardır. Zira, asgari ücret sendikaların bir sorunu değildir, sendikal bürokrasi bunu böyle algılamaktadır. Asgari ücret komisyonlarına da rutin bir görev olarak katılmakta, sokağa yönelik kaba propagandif bir-iki şey söyleyerek bir süreci atlatmaktadırlar. Böyle olduğu için bu sendikal ihaneti geri çekmek, sendikalar üzerinde baskı oluşturmak için, sorunun bizatihi muhatabı olan asgari ücretliler seslerini çıkarmalı, yaygın eylemlerle, hatta fiili grevlerle, ücret taleplerinin yerine getirilmesini sağlamalıdır. Milyonlarca emekçinin sesi, yüzbinlerce sendikalı işçiden daha fazla ve gür çıkacaktır. Etkisi daha ağır olacaktır.

Bu nedenle, asgari ücretin tesbiti, sendika temsilcilerine bırakılmayacak kadar önemlidir. Asgari ücretli emekçiler kendi ücretlerinin belirlenmesi sürecinde kendileri yer almalıdır.

Hava-İş Örgütlenme ve Eğitim Uzmanı Munzur Pekgüleç ile asgari ücret üzerine konuştuk...**“Asgari ücret kölelik ücretidir!”**

- 2007 yılı için geçerli olan asgari ücret belirlendi. İşçiler cephesinden önemli bir yer tutan asgari ücretin belirlenmesi sürecinde Türk-İş “işçi temsilcisi” sıfatıyla komisyonda yer aldı. Türk-İş’in bu süreçteki tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Asgari ücretle ilgili ‘70’lerden bu yana işçiler içerisinde en çok örgütlü olan sendika konfederasyonunun işçileri temsiliyetiyle birlikte “Asgari Ücret Tespit Komisyonu” çalışıyor. Ama gerçekten enteresan olan şu; yıllardır Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nda Türk-İş’in gerek kendi yapmış olduğu araştırmalar, gerek Devlet Planlama Teşkilatı’nın yaptığı araştırmalar öne çıkarıldı. Buna rağmen asgari ücret hiçbir zaman 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırında dahi yaşamını idame ettirebileceği bir seviyeyi yakalayamadı. Bu noktada en ufak bir başarı elde edilemedi. Türk-İş’in yaptırmış olduğu son yıl istatistiklerinde bile 590 lira olan açlık sınırına rağmen, yoksulluk sınırının 1900 YTL olduğu bir ülkede asgari ücretin net 403 YTL olarak belirlenmesinin ne mantıkla bağdaşır bir yanı var, ne de gerçeklikle uzaktan yakından ilgisi var. O yüzden Türk-İş’in Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nda taraf olmasının gerçekten izah edilebilir bir yanı yoktur. Bence sonucu baştan belli olan bu komisyonun içinde işçilerin lehine bir şey çıkmayacağını bile bile bulunmayı doğru bulmuyorum. Bu tıpkı Ekonomik Sosyal Konsey’de sermayenin yenilenmesine ve verimli olmasına aracı olmak gibi bir şey. Bu komisyonda olmak böyle bir şeyi ifade ediyor.

Bu yüzden asgari ücret görüşmelerinde tüm sendika konfederasyonlarının ortak tutum alması gerekiyor. Şu an sendikalı olan işçilerin aldıkları ücretler dahi yoksulluk sınırının çok çok altında. Böylesi bir gerçeklik ortadayken asgari ücretin neye, hangi kriterlere göre tespit edildiğini anlamak mümkün değildir. O yüzden asgari ücretin bir kölelik ücreti olduğunu, insanları açlık sınırının altında yaşamaya zorunlu kılan bir ücret olduğunu düşünüyorum.

Özellikle son dönemde AKP hükümetinin dillendirdiği insanileştireceğiz dediği asgari ücret hakikaten insanlıktan çıkmıştır. Asgari ücret insani bir ücret değildir, yoksulluk ücreti de değildir, karın tokluğu ücreti bile değildir. Köleyi bile çalıştırmak için karnını doyurmak lazımdır. Böylesi bir tablo karşısında sınıfın, halkın ve politik güçlerin birlikte olmasının önemli olduğunu düşünüyorum.

- Asgari ücretin belirlenmesi sürecinde sendikalar etkisiz de olsa bir eylem programı çıkardılar. Ancak bu süreçte etkin ve etkili olamadılar. Bunun nedenini neye bağlıyorsunuz?

Şimdi daha gerçekçi olmak lazım. Türkiye’de Türk-İş, DİSK, KESK ve bunların yanısıra Memur-Sen ve Kamu-Sen var. Bunlar her ne kadar örgütlü görünseler de aslında sınıfın içinde tamamen örgütsüzler. Bu siyasi arenadaki bölünmüşlüğü, parçalanmışlığın sendikal arenadaki ifadesidir. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş işçilerin örgütlü olduğu sendikalar, konfederasyonlar... Bunların politik olarak liberal ve muhafazakar olmaları, sosyal demokrat olmaları, işçilerin hak ve çıkarlarını koruma ve kollamada farklı davranmalarını gerektirmiyor. Buna hak ve yetkileri yok diye düşünüyorum. Yani asgari ücret, sosyal güvenlik yasası, kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasıyla ilgili saldırılarda, hükümetin

politikaları karşısında birlikte davranmayı beceremediler. Bunu da tabii doğru tespit etmek lazım.

Devletçi sendikal anlayışın dünkü temsilcisi Türk-İş’ti. Bütün hükümetlerle, bütün iktidarlara iyi geçinmeyi işçilerin çıkarına var saydılar. Bu durum işçilerin büyük kazanımlarını bertaraf etmeyi beraberinde getirdi. Bugün Hak-İş bu rolü üstlenmiştir.

Türk-İş’ten daha yakın bir biçimde hükümetle iyi geçinmeyi, hükümetin yanlış politikalarına ses çıkarmamayı, hükümetin işçiler aleyhinde uygulamalarında tarafsız kalmayı benimseyen bir tutum içerisinde. Türkiye’de işçilerin yasal anlamda örgütlü olduğu Türk-İş, Hak-İş ve DİSK var. Türk-İş en büyük konfederasyon ve etkisi olanı. Hak-İş bugün çok etkisiz bir sendika. DİSK ise ‘80 öncesi sendikal anlayışının dışında hareket ediyor. Avrupa sendikacılığı, Amerika sendikacılığı gibi anlayışlar var içerisinde. Bunlar Hak-İş’te olduğu gibi islami motiflerle de olabiliyor. Bu sendikalar devletçi. O yüzden Türkiye’deki sınıf örgütleri gibi davranması gereken bu konfederasyonların tümü, sermayeyle iyi geçinen, işçilerin sorunlarını çözmede çok işlev görmeyen sendikal anlayışlara tekabül ediyor. Bunun dışında istisna olan çok küçük sendikalar var. Bunların sermaye karşıtı olmaları, sınıftan yana olmaları, sınıf mücadelesini kendi el yordamıyla güçlendirmek istemeleri de açıkçası ne yeterli ne de yetkin bir noktada. Ve Türkiye’deki sınıf hareketi bu haliyle sermaye karşısında güçlü değil. Bu haliyle de kendi çıkarlarını elde etmesi çok olanaklı gözüküyor. Asgari ücret de böyle bir ortamda çıkmış bir uygulama.

İşçilerle asgari ücret zammı üzerine konuştuk...**“İyi bir yaşam işçilerin elinde!”**

- 2007 yılında geçerli olacak asgari ücret 403 milyon olarak belirlendi. Bu oran hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bir emekçi kadın: Tabii ki çok düşük. Böyle düşük ücret vererek işçiye, işe yürüyerek git diyorlar. Temel besin maddelerini alma, sadece kuru ekmek ye diyorlar. Ev kiran varsa çadır kurarak yaşa diyorlar. Dilencilik yap diyorlar.

Böyle olmaz. İşçilerin artık tepki göstermesi lazım. Geçenlerde memurlar eylem yaptı. Asıl işçilerin sokağa çıkıp yürümesi lazım. Somut olarak en az 1 milyar asgari ücret istiyoruz demeleri lazım. Kazanana kadar da eylemleri sürdürmeleri gerekiyor. Buna ihtiyacımız var. Başka türlü bu gidişi engelleyemeyiz. Ancak sadece İstanbul’da değil, tüm Türkiye’de ortak bir tepkinin geliştirilmesi gerekiyor. Patronlara iyi bir ders vermek gerekiyor.

Ümraniye’den bir triko işçisi: Tabii ki iyi değerlendirmiyorum. Şu anki yaşam şartlarına göre yeterli değil. Hayat pahalılığından dolayı ücretler oldukça az.

Sultanbeyli’den bir işçi: Asgari ücrete fazla bir zam yapıldığını düşünmüyorum. Önceki aldığımız sefalet ücretini şu an da almaya devam ediyoruz. Yapılan zammın pek bir önemi yok. Bu yapılan zamlarla bir işçi en fazla 1 kilo peynir ve 1 kilo zeytin alabilir. Bu zammın yetersiz olduğunu düşünen milyonlarca işçinin söz sahibi olmadığı bir dönemde yaşıyoruz. İşçiler emeklerini hala satıyorlar. Ama kapitalizm hala işçilerin emeğinin karşılığını vermemek için direniyor. Bunun en büyük nedeni ise hem iktidarda hem de fabrikalarda patronların söz sahibi olmasıdır.

- Asgari ücretin düşük olmasının nedeni sizce nedir?

Sultanbeyli’den bir işçi: Asgari ücretin bu

kadar düşük belirlenmesinin nedeni, şu an içinde bulunduğumuz sistemdir. Bu pahalılıkta görüyoruz ki, patronlar ve iktidarda olanlar işçiyi düşünmek yerine, kendi işkembelerini doldurmanın hesaplarını yapıyorlar. Bu tür insanlar sistemde söz sahibi olarak, işçilerin kötü koşullarda çalışmalarını ve sefalet ücreti almalarını her zaman isteyeceklerdir. Bu yüzden sistemin değişmesi çok önemli bir faktördür. Eşit, demokratik bir ülke istiyoruz. Ama buna izin verilmiyor. Mutlaka bir gün işçiler hak ettiklerini alacaktır. Ve bu sistem değişecektir.

Ümraniye’den bir triko işçisi: Şu anki

iktidarın kendisi ve kadrosu asgari ücretle çalışmadıkları için asgari ücretlinin nasıl geçindiğini bilemezler. Ve bu asgari ücreti protesto ediyorum.

- Bu durum karşısında ne yapılmalıdır?

Sultanbeyli’den bir işçi: Öncelikle işçilerin iktidarda söz sahibi olması gerekir. İşçilerin üzerindeki tecrit kaldırılmalıdır. İşçiler birlik olmalıdır. İşçilerin dini görüşleri sömürülmemelidir. Demokratik ve eşit bir ortam sağlanmalıdır. Bunun için sistemin değişmesi gerekmektedir. Hangi koşulda olursa olsun hiçbir zaman işçiler ve emekçiler sistem değişmedikçe emeğinin karşılığını alamayacaklardır.

Ümraniye’den bir triko işçisi: İnsanlar bilinçlenirse değişir. İşçilerin hepsi toplu bir şekilde harekete geçerse, bir yerlerden bir kıpırtı olursa, bu durum bizlerin lehine değişir. İşçi isterse sermayedarlara haddini bildirir. Şu örnek bence yeterli: Bir mış bir nalı, bir nal bir atı, bir at bir komutanı, bir komutan bir orduyu, bir ordu ya ülkeyi batırır ya da çıkarır. İyi bir yaşam da kötü bir yaşam da işçilerin elinde!

(Röportaj İMES İşçi Bülteni adına yapılmıştır...)

Sermayenin her geçen gün büyüttiği kontrolsüz özel ordusu...

Özel güvenlik şirketleri

* Faşist Av. Alpaslan Aslan'ın 2. Daire'ye yönelik silahlı saldırısının ardından önlemlerin arttırıldığı, Danıştay'da güvenliği artık Yargıtay'da olduğu gibi özel güvenlik şirketinin sağlayacağı belirtildi!

* İstanbul'daki tramvay turnikelerini atlayarak biletsiz binmek isteyen gence özel güvenlikçi ateş ederek öldürdü!

* Acarlar'ın İstanbul-Beykoz'daki orman alanlarını talan ederek inşa ettiği kaçak Acar İstanbul konutlarının korumalığını yapan özel güvenlikçiler, Orman Bakanlığı'na bağlı görevlilere silah çekerek denetim yapmalarına izin vermedi!

* Cevahir Alışveriş merkezinde çikolata çaldığı gerekçesiyle özel güvenlikçiler küçük bir kıza işkence yaptı!

* Türkiye'nin birçok üniversitesinde özel güvenlikçiler faşistlerin ve polislerin desteğiyle devrimci-demokrat öğrencilere saldırmaya devam ediyorlar!

2006 yılının son aylarında özel güvenlikçilerin kamuoyuna yansıyarak belli bir tartışma yaratan saldırganlıklarının bazılarını alt alta sıraladık... Burada konunun bu yönünden çok, özel güvenlik şirketlerinin her geçen gün büyüyen ve geldiğimiz aşamada dev bir sektöre dönüşen kısa sürecine dikkat çekmek istiyoruz.

Özel güvenlik şirketleri büyük ve orta ölçekli alışveriş merkezleri, bankalar, metro ve tramvaylar, büyük-orta-küçük ölçekli sanayi siteleri, fabrikalar, toplu konut siteleri, liseler-üniversiteler vb. neredeyse hayatımızın her alanında karşımıza çıkıyor. Bu şirketler özellikle son yıllarda daha da büyüdü ve dev bir sektöre dönüştü. Ravelli'de, Mert Çelik'te, Tuzla Tersaneler ve Deri Serbest Bölgesinde, sayısız işçi direnişinde ve materyal dağıtımlarında karşımıza çıkan, kraldan daha çok kralcı kesilen özel güvenlik elemanları, ruhen, ahlaken ve psikolojik olarak burjuvazinin ihtiyaçlarına göre yetiştiriliyor.

Sermaye basınında “kontrolsüz ordu” olarak ifade edilen özel güvenlikçilere tabanca veriliyor, ani durumlarda “ateş etme” yetkileri bulunuyor. Kimi bankaların hırsızlık olaylarında ölümle, kimi işçi direnişleri ve materyal dağıtımlarında (Ravelli, Mert Çelik, Tuzla Tersane ve Deri direnişleri vb.) yaralanma ile sonuçlanan silahlı saldırıları kamuoyunda belli bir tartışma yaratmıştı. Ancak “it kuyruğunu ısırmaz” deyimini bir kez daha yaşandı. Sermayenin mahkemeleri açılan davalarda özel güvenlikçileri haklı bulmuş ve neredeyse bir kahramana dönüştürmüştü.

“Özel” ordu 300 bin kişiye ulaşma yolunda ilerliyor...

2004 yılında yapılan düzenlemelerden önce, kağıt üzerinde 4 bin şirketin bulunduğu ve 150 bin kişinin istihdam edildiği özel güvenlik alanında birçok yasal boşluk bulunuyordu. Güvenlik Servisleri ve Organizasyon Birliği Derneği (GÜSOD), özel güvenlik sektörünün gelişimi ve herşeyden önce yasal bir statüye kavuşturulması amacıyla 1994'te kurulmuş. 10 yıllık bir çalışmanın ardından iki yıl önce sektöre dair 5188 sayılı kanun çıktı.

Şu anda yaklaşık 900 şirket ve güvenlik okulunun bulunduğu sektörde, kayıtlı olmayanlarla birlikte 250 bin kişinin çalıştığı tahmin ediliyor. Ancak sektörün

patronları “nitelikli-sertifikalı” eleman bulmada çok zorlandıklarını belirtiyorlar. Yaklaşık 2 bin kişiyi istihdam eden havaalanı işletmecisi TAV Güvenlik AŞ'nin Genel Müdürü Yusuf Acıbiber'e göre şirketler, 2004 yılında yürürlüğe giren kanundan önce daha rahat eleman buluyorlardı.

Acıbiber şunları söylüyor: “Eski kanun yürürlükte iken bizim için personel bulmak daha kolaydı. Çünkü kendi standartlarımız doğrultusunda uygun adayları bir teste tabi tutup işe alıyorduk. Şimdi yeni yasa ile ehliyet alır gibi öncelikle 16 günlük silahsız güvenlik görevlileri için bir eğitim alma mecburiyeti var. Bu eğitimden sonra İçişleri Bakanlığı'nın açacağı sınavı beklemek mecburiyetindesiniz. Sınavda başarılı olduktan sonra İl Valiliği Özel Güvenlik Şubesi'ne müracaat edip kimlik kartını almak için beklemek zorundasınız. Bu da en iyi şartlarda dört aylık bir süre anlamına geliyor.” (Sabah İK eki, 13 Ağustos '06)

GÜSOD'un Yönetim Kurulu Başkanı Altan Tutkun; sektördeki yaklaşık 200 bin çalışanın sadece 60 bininin sertifikalı olduğunu, kalanların ancak yüzde 80'inin eğitimlerini tamamladığını, eleman talebini karşılayamadıklarını söylüyor ve şöyle devam ediyor: “Önümüzdeki dönemde şu anki sayının yüzde 30-40'ı kadar personele ihtiyaç olacaktır. Bir sitede kapıcılık görevi yapan biri güvenliğe bakamaz, kanuna aykırı. Bu durumda site yönetimi bir güvenlik firmasından eleman isteyecek. Bu şekilde Türkiye'de çok ciddi talep patlaması olacak ve güvenlikçi sayısı 300 binlere gelecek”. (Hürriyet İK eki, 9 Temmuz '06)

Polis teşkilatı sayısı 180-200 binli rakamlarla telâffuz edilirken, özel güvenlik elemanlarının önümüzdeki süreçte 300 binlere ulaşacağından bahsedilmesi, sorunun boyutunu gösteriyor.

Bir tarafta palazlandırılan özel güvenlik şirketleri, diğer tarafta sömürülen özel güvenlikçiler...

Onca reklama rağmen, özel güvenlik şirketinde çalışan bir elemanın çalışma koşulları ve aldığı maaş bir fabrika işçisinden farksızdır. Özel güvenlik elemanı olabilmek için verilen program 16 günlük temel eğitimin yanı sıra silahsız (90 saat) ve silahlı (120 saat) olmak üzere ikiye ayrılıyor. Eğitimlere katılma koşulu ise 18 yaşını tamamlamış ve en az sekiz yıllık temel eğitim ya da ortaokul mezunu olmak. Kurs sonucu sertifika hakkı kazanan adaylar, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün açtığı sınavlarda başarılı oldukları takdirde özel güvenlik elemanı olarak şirketlerde çalışmaya başlıyorlar. Yılda üç kez yapılan sınavlar sonrası yasal çalışma belgesini almak için kişi en az dört ay bekliyor.

Bu kadarla da bitmiyor. Öncelikle sınav, eğitim ve diğer formaliteler için 900 YTL'lik harç ödeme

zorunluluğu bulunuyor. Ve tüm bu sınavlara, harç ödemelerine ve günde 10-12 saatlik çalışma koşullarına karşılık ödenen ücret asgari ve biraz üstü oluyor. (Bu ücret tabii ki yapılan “hizmet”in kademesine göre değişiyor). Ve bu koşullarda yaşanan eleman sirkülasyonunun ve buradan yapılan vurgunun haddi hesabı bulunmuyor. İnsanların kaçak çalıştırıldıkları bir ortamda özel güvenlikçilerin tek lüksü yatırılan sigortaları. Sermaye baronlarının bilinçli olarak izlediği bu politikayla, işsiz bırakılan milyonların gözünde özel güvenlik işini cazip kılan da bu oluyor.

Bu sömürü ve soygun düzenini yıkmaktan başka çaremiz yok

Sermaye devletinin büyümesinin önünü açtığı özel güvenlik sektörünün daha da palazlanacağı tartışma götürmez. Nitekim şu an Kocaeli Üniversitesi'nde bulunan iki yıllık lisans programını bitirip güvenlik elemanı olmak mümkün. Bu bölümden mezun olan adaylar sınava girmeden kimlik alma hakkına sahip. Ayrıca Adalet Bakanlığı 1 Haziran '05'ten önce işlemiş olduğu bir suçtan dolayı aldığı cezası ertelenen kişilere ‘özel güvenlikçi’ olabılme yolunu açtı. “Bakanlık, yeni TCK'daki ‘denetim süresi yükümlülüklerine uygun veya iyi halli olarak geçirildiği takdirde, ceza infaz edilmemiş sayılır’ hükmünden hareketle, suç işlemiş kişilere özel güvenlik sektöründe görev yapma yolunu açmış oldu.” (Milliyet, 7 Ağustos '06)

Sermaye devletinin özel güvenlik sektörünü bu kadar büyütmesini, diğer sosyal-siyasal saldırılarından ayrı düşünmemek gerekiyor. Bir tarafta devletin militarist aygıtının her geçen gün daha da büyütülmesi, MOBESE vb. sistemlerle toplumun denetim altına alınmak istenmesi... Kentsel yıkım projeleri ile elit tabakalara “yüksek güvenli” yaşam alanları açması... Diğer tarafta ise özelleştirmeler, sosyal yıkım saldırıları, işsizlik, açlık, emekçilerin daraltılan yaşam alanları ve toplumda her geçen gün büyüyen sosyal hoşnutsuzluk...

Sermaye devletinin tüm bu hazırlıkları, önlemleri, tek tipleşen, çürümeye terkedilen toplumda büyüyen sosyal hoşnutsuzluğun denetim altına alınması içindir.

Yarın öbür gün yaşanacak bir iç savaşta özel güvenlikçilerin (ABD'nin Irak'ta, Afganistan'da yaptığı gibi) paralı kolluk gücü olarak değerlendirileceğinden kuşku duyulmamalıdır. Geçtiğimiz günlerde Acar İstanbul konutlarında yaşanan örnek gözlerimizin önündedir. Bugün Acar ailesini ve ormanlar talan edilerek inşa edilen konutlarda oturacak olan asalakları koruyanlar; İstanbul'da son 8 emniyet müdürünün yakın korumalığını yapan, bazıları Özel Harekatta görev yapmış, İsrail ve Amerikalı uzmanlardan VİP, terör, ilk yardım, iletişim, sağlık ve beden dili eğitimi alan ve öğretmenlik yapan emekli polisler, keskin nişancılarıdır. Yaşamı her gün vareden işçileri ve emekçileri sefaletin dipsiz kuyusuna iten Türk burjuvazisi, emekliliğe ayrılışlar da kendi güvenlikleri için düzene bekçilik edenleri beslemeye devam ediyor. Asalak yaşantısını sürdürmek için onları fabrikasında istihdam ederek servetler ödemekten çekinmiyor.

Tümüyle gereksizleşen bu köhne düzeni bir avuç asalak ve bekçi köpekleri ile birlikte tarihin çöplüğüne atmadığımız müddetçe, bu düzen her gün yaşam alanımızı biraz daha daraltacak ve bizi öldürmeye devam edecektir.

Yeni bir yılın başında dünya

Amerikan emperyalizminin Irak'ta çıkış yolu aramak zorunda kaldığı bir batağa saplanmış bulunması, geline yerde Türkiye'yi yönetenleri Güney'de bir Kürt devleti oluşumunu engelleme konusunda daha da umutlandırıyor. Hesap ve umut basitçe şudur: Bataktan çıkış arayışı, ABD'yi kendi bünyesinde Kürt sorunu barındıran ülkelerin yardımını aramak, bu ise Kürt oluşumunu feda etmek sonucu yaratabilir. Baker-Hamilton raporu Türk gericiliği için bu türden umutların somut bir karşılığı ve tersinden Kürtler içinse ciddi risklerin göstergesi olmuştur.

Kapitalist dünyada ağırlaşarak süren sorunlar tablosu

Kapitalist-emperyalist barbarlığın hükümranlığı altında büyük sorunlarla, emekçi kitleler ve mazlum halklar için çok yönlü acılar ve yıkımlarla dolu bir yılı daha geride bıraktık. Bu açıdan geride kalan yılın onu geride bırakan yıllardan esasa ilişkin bir farkı yok. Dizginsiz sömürü ve sosyal yıkım, büyüyen işsizlik ve artan yoksulluk, militarizm ve saldırganlık, emperyalist savaş ve işgal, mazlum halkların arasına nifak sokulması ve birbirine boğazlatılmaları, yaygınlaşan polis devleti uygulamaları, hemen her ülkede dozu artan baskı ve terör, ırkçılık ve şovenizm vb., vb... - tüm bunlar ve sayısız başka sorun, günümüz kapitalizminin yıldan yıla ağırlaşıyor olmanın ötesinde artık dünya ölçüsünde değişmez görünümleridir. Bu nedenle bütün bir yıl boyunca döne döne işlenmiş tüm bu olgusal gerçekler üzerinde yeni yılı vesile ederek yeniden durmanın bir gereği yok. Belki günden güne artan öneminden dolayı kapitalist yıkıcılığın daha özel bir alanına, artık kapitalist dünyanın bir kesiminde bile kaygıyla karşılanır hale gelen vahim boyutlardaki ekolojik sorunlara kısaca işaret edilebilir.

Kapitalizmin yarattığı çok yönlü sorunlar geline yerde alışılmış sosyal çerçeveyi aşmış, günden güne ağırlaşan ve giderek büyük bir tehlikeye dönüşen doğasal/çevresel boyutlar da kazanmıştır. Kapitalizm bugün salt dünyanın emekçileri ve ezilen halkları için değil, bütün bir insanlık için, daha da ötesi, bugünkü dengesini milyarlarca yıllık evrimin sonucu olarak bulmuş olan bütün bir canlılar dünyası ve gezegenimizin bizzat kendisi için de büyük bir tehdit unsuru haline gelmiştir. O geline yerde insanlığı ve dünyamızı kasıp kavuran, yokoluşla tehdit eden bir büyük veba salgını gibidir. Bu açıdan oluşturduğu tehdit, artık kapitalist dünyanın temel kurumlarına ait raporlarda bile bir biçimde itiraf edilmektedir (ki geride kalan yılın dikkate değer olaylarından biri de bu olmuştur). Fakat buna rağmen bu yönde kayda değer herhangi bir adım atılmamakta, ciddi her hangi bir tedbir alınmamaktadır. Nasıl ki insani ve sosyal yıkım kapitalizmin umurunda değilse çevresel yıkım da umurunda değildir, olamaz da. O sınırsız kâr hırsına ve dizginsiz bir kör piyasaya dayalı olarak işlemektedir ve bu işleyiş onun neden olduğu her türden yıkıcılığın temeli, temel mekanizmasıdır. Bu temel ortadan kaldırılmadan, bu mekanizma parçalanmadan, özel mülkiyete, kapitalist kâra ve kör piyasaya dayalı toplumsal düzen tasfiye edilmeden bu sorunların, emekçilerden öteye bütün bir insanlık ve gezegenimiz

için ürkütücü boyutlarda yıkıcı sonuçlar üreten gidişatın önüne de geçilemez.

Bu çerçevede “ya barbarlık içinde yokoluş ya sosyalizm!” sloganı, her yeni yılın ağırlaştırdığı çok yönlü sorunlar ve açığa çıkardığı ürkütücü gerçekler ışığında, gitgide daha da acil ve güncel bir anlam ve önem kazanmaktadır. Geride bıraktığımız yıl üzerinden bugün özellikle altı bir kez daha çizilmesi gereken en önemli gerçek budur.

Emekçiler ve halklar barbarlığa direnerek çıkış yolu arıyor!

Öte yandan, geride bıraktığımız yılın gelişmeleri, dünya emekçilerinin ve ezilen halklarının bu barbarlığa boyun eğmeyeceklerinin, şu veya bu biçimde ona direneceklerinin, ondan kurtulmanın yolunu döne döne arayacaklarının yeni işaretlerini de ortaya koymuştur.

Dünyanın her yerinde emekçiler neo-liberal sosyal yıkıma karşı seslerini gittikçe daha çok yükseltiyorlar, son yıllarda güç kazanan bu eğilim 2006 yılı boyunca da kendini gösterdi. Gösteriler, grevler, genel grevler, çeşitli türden direnişler, yerine göre bir sektörün işçilerini (Bengladeş), yerine göre bütün bir kent halkını (Meksika), yerine göre geleceği konusunda kaygılı geniş gençlik kitlelerini (Fransa ve Yunanistan) kapsayan kitlesel yerel patlamalar, Ortaçağ artığı siyasal düzenleri siyasal ve sosyal değişime zorlayan silahlı direnişler (Nepal) vb., işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların hoşnutsuzluğunu, mücadele ve değişim isteğini ortaya koyan tüm bu türden sosyal-siyasal hareketlilikler, 2006 yılı boyunca da ülkeden ülkeye yer değiştirerek sürdü.

Emekçilerin ve halkların sosyal hareketliliği büyümesini ve yayılmasını sürdürecektir, her yeni yılın olaylar bilançosu bunu gittikçe daha açık biçimde ortaya koyuyor. Bu durumda gitgide daha çok önem kazanan ve yakıcı hale gelen asıl sorun, bu mücadelelerin devrimci bir kanala akabilmesi, devrimci bir programa ve önderliğe kavuşabilmesidir. Zayıflık halen bu alandadır ve bu alanda dikkate değer yeni gelişmelerden söz etmek olanağı henüz yoktur. Halihazırdaki hareketlilikler kurulu düzeni reformdan geçirme niyetleri taşıyalar da onu aşan devrimci perspektiflerden kesin olarak yoksun olan akımların etki ve denetiminde geliyor. Halen emekçilerin ve halkların gelişen mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorun, hareketin geleceği bakımından aşılması hayati önemde olan temel zaafiyet noktası budur.

Ortadoğu'daki direnişin önemli başarısı

Geride kalan yıl içinde emekçilerin ve halkların direnişi cephesinde dolaysız politik etkileri ve sonuçları bakımından asıl önemli gelişmeler, Ortadoğu'da yaşananlar, Ortadoğu halklarının emperyalizme ve siyonizme yaşattıkları oldu. 2006 yılı, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya istediği türden bir yeni düzen verme stratejisinin çöküşünü kesinleştirdi ve siyonizmin yarım yüzyılı aşan “yenilmezlik” efsanesinin büyük bir darbe almasına tanıklık etti. Irak direnişinin dünya jandarması Amerika'ya ve Lübnan direnişinin siyonist savaş makinesi İsrail'e vurduğu darbeler, dünya ve bölge politikası bakımından yarattıkları önemli sonuçların ötesinde, dünya halkları için birer güç ve moral kaynağı oldular.

Tüm sorunlu yapısına rağmen bölge direniş güçlerinin bunu başarmış olması, halkların direnme gücünü ve iradesini bir kez daha ortaya koydu. Bu direnişler, paranın gücünü ve en modern teknolojiye dayalı savaş makinelerini her şeye muktedir sanan dünyanın küstah efendilerini sıkıntılara boğdu, gelecek konusunda kaygılara sürükledi ve bu arada içlerindeki görüş ayrılıklarını da derinleştirdi.

Geride kalan yılın emekçiler ve halklar payına asıl büyük kazanımı hiç kuşkusuz Ortadoğu'daki direnişin bu önemli etki ve sonuçları olmuştur.

Emperyalizm ve siyonizmin halkları birbirine kırdırma politikası

Emperyalizm ve siyonizm geline yerde düşürdükleri bu zor durumdan halkları birbirine kırdırmaya yönelik yeni plan ve oyunlarla sıyrılmaya çalışıyor. Filistin'de ve Lübnan'da körüklenen içsavaş ile Irak'ta halklar arası ilişkileri geri dönülmez ölçülerde tahrip etmeye yönelik oyunlar, bunun bir ürünü olarak kuralırsız bir biçimde sıradan insan kırımına dönüşen boğazlaşmalar, buna yönelik planlı bir çabanın ürünü ve göstergeleridir. Yılın son günlerinde buna bir de Somali üzerine oyunların yeni perdesi eklenmiştir ve çok geçmeden Sudan'ın eklenmesi de beklenmelidir. Amerikan emperyalizmi yerel sorunları kışkırtarak kendi çıkar ve hesapları doğrultusundaki müdahalelerinin bahanesi olarak kullanmayı artık değişmez bir yöntem haline getirmiştir. Somali ve Sudan bunun gündemdeki yeni örnekleridir.

Saddam Hüseyin'in yılın son gününe ve İslam dünyası için kutsal bir bayramın arifesine denk getirilen idamı da aynı oyunun bir parçasıdır. Burada da bölge halklarına yönelik büyük bir oyun, çıplak bir provokasyon vardır. Bu idam hiçbir biçimde basitçe emperyalizmin, bir dönem özel olarak kolladığı ve kullandığı bir eski diktatörü yokederek, kendi suçlarını örtme kaygısına indirgenemez. Bu suçlar dünya halkları için hiçbir özel hukuksal kanıtlama gerektirmeyecek denli zaten açıktır, bu konudaki gerçeğin ayrıntılarını değilse de özünü hemen herkes uzun zamandan beri bilmektedir. Provokatif bir zamanlamadan öteye aynı nitelikte bir gösteriye de

nya, Ortadoğu ve Türkiye

çevrilen idamın gerisinde, daha ince ve sinsi hesaplar var. Özel hesaplara dayalı bir gösteriye dönüştürülen bu olayla birlikte Irak halklarının arasına yeni bir zehirli kama sokulmuş, Irak halklarının emperyalist işgale karşı birlik oluşturma şansları daha da zayıflatılmış, bundan da öteye, gelecekte birlikte yaşayabilme olanaklarına da yeni bir darbe vurulmuştur.

Halkların onurunu hiçe sayarak ve direnme gücünü küçümseyerek giriştikleri maceranın bunaltıcı bir batağa dönüşmesi, emperyalistleri Irak'ı önce fiilen ve sonra da resmen bölerek işin içinden bir parça kolay sıyrılmaya yöneltmiş görünmektedir. Saddam Hüsseyin'in idamı çerçevesinde ilk bakışta şaşırtıcı görünen pervasızlık da bu sinsi hesapların bir parçasıdır; ve bu çerçevede, son derece bilinçli ve soğukkanlı bir siyasal tercihin ürünüdür.

Emperyalist plan ve oyunları bozabilmenin büyük önemi

Emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu'ya istedikleri yeni düzeni veremeyecekleri artık anlaşılmıştır, bunu yineliyoruz. Halklar, kendi aralarındaki ilişkilerin zaaflı ve direnişlerine önderlik eden güçlerin sorunlu olduğu bir aşamada bile bu kadarını başarmışlardır. Olayların bundan sonraki seyri, halkların bu ilk önemli başarılarını emperyalizme ve siyonizme daha kesin darbeler vurmak üzere kullanıp kullanamayacaklarına, kendilerini bölmeye, mezhep ve milliyet çatışmaları içinde boğazlatıp tüketmeye yönelik oyunları boşa çıkartıp çıkartamayacaklarına sıkı sıkıya bağlıdır.

Girmiş bulunduğumuz 2007 yılının gelişmeleri bu açıdan kritik bir önem taşımaktadır. İran'a yönelik olarak epey zamandır hazırlıkları yapılan fakat geride kalan yıl içinde öyle sanıldığı kadar kolay olmadığı da artık açığa çıkmış bulunan emperyalist saldırının boşa çıkarılıp çıkarılamayacağı da bu gelişmelerin seyri ile yakından ilgilidir. Emperyalizmin böl ve yönet politikalarının boşa çıkarılması bölge ölçüsünde direnişi güçlendirecek, güçlenen direniş ise bu türden saldırılara karşı örülmüş en etkili ve caydırıcı barikat işlevi görecektir. Geride kalan yıl içerisindeki Lübnan direnişinin kendi sınırlı alanında açıkça kanıtladığı aynı zamanda bu olmuştur.

ABD'de yapılan son ara seçimlerde savaş çetesi büyük bir darbe alması ve Rumsfeld'in feda edilmesi, büyük ölçüde Ortadoğu direnişinin bir ürünü olmuştur. Bu aynı olgunun bir öteki göstergesi, yılın sonuna doğru yayınlanan ve büyük tartışmalara yolaçan Baker-Hamilton Raporu'dur. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'da saplanmış bulunduğu batağı açıklıkla saptamış bulunan bu rapor, Amerikan egemenlerinin bir bölümünün durumdan duyduğu kaygıları ve rahatsızlığı ortaya koymakta, batakta çıkışın yollarını ve durumu en az kayıpla kurtarabilmenin çarelerini araştırmaktadır. Rapor bir bakıma, halen izlenmekte olan politikanın tümünden çökmesi durumunda gündeme gelebilecek yeni politikanın genel çerçevesini vermektedir. Duruma

göre ABD, bugün hedef tahtasına koyduğu devletlerle belli tavizler karşılığında uzlaşabilecek, öte yandan bugünkü en önemli dayanaklarından biri olan Güney Kürdistan Kürtlerini bir kez daha kurban edebilecek, karşılığında da doğal olarak Ortadoğu'daki konumunu koruyacaktır. Rapor'dan belirgin biçimde yansıyan ve emperyalizmin asla özgürlük değil fakat her zaman egemenlik peşinde koştuğunu anlamazlıktan gelen Amerikancı Kürt çevrelerini haklı olarak kaygılandıran en önemli noktalar bunlardır.

Özetle, 2006 yılı ABD emperyalizminin Ortadoğu'da bir batağa saplandığını kesinleştirmiştir. Fakat aldığı önemli darbelerle rağmen o yenilgiye uğratılmış olmaktan uzaktır. Bugünkü güç ilişkileri içerisinde ve direnişin bugünkü yapısı düşünüldüğünde, bu öyle kolay da değildir. Saplandığı bataklıktan bir dizi manevra ile ve sınırlı kayıplarla sıyrılması hala olanak dahilindedir. Mevcut direnişin zaaflı yapısı, aynı anlama gelmek üzere halkları emperyalizme ve gericiliğe karşı birleştirebilme yeteneğinde devrimci bir önderliğin yokluğu, bu alanda Amerikan emperyalizminin en büyük şansıdır. Bu, halkları birbirine düşürmeyi, milliyet ve mezhep çatışması içinde tüketmeyi kolaylaştıran, bu arada İran'daki molla rejimi türünden gerici diktatörlüklere halkların anti-emperyalist anti-siyonist muhalefetini yedekleme şansı veren hayati önemde bir zaaflı alanıdır. Bu güçler tablosu içinde Amerikan emperyalizmini manevra yapma ve durumu en az kayıpla atlatma şansı hala da çok büyüktür. Baker-Hamilton raporunun anlamı kendi yönünden aynı zamanda budur. Siyonist devlet faktörü önemli bir engel olmakla birlikte bu rapordaki politikaların gündeme getirilmesi, İran'la sorunların belli tavizlerle bir uzlaşmaya bağlanmasını ve böylece mevcut direniş odaklarının gemlenmesini ya da tecrit edilmesini önemli ölçüde kolaylaştıracaktır.

Bütün bu açılardan 2007 yılı, tablonun daha çok netleşeceği bir yıl olacaktır.

Kendini resmen dünya jandarması ilan eden NATO

Dünya olayları çerçevesinde önemli bir başka gelişme, yılın sonuna doğru gerçekleşen NATO toplantısında, bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünün yeni misyonuna ilişkin olarak benimsenen

yeni resmi stratejidir. Bilindiği gibi, hükümet ve devlet başkanlarının katılımıyla gerçekleşen Riga Zirvesi'nde, NATO resmen dünya polisi ilan edildi. Dünyanın her yeri, her bölgesi ve ülkesi NATO için artık bir dolaysız taraf olma ve müdahale alanıdır. Benimsenen "yeni konsept" çerçevesinde, bundan böyle bu saldırgan emperyalist ittifak, emperyalist çıkarlarının ya da hesaplarının gerektirdiği her durumda, şu veya bu bölgeye ya da ülkeye müdahale etme hakkını kendinde bulabilecektir. Bu iş sözümona dünya barışı ve güvenliği adına yapılacak ve bunun için her türlü bahane keyfi bir biçimde gerekçe olarak ileri sürülebilecektir. Yıllardır hazırlandığı söylenen ve son zirvede ilan edilen yeni "konsept" in özü esası budur.

NATO'nun dünya polisi misyonunu üstlenmesinde gerçekte bir yenilik yok, zira bu daha kuruluşunun 50. yılında (1999) yapılan Washington Zirvesi'nde ilan edilmişti. Kosova bahane edilerek Yugoslavya'ya karşı yürütülen emperyalist yıkım savaşı da bunun ilk önemli uygulaması olmuştu. Böylece NATO herhangi bir iç soruna dolaysız olarak müdahale edebileceğini, bu çerçevede gerekirse savaşa da girişebileceğini ve işgal gücü olarak hareket edebileceğini göstermiş oluyordu. Ardından Afganistan'da işgal gücü rolünü üstlenmek geldi. NATO bu ülkede halen işgalci bir savaş ve iç savaş gücü olarak bulunmaktadır ve "teröre karşı mücadele" adı altında, gerçekte ise ortak emperyalist çıkarların gereği olarak, sistemli biçimde sivil katliamlara başvurmaktan geri durmamaktadır.

Öyle görünüyor ki Afganistan'ı, özellikle de Irak'taki gelişmelerin seyrine bağlı olarak, Ortadoğu'da üstlenilecek görevler izleyecektir. Ortadoğu'da büyük bir yenilgi, sonuçta bunu ABD yaşayacak olsa bile, sistemin kendisi için büyük bir tehlike demektir ve batılı emperyalist güçlerin, dolayısıyla da NATO'nun buna seyirci kalması düşünülemez. Afganistan'daki batak ile ABD'nin Irak perişanlığı, halen bu doğrultudaki eğilimleri gemlemekte, ABD'nin istemine ve baskısına rağmen NATO böyle bir savaşa dolaysız olarak karışmaya cesaret edememektedir. Dolayısıyla bu tür bir müdahale ihtimali, siyasal ve diplomatik manevraların ardından gelebilecek zorunlu bir en son çare olabilir ancak, emperyalist batı koalisyonu ve onun saldırı ve savaş örgütü NATO için. Şimdilik emperyalist müttefikler ABD'nin saplandığı batakta kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya, bu çerçevede bölgede daha çok siyasal ve diplomatik inisiyatif almaya bakmakta ve bu arada kuşkusuz ABD'yi altan alta her yolla desteklemektedirler. (Geçen yılın başında yine böyle bir değerlendirmeyi vesile ederek, Irak savaşı ve direnişinin seyrinin emperyalistler arası ilişkilerde yarattığı yeni durumu çok yönlü olarak ortaya koymuştuk. Bkz. *Yeni Bir Yılın Başında Dünyada Durum, Ekim*, Sayı: 244, Ocak 2006, Başyazı).

Riga Zirvesi'nin kararlarında önemli olan yenilik, dünyanın her yerinin NATO için müdahale ve savaş alanı ilan edilmesi çerçevesinde bir "acil müdahale gücü"nün kurumsal bir yapı olarak benimsenmesidir. Tek başına dünya hakimiyeti hülyalarının aradan henüz 10 yıl ancak geçmişken halklar tarafından boşa çıkarılmış olması, Amerikan emperyalizmini bir saldırı ve savaş örgütü olarak NATO'ya daha çok önem vermek zorunda bırakmıştır. Bu, sorumluluğa öteki

emperyalist müttefiklerini kendi denetiminde dahil edebilmenin bir yolu ve kurumsal olanağıdır onun için. Fakat bunda bir parça olsun başarılı olabilmek için o, çözümü zor iç çelişkilere ve sorunlara çözüm bulmak, bu çerçevede müttefiklerinin kabaran emperyalist iştahlarını kendi çıkarlarından tavizler vererek tatmin etmek zorundadır. Kritik önemde kararların oy birliği koşuluna, dolayısıyla her bir üyenin veto hakkına bağlanmış bulunması, bu alanda özellikle önemli bir zorluk alanıdır ABD için. Yeni stratejinin ilan edildiği Riga Zirvesi’nden bir kez daha yansıyan gizlenemez sıkıntılar bunun daha şimdiden işaretlerini vermektedir.

Öte yandan dünya jandarmalığı rolüne NATO’yu dünya ölçüsünde genişletmek politikası eşlik etmektedir. Bu çerçevede Ortadoğu’dan, Kafkasya’dan, Asya’dan ve Avustralya’dan halen zaten fiilen bir biçimde NATO ile birlikte hareket eden yeni ülkelerle (ki bunların başında Ukrayna, Gürcistan, Avustralya, Japonya, Güney Kore ve İsrail gelmektedir) genişleme politikası gündemdedir. Fakat bu denli genişletilmiş, dolayısıyla bağdaştırılması sanıldığı kadar kolay olmayan farklı emperyalist ve gerici çıkarı bir araya toplamaya yönelmiş bir örgüt için bunun bir güç değil zaaf alanına dönüşeceği gerçeği de sorunun bir başka yönüdür.

Bu konuda son bir nokta, Türk hükümeti ve generallerinin NATO politikalarına geleneksel tam uyumlarını son zirve ve onun yeni kararları üzerinden de ortaya koymuş olmalarıdır. Türkiye’yi yönetenler Amerikan emperyalizminin ve NATO’nun sadık işbirlikçileri olduklarını bu vesileyle de gösterdiler ve “yeni konsept” çerçevesinde gündeme getirilen “Acil Müdahale Gücü”ne hemen kalıcı askeri birlik vermeyi kabul ettiler. İç politikada birbirleriyle dalaşıp duran egemen sınıf kanatlarının emperyalizme ve NATO’ya uşaklık sözkonusu olduğunda harfiyen anlaştıklarını da buna eklememiz gerekir.

Türk burjuvazisinin ve onun adına ülkeyi yönetenlerin bu tutumunun politik önemini, NATO’nun aynı zamanda uluslararası bir iç savaş örgütü olduğu, hatta tüm tarihi boyunca fiili icraat yönünden bu misyonunun daha baskın olduğu gerçeği ışığında değerlendirmek gerekir. “Süper NATO” olarak da bilinen ve NATO’nun kirli savaş örgütü Gladio’nun Türkiye uzantısı olan Kontrgerilla’nın özellikle son 40 yılda Türkiye toplumunda oynadığı kirli rol iyi bilinmektedir. Daha az bilinen ise, tam da buna bağlı olarak Türkiye’deki faşist askeri darbelerde NATO’nun oynadığı çok önemli dolaysız roldür. 12 Eylül’ü Türk generalleri üzerinden tezgahlayan CIA’nın bunu dönemin başkanına “bizim oğlanlar başardı” diye rapor ettiği iyi bilinir, ama darbenin Brüksel’deki NATO karagahında anında kutlamalara konu edildiği pek fazlaca bilinmez ya da üzerinde fazlaca durulmaz.

NATO tüm tarihi boyunca Türkiye’deki iç sınıf mücadelelerinde dolaysız bir taraf olmuştur. Türkiye’nin işçileri, emekçileri ve devrimcileri bunu hep gözönünde bulundurmalı ve bu saldırgan suç örgütündeki gelişmelere her zaman bu gözle bakmalı, tüm kanatlarıyla Türk burjuvazisinin ve Türk generallerinin NATO’ya gösterdikleri büyük sadakati bu tarihsel ilişki üzerinden de değerlendirmelidirler.

Türk burjuvazisi emperyalizmin ve siyonizmin safında

2006 yılının gelişmeleri, tüm temel güç ve kurumlarıyla Türkiye’nin işbirlikçi egemen güçlerinin (işbirlikçi burjuvazinin kendisinden hükümete ve generallere kadar) emperyalizmin ve siyonizmin hizmetinde olduklarını bir kez daha bütün açıklığı ile gösterdi. Irak, Lübnan, Afganistan ve İran’la bağlantılı tüm önemli gelişmeler üzerinden bunu açıkça gördük.

Türkiye’yi kuşatan kriz coğrafyasında Amerikan emperyalizmine tam hizmet, tüm kanatlarıyla işbirlikçi Türk burjuvazisinin “Milli Siyaset Belgesi”ince saptanmış tartışma dışı ortak “milli politika”sıdır. Nitekim olaylar da bunu her aşamada doğruluyor. Geride kalan yılın bu açıdan kendine özgü bir farkı, iç dalaşmaların bu politikaya yeni bir güç kazandırmış olmasıdır. Generaller ve AKP hükümeti, ABD emperyalizminin desteğini sağlayarak birbirlerine üstünlük sağlamak çabası çerçevesinde, Amerikan emperyalizmine ve siyonist İsrail’e yaranmakta adeta yarıştılar ve bu yarış halen sürmektedir.

Uşaklık çizgisini derinleştiren bu etkeni, kendi yönünden Kürt sorununun yarattığı bunalıcı etki tamamlamaktadır. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemini boğma gerici hesapları ve umutları, Türkiye’nin işbirlikçi rejimi için her konuda Amerikan emperyalizminin dümen suyunda hareket etmenin bir başka temel dinamiğine dönüşmüş durumda. ABD’nin kendi gerici hesapları ve çıkarları umduklarının tam tersi gelişmelere yolaçıyor ve son yılların olayları bunu sürekli kanıtlıyor olsa bile, Türkiye’yi yöneten işbirlikçi takımı bu politikadan sapmamakta, sapamamaktadır. Onlar, çok yönlü nedenlere bağlı olarak, böyle bir güç ve iradedden kesin olarak yoksundurlar.

Amerikan emperyalizminin Irak’ta çıkış yolu aramak zorunda kaldığı bir batağa saplanmış bulunması, geline yerde Türkiye’yi yönetenleri Güney’de bir Kürt devleti oluşumunu engelleme konusunda daha da umutlandırıyor. Hesap ve umut basitçe şudur: Bataktan çıkış arayışı, ABD’yi kendi bünyesinde Kürt sorunu barındıran ülkelerin yardımını aramak, bu ise Kürt oluşumunu feda etmek sonucu yaratabilir. Baker-Hamilton raporu Türk gericiliği için bu türden umutların somut bir karşılığı ve tersinden Kürtler içine ciddi risklerin göstergesi olmuştur.

Bu tür bir gelişme, ABD payına, şimdiki İran, Suriye ve Filistin politikalarında önemli değişiklikleri gerektiren bir yeni Ortadoğu politikası çerçevesinde olanaklı olabilir ancak. Her ne kadar şimdiki yönetim buna istekli görünmüyorsa da olayların gidişi bu yönetimin politikalarını geri plana itebilir ve Amerikan emperyalizmi daha Bush çetesi fiilen işbaşındayken bile bu tür bir politika değişikliğini gündeme getirebilir. Bu ise, Türkiye’nin Kürt düşmanı işbirlikçilerinin umutlarının hiç değilse kısmen gerçekleşmesi, ABD emperyalizminin Kürt halkına üçüncü bir kez ihanet etmesi sonucuna yolaçabilir. Böyle olursa, işbirlikçi Kürt yönetiminin tüm geleceğini Amerikan emperyalizmine ipotek etmesinin faturası da bir kez daha Kürt halkına ödetilmiş olur.

Böyle olursa diyoruz, zira Türkiye’nin işbirlikçi egemenlerini yularından sağlamca tutmuş ABD emperyalizmi onları Kürt hareketiyle bir biçimde aynı cephede buluşturma hüneri de gösterebilir. Bu, ayrı bir Kürt devleti ihtimalinin ortadan kaldırılması, buna karşılık olarak Kürtlerin ezdirilmemesi ve sınırlı bazı kazanımlara razı edilmesi biçiminde gerçekleşebilir. ABD’nin Türkiye’deki Kürt sorununu bazı sınırlı tavizlerle bir sonuca bağlamaya yönelik politikasına AKP ve DYP gibi partilerden kendine özgü biçimde gelen destek, olayların bu tür bir seyrinin de ihtimal dışı olmadığını gösteriyor. Fakat işlerin tam nasıl bir seyrir alacağı ve bunun Kürtler için yaratacağı akibet, ABD’nin Irak’ta saplandığı bataktan çıkmak için hangi yolu tutacağına bağlıdır.

Aldatıcı AB rüyasının çöküşü ve Ortadoğu’da yeni misyon

Geride kalan yılın Türkiye’nin işbirlikçi düzeni bakımından en önemli gelişmelerinden biri, son 20 yılda kitleleri oyalamanın ve sahte gelecek hayalleriyle sersemletmenin etkili bir aracı olan AB rüyasının

henüz resmen değilse de fiilen çökmesi oldu. Bu sonuç, düzenin efendileri de dahil olayın içyüzünü yakından izleyen hiç kimse için gerçekte bir sürpriz değildir. Nitekim yakın zamanlarda güncellenen devletin “Milli Siyaset Belgesi” Türkiye’yi çevreleyen kriz bölgesinde ABD ile ilişkilere genişçe yer ayırıp Türkiye’nin dış politikasını bu eksen üzerinden tanımlarken AB ile ilişkilerden yalnızca dil ucuyla bahsetmesi, bunun devlet katında resmen de kayda geçirilmesinden başka bir şey değildi.

Dolayısıyla geride kalan yıl içindeki gelişmelerde yeni olan, bunun giderek kitleler tarafından da anlaşılmaya başlanması ve bunun bilincinde olan ülke yönetimin AB hayalleri pompalamakta hız kesmesi, giderek bu konuda daha açık davranmasıdır. Yıl içinde bunun en önemli göstergelerinden biri, AB makyajı kapsamındaki sözde demokratikleşme oyununun bir kenara bırakılarak yeni baskı ve terör yasalarının çıkarılması oldu. Senenin sonuna doğru Kıbrıs restleşmesi, sorunu daha belirgin biçimde su yüzüne çıkardı. Yeni yıla girerken başbakanın “Bizim için Irak AB’den daha önemli hale gelmiştir” demesi ise bu konuda adeta resmi bir itiraf olmuştur. Böyle bir açıklamanın kendine AB misyonu biçmiş bir hükümetin başından gelmesi, AB ile ilişkiler alanında geline yerin resmi düzeydeki algılanışını veciz biçimde ortaya koymuştur. “Irak AB’den daha önemli” hale gelmiştir vurgusunun gerisinde aynı zamanda Kürtlere yönelik kirli plan ve hesapların bir dışa vurumu olsa da, temelde bu açıklamayı, ABD güdümünde Ortadoğu’da daha etkin roller üstlenmek olarak anlamak gerekir.

Kürtlere yönelik hesaplar da yerini ve anlamını bunun içinde bulacaktır. Türk devletinin Güney Kürtlere yönelik politikasının halihazırda iki önemli unsuru var. İlki bağımsız bir Kürt devletinin engellenmesi ve ikincisi Kerkük’ün her halükarda Kürtlerin denetimine geçmesinin önüne geçilmesi. Irak’ta ve Irak’tan öteye Türkiye’yi çevreleyen ve Orta Asya’ya uzanan tüm kriz bölgelerinde ABD emperyalizminin hizmetinde hareket etmenin karşılığı olarak Türk burjuvazisinin ilk elden ABD’den beklentisi bundan ibarettir. Bunların gerçekleşmesi durumunda Türkiye’deki Kürt sorununun ABD’nin uzun zamandır telkin edip durduğu ılımlı tavizlerle yatıştırılması da gündeme gelebilecektir. Böyle bir gelişme, Kürt hareketinin İmralı’dan beri odaklandığı “barış” isteminin de bu sınırlar içinde nihayet karşılık bulması, işin aslında ise Türkiye’deki Kürt sorununa ilişkin Amerikan politikasının uygulanması olacaktır. Mehmet Ağarlar’ı “düze indirme” söylemi üzerinden konuşturan da ABD’nin son zamanlarda bu doğrultuda bir ağırlık hissettirmesi, son “ateşkes” kararını bu doğrultuda cesaretlendirmiş olmasıdır.

Yine de bu tek ihtimal değildir. Kürt sorununun nasıl bir hal alacağı ve Kürt hareketinin hangi akibetle karşı karşıya kalacağı biraz da Irak eksenli gelişmelerin Ortadoğu’da ortaya çıkaracağı yeni güç ilişkilerine ve oluşacak yeni dengelere bağlı olacaktır. Duruma göre ABD Kürtleri tümten feda edebilir ve Güney’deki Kürt devleti oluşumu başta Türkiye olmak üzere bölge devletlerinin ortak müdahalesinin hedefi haline de gelebilir. Bölgedeki tüm devletleri çatışmanın içine çekebilecek bir İran savaşı da bir başka yönden pekala benzer bir sonuca yolaçabilir. Bunların tümü de ihtimal dahilindedir.

Ortadoğu’da asıl büyük olaylar bundan böyle yaşanacaktır. Bu açıdan birçok şey halen belirsizdir ve bu çerçevede 2007 yılı gerçekten de kritik önemdedir. Şimdiden kesin olan ise Türkiye’nin işbirlikçi rejiminin emperyalizmin ve siyonizmin safında daha etkin bir role hazırlandığıdır. Türkiye’nin iç politik yaşamı üzerinde de çok yönlü etkileri olacak bu gelişmelere her açıdan hazırlanmak dönemin devrimci görevleri içinde apayrı bir yere ve öneme sahiptir.

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Nükleer silah deposu siyonist rejim bölge halklarını tehdit ediyor!

Bölgemizin tek nükleer silah deposunun İsrail olduğu bilinmektedir. Yahudi sermayesinin temsilcisi olan bu rejimin 1967 yılından bu yana 200-300 arası nükleer füze/bomba ürettiğı tahmin edilmektedir. Bunlara İsrail'in hamisi ABD'nin İncirlik Üssü'nde bulunan 90 atom bombasını da eklemek gerek. Bu silahlar, bölge halklarının geleceğı açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Zira iki-üç yıl içinde nükleer silah üretebileceğı gerekçesiyle İran'a sataşıp duran emperyalist/siyonist güçlerin kanlı sicili, nükleer silahları kullanabilecek pervasızlıkta olduklarını gösteren verilerle doludur.

“Büyük İsrail” kurma hayalleri peşinde koşan ırkçı-siyonistler, -elbette emperyalist güçlerin ölçüsü desteğı sayesinde- uluslararası anlaşmaları dikkate almayarak nükleer silah üretirken, bölge ülkelerinin bu tür silahlar üretmesi veya satın almasına ABD ile birlikte şiddetle karşı çıkıyorlar. Bundan hareketle 1981'de Irak'ın nükleer tesislerini hava bombardımanıyla imha ettiğinde, “uluslararası toplum” bu haydut devletin arkasında durmuştu. Son yıllarda ise İran, nükleer programından vazgeçmesi için benzer saldırılarla tehdit edilmektedir.

İran'ın askeri donanımı, savaşma gücü ve yeteneğini göz önüne alan siyonistler, bu ülkeye saldırımayı göze alamıyorlar. Öncelikle bu işin ABD emperyalizmi önderliğindeki “uluslararası toplum” tarafından üstlenilmesini istiyorlar. Bunu sağlamak için çırpınıp duran İsrail burjuvazisi ile ABD'deki Yahudi lobisi, bu emellerine ulaşamazlarsa eğer, faklı yollara başvuracaklarını söylüyorlar.

Emperyalist orduların Irak bataklığına saplanmaları ABD'nin İran'a saldırma hevesini kısmen kırmış, İran'ın “işini bitirmek” için sabırsızlanan İsrail rejimini ise ciddi bir açmaza almıştır. İran'ın nükleer silah geliştirmesinden ciddi şekilde endişelenen siyonistler, buna rağmen Lübnanlı direnişçiler tarafından hezimete uğratılan savaş makinelerini henüz İran'ın üzerine saldırtmayı göze alamıyorlar. Fakat siyonist devlet, Bush liderliğindeki savaş çetesinin çok yönlü destek ve onayını alırsa, böyle bir maceraya da girebilir.

İngiltere'de yayımlanan “The Sunday Times” gazetesinde çıkan haber bu yönde hazırlık yapıldığını göstermektedir. “İsrail'in, nükleer faaliyetleri nedeniyle Batı baskısı altında olan İran'ın uranyum zenginleştirme tesislerini konvansiyonel ve taktik nükleer saldırıyla yok etmek amacıyla gizli planlar yaptığını” yazdı.

Sunday Times, birkaç İsrailli askeri kaynağa dayandırarak verdiği haberinde, İsrail'in, İran'ın uranyum zenginleştirme tesislerini yok etmek için düşük yoğunlukta bir nükleer saldırı gerçekleştirmeyi planladığını yazdı. Times gazetesi, İsrail'in, İran'ın nükleer tesislerine yönelik taktik nükleer saldırısı için belirlediğı üç rotadan birinin Türkiye üzerinden geçeceğini de savunuyor. Haberin, genelkurmay ikinci başkanının kalabalık bir heyetle İsrail'e yaptığı iki günlük ziyaretin ardından gelmesi dikkat çekicidir.

Times, saldırı için yapılan eğitim kapsamında, iki İsrail hava kuvvetleri filosunun, İran'ın Natanz kenti yakınlarındaki uranyum zenginleştirme tesislerini, yeraltındaki beton sığınakları tahrip etmek için geliştirilen nükleer füzelerle vurmak üzere eğitim gördüğünü belirtiyor. İsrail'in ayrıca İran'daki Arak Ağır Su İşletim Tesisi ile İsfahan'daki Uranyum İşleme Tesisi'ni de konvansiyonel bombalarla

vurmayı planlandığını ve Türkiye üzerinden İran sınırına oluşturulan hava koridorunda İsrail uçaklarının eğitim uçuşu yaptığını yazıyor.

Tartışmaya katılan İsrail'deki siyonist basın da, saldırı olasılığını doğruladı. İsrail'de yayımlanan Haaretz gazetesi, konuyla ilgili haberinde, “*İran'ın nükleer tesislerini yok etmenin İsrail'in tek başına üstesinden gelebileceğı bir şey olmadığını vurgulamasına karşın, İsrail'in, geçmişte Irak'taki bir atom reaktörüne yapmış olduğu gibi İran'a da bir önleyici darbe indirmeyi olasılık dışı saymadığını*” belirtti.

Siyonist rejim önce Sunday Times'in haberini yalanlamadı. Konuyla ilgili konuşan hükümet sözcüsü Miri Eisin, Sunday Times'daki gibi haberlere yorum yapmıyoruz” demekle yetindi. Ancak habere yaygın tepki gösterilmesi üzerine geri adım atan siyonistler, böyle bir planları olmadığını açıklamak durumunda kaldılar.

Tahran yönetimi bu küstahça plana sert bir üslupla yanıt verdi. İran Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü, “İslami

Cumhuriyete yönelik herhangi bir saldırı karşılıksız kalmayacak. Saldırgan harekâttan dolayı çok çabuk pişman olacaktır” diye konuştu.

İran halklarını hedef alan bu küstahça tehditler, gerçekte tüm bölge halklarının geleceğinin tehlike altında olduğunu göstermektedir. Zira İran'a dönük olası bir saldırının bölgesel savaş anlamına geleceğı, böylesi bir savaşın bölgeyi yangın yerine çevireceğinden kuşku duyulmamaktadır. Irak bataklığından Sünni-Şii çatışmasını derinleştirerek, dahası tüm bölgeye yayarak çıkmayı uman emperyalist işgalciler, soysuz işbirlikçilerini de bu çatışmanın tarafı haline getirmek istiyor.

Ankara'daki ABD-İsrail işbirlikçilerinin böylesi bir saldırıya hava sahasını açmaları, Türkiye'yi fiilen savaşın tarafı haline getirecektir. Bu ise, emperyalist/siyonist saldırganların hizmetinde, komşu halklara karşı savaşmak anlamına gelecektir. Bu yönde girişilecek suç ortaklığını önlemek ilerici-devrimci güçlerin, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin kararlı mücadelesini zorunlu kılmaktadır.

Bolivya halkı Fransız şirketini kovdu

Bolivya işçi sınıfı, emekçileri ve yerlileri suyun özelleştirilmesini engellemek için militan bir mücadele yürütmüşlerdi. Buna rağmen su kaynakları, yapılan sözleşme ile bir süreliğine Fransız Suez tekeline bağlı Illimani şirketine devredilmişti. Bolivya yönetimi, sözleşme tarihinin bitmesi üzerine Fransız tekeli kapı dışarı etti.

Illimani Su Şirketi Bolivya'yı resmen terkederken, yerini devlete ait Toplumsal Su İşletmesi devraldı. Illimani şirketiyle yapılan sözleşmenin sona ermesi üzerine açıklama yapan Evo Morales, La Paz ve El Alto kentlerine su sağlamak üzere kurulan yeni işletmenin açıklık ve dürüstlikle yönetilmesi gerektiğini söyledi. “El Alto halkının mücadelesi boşa gitmedi” şeklinde konuşan Morales, kurulan yeni işletmenin Bolivya halkı için bir model haline gelmesini ümit ettiklerini vurguladı.

Su dağıtım hizmetinin özel sektöre ait olamayacağını, halka ücretsiz su verilebilmesi için hizmeti devletin üstlenmesi gerektiğini ifade eden Morales, Illimani şirketinin ülkeyi terk etmesi için mücadele eden toplumsal örgütlere de teşekkür etti.

Suyun özelleştirilmesine karşı mücadele eden Al Alto işçi ve emekçileri, Fransız şirketinin kovulmasıyla amacına ulaşmış oldu.

Filistin’de iç çatışmalar tırmandırılıyor!**Direnme kararlılığı siyonist işgali hedef almalıdır!**

El Fetih’le Hamas’ın çatışmaları sona erdirmek için anlaşmaya vardığı yönünde açıklamalar yapılsa da bir türlü çatışmalara son verilememiş, ortam giderek gerilmiştir. Olayların bir diğer rahatsız edici yönü ise, İsrail işgali ve saldırganlığı devam ederken, Filistinli örgütlerin birbiriyle uğraşarak direnişin enerjisini heba etmeleridir.

El Fetih’in 42. kuruluş yıldönümü kutlamalarının, Hamas’ın kalesi kabul edilen Gazze Şeridi’nde gövde gösterisine dönüştürülmesi, aynı günlerde Filistin Yönetimi Başkanı Mahmut Abbas’ın Hamas hükümetine bağlı İçişleri Bakanlığı polis gücünü “yasadışı” ilan etmesi ortamın daha da gerilmesine yol açtı. Kuruluş yıldönümü kutlamalarında yapılan bazı konuşmalar ise, ateşe körükle gitme anlamına gelen ifadeler içeriyordu.

Gazze şehrindeki Yarmuk Stadyumu’nda yapılan kutlamalarda en kışkırtıcı konuşmayı yapan kişinin Muhammed Dahlan olması dikkat çekti. “Oslo Barışı”nın ardından kurulan Filistin Özerk Yönetimi’nin eski polis şeflerinden olan Dahlan, CIA yetiştirmelerinden biridir. O dönemden işkence vakaları ve yolsuzluklarla adı lekeli olan bu kişi halen El Fetih güvenlik şefi ve milletvekilidir. Bir süredir pek öne çıkmayan eski polis şefinin adı, başbakan İsmail Haniye’ye karşı girişilen saldırının planlayıcısı olarak öne çıktı.

Stadyumda toplanan kitleye seslenen Muhammed Dahlan, Hamas liderlerini kast ederek “Silahlarımızdan uzak olduklarını düşünüyorlarsa yanılıyorlar” türünden ifadeler kullanarak çatışmaları körükleme niyetini ortaya koymuştur. Son günlerde çatışmaların Gazze Şeridi’nden Batı Şeria’ya taşması, her iki tarafın peşpeşe saldırılar düzenlemesi, bazı El Fetih liderlerinin bu utanç verici tutumundan bağımsız değildir.

Mahmut Abbas liderliğindeki güçlere destek veren ABD-İsrail ikilisi ile gerici Arap rejimlerinden oluşan cephe, bir yandan Hamas şahsında Filistin direnişinin tasfiyesi yönünde çaba harcıyor, öte yandan Amerikan işbirlikçisi bir hükümetin kurulması için de iç çatışmaları kışkırtıyor. Bu kirli plan çerçevesinde Mahmut Abbas ekibine önemli miktarda mali kaynak aktaran gerici cephenin, bir süre önce Mısır üzerinden silah sevk ettiği de açıklanmıştı. Son günlerde çatışmaların yayılmasında, emperyalist/siyonist güçlerden destek alan El Fetih liderliğindeki bir takım soysuzların özel bir rol oynadığına kuşku yoktur.

Direnişçi çizgisini korumakla birlikte İslami temellere dayanan programından dolayı halkı birleştirme yeteneğinden yoksun olan Hamas da iç çatışmaların aktif taraflarından biridir. Hamas liderlerinin, “iç savaş Filistin halkının ‘kırmızı çizgiler’idir. Bu çizgilerin aşılmasına izin vermeyeceğiz” şeklindeki ifadelerine rağmen, çatışmalarda ölenlerin neredeyse üçte ikisinin El Fetih taraftarlarından oluştuğu belirtiliyor. El Fetih’le iktidarı paylaşmak için ulusal birlik hükümetinin kurulmasını kabul eden Hamas iç çatışma istemediğini ortaya koysa da, Filistin’den yansıyanlar, bu yönde ilkesel bir tutum almaktan uzak olduğuna işaret etmektedir.

Emperyalist/siyonist güçlerin vahşi ablukası altında olan bir halkın örgütlü kesimlerinin düşmanla değil de birbiriyle çatışması son derece trajiktir. Her şeye rağmen bu tablodaki olumlu gelişme, El Fetih’e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı dahil beş direnişçi örgütün, Mahmut Abbas’ın İçişleri Bakanlığına bağlı polis gücünü yasadışı ilan etmesine, ortak bir açıklamaya yaparak karşı çıkmasıdır.

Gazze’de basın toplantısı düzenleyen örgütler, kimsenin İçişleri Bakanlığı polis gücünü dağıtamayacağı, kendilerinin de polis gücünü koruyacağı mesajını verdi. Diğer bir olumlu gelişme ise, El-Aksa Şehitleri Tugayı askeri sözcüsü Ebu Nizar’ın, basın toplantısında yaptığı konuşmada El-Fetih’in Güvenlik Şefi Muhammed Dahlan’ı Ürdün Kralı’ndan ve Amerika’dan para almakla suçlamasıdır. Bu açıklama, El Fetih’teki direnişçi kesimlerin, iç çatışmaları kışkırtan Dahlan çizgisinde olmadıklarını göstermesi açısından önemlidir.

Filistin’deki çatışma kuşkusuz ki sınıfsal bir temele dayanıyor. Emperyalist/siyonist güçlerden yardım alan, Filistin halkını boğmak isteyen bu cellât takımından medet umacak kadar soysuzlaşan güçlerin Filistin burjuvazisinin temsilcileri olduğuna kuşku yoktur. Filistin direnişi devrimci bir önderliğe kavuştuğunda, sadece Yahudi burjuvazisiyle değil, bu düşkün azınlıkla da hesaplaşmasını bilecektir.

Filistin’de emperyalizmin ve siyonizmin yararına politik iktidar savaşı

Filistin’in bugün Filistinliler tarafından yönetilen bölgelerinde düşük yoğunluklu bir iç savaş yaşanıyor. Devlet iktidarı için savaşım yürüten Filistinli politik güçler arasındaki çelişkilerin giderek keskinleştiği ortada. Ne var ki, devlet başkanı Mahmud Abbas’ın temsil ettiği El Fetih ile Başbakan İsmail Haniye’nin temsil ettiği Hamas (Harakat al-Muqawama al-İslamiyya) arasındaki politik iktidar savaşı yalnızca iç etmenlerin bir ürünü değil. Emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi ve siyonizm de başrol oyuncularını sahnededirler. Onlar, Filistin’deki iç savaşı yoğunlaştırma ve genişletme politikası izliyorlar. Bunu, Genişletilmiş Ortadoğu İnisiyatifi adını taşıyan ve Ortadoğu dedikleri bölgeyi politik-ekonomik ve kültürel olarak yeniden yapılandırmayı amaçlayan emperyalist projelerini gerçekleştirmenin bir gereği olarak da yapıyorlar.

Hamas’ın 25 Ocak ‘06 tarihinde Filistin parlamentosu için yapılan seçimleri kazanması (Hamas 132 sandalyenin 76’sını kazanırken, Filistin yönetiminin kilit noktalarını, yani politik iktidarı elinde tutan El Fetih ise yalnızca 43 sandalye kazandı) ve hükümeti kurmasından bu yana, emperyalist devletler, siyonist İsrail devleti ve Mahmud Abbas’ın temsil ettiği El Fetih Hamas hükümetini yıkmak için elbirliğiyle çalıştılar. Sürekli olarak parlamenter demokrasinin erdemlerinden söz eden ve dışsattım malları arasına demokrasilerini de katan emperyalist güçler, seçimleri kazanarak hükümet kurmuş ve Filistinli kitleler arasında kök salmış bir politik-toplumsal örgütü seçimle kazandığı mevzilerden uzaklaştırmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Emperyalizmin, diğer şeylerin yanı sıra, ikiyüzlülük demek olduğunun en çarpıcı kanıtlarından biridir bu.

Emperyalistler, kendileri tarafından da demokratik koşullarda yapıldığı kabul edilen seçimleri kazanmış Hamas’a karşı, siyonist İsrail devletinin varlığını tanımadığı ve Filistin’in bu haydut devlet tarafından işgal edilmesi durumunu sona erdirmeyi amaçlayan askeri eylemlerine sona vermediği için Hamas hükümetine ambargo uyguladılar. Böyle yapmakla, zaten zor koşullar altında yaşamını sürdürmek zorunda kalan Filistin halkının yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine neden oldular. Bu kadar değil. Böyle yapmakla, aynı zamanda Filistin’de varolan keskin iç çelişkileri daha keskinleştirme ve iç savaşı kışkırtma politikası izlediler. Ve, yine böyle yapmakla kendileriyle değişen derecelerde işbirliği yapan Mahmud Abbas’ın temsil ettiği politik güçlerin elini güçlendirdiler. İç savaşın hem kışkırtıcısı hem de bir tarafı oldular. Kimi yayın organlarında yer alan haberler doğruysa, ABD Devlet Başkanı Bush’un, Mahmud Abbas’ı, dolayısıyla El Fetih’i askeri olarak desteklemek amacıyla, 5 Ocak günü ABD Kongresi’ne 83 milyon dolarlık yardım başvurusu yapması bunun bir kanıtıdır.

Hamas anti-emperyalist bir örgüt değildir

Hamas hakkında da birkaç söz. Hamas anti-emperyalist bir örgüt değildir. Sosyal, kültürel ve politik anlamda, sözcüğün geniş anlamıyla, ilerici değildir. O, terörist eylem biçimleri de kullanmasına karşın terörist bir örgüt de değildir. Hamas, İran gibi gerici bölgesel güçlerle işbirliği yapan, politik İslamcı gerici bir örgüttür. Onun ideolojik-politik kimliği budur. Ama, o, aynı zamanda, özellikle Gazze Şeridi’nde geniş bir kitle desteğine sahip olan ve geniş bir sosyal hizmetler ağını (okullar, yetimhaneler, sağlık klinikleri, genel mutfaklar vb.) yöneten kitlesel bir politik-toplumsal örgüttür de. Filistin’de yaşananlar çözülür ve değerlendirilirken bu öğelerin de hesaba katılması gerekiyor.

A. H. Yalaz

Somali'ye saldırı emrini ABD emperyalizmi verdi

İnsan gücü dahil tüm zenginlikleri emperyalist güçler tarafından vahşice yağmalanan Afrika kıtasının halkları, onyıllardan beri açlık, salgın hastalık ve ölümün pençesinde kıvrılmaktadır. Buna rağmen kıta halklarını rahat bırakmayan emperyalist güçler, sonu gelmez iç çatışma ve kabile savaşlarını da kışkırtmaktadır. Şu veya bu gerici güçle işbirliği yapan savaş ağaları ile kabile şefleri arasında sıkışıp kalan ezilen halklar ise, devrimci önderlikten yoksun olmanın da etkisiyle sürekli iki ateş arasında kalmaktadır. Etiyopya ordusunun Somali'yi işgali etmesi, bu kanlı döngüyü daha da karmaşık hale getirecektir.

Bush liderliğindeki savaş kundakçılarıyla işbirliği yapan gerici Etiyopya rejimi, yılın bitmesine iki gün kala Somali'nin büyük bir bölümünü denetimi altında tutan İslam Mahkemeleri Birliği'ne (UIC) karşı savaş ilan ettiğini açıkladı. ABD emperyalizminin dolaysız yönlendirmesiyle gündeme gelen bu savaş, sonu gelmez çatışmalara bir yenisini ekleyerek, Afrika'daki kan deryasını daha da derinleştirebilecek niteliktedir.

Çatışma gerici güçler arasında cereyan etmektedir. Bir tarafta savaş ağalarından oluşan CIA destekli TGF, öte yandan bu zorba güruha karşı çıkan, ancak siyasi çizgisini şeriat temeline oturtan UIC. 2006'nın Haziran ayına kadar devam eden çatışmalardan UIC galip çıkmış, başkent Mogadişu dahil Somali'nin büyük bir bölümünde denetimi sağlamıştı.

Çatışmaların bu şekilde sonuçlanması, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerini fazlasıyla rahatsız etmişti. Tabii savaş çetesi, aynı günlerde karşı saldırı hazırlığına da başlamıştı. Hem savaşta yenilen, hem de işbaşında kaldıkları süre içinde halkın nefretini kazanan savaş ağaları, sonuç alıcı bir saldırı için

yeterli değildi. Bu misyon, 12 milyon nüfuslu Somali'ye karşı, 75 milyon nüfuslu Amerikancı Etiyopya rejimine düştü. Neo-faşist çetenin önde gelen aktörlerinden, aynı zamanda Irak'taki sömürge valisi general John Abizaid 20 Haziran'da Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa'ya bir ziyaret gerçekleştirerek suç ortaklarına gerekli talimatı vermişti. 4 Aralık'ta Addis Ababa'ya ikinci ziyaretini gerçekleştiren savaş kundakçısı generalin, işgalin ayrıntılı planlarıyla birlikte saldırı emrini de verdiğinden kuşku duyulmamaktadır.

Bush yönetimi, “terörizme karşı mücadele” kisvesi altında ABD ile işbirliği yapan Etiyopya rejimine 2002 yılından beri önemli miktarda askeri “yardım” vermektedir. Ek olarak Amerikan ordusu, kirli savaş yöntemleri de dahil olmak üzere, Etiyopya ordusunun özel birliklerini çok yönlü eğitimden geçiriyordu. Somali'yi işgal eden bu birlikler, aynı zamanda Amerikan uydularından sağlanan istihbaratın da katkısını almış, ağır silahlar, tank ve savaş uçakları kullanarak, UIC güçlerini kısa sürede yenilgiye uğratabilmiştir.

Somali'yi kısa sürede işgal edenler, gerçekte savaş ağaları-Etiyopya ordusu-ABD ordusu koalisyonundan oluşuyor. ABD uçakları köyleri bombalamakta, Amerikan Deniz Kuvvetlerine bağlı birlikler Somali sahilinde devriye gezmektedir.

UIC güçlerinin kolay yenilgisinin tek nedeni, Etiyopya lehine olan askeri güç dengesizliği değildir. Kitle desteğini belli ölçüde yitirmiş olmaları da yenilginin önemli etkenlerindendir. UIC güçleri Mogadişu'ya girdikleri zaman, savaş ağalarının zorbalığından bıkan halk tarafından coşkuyla karşılanmıştı. Ancak bir takım şeriat uygulamaları, kısa sürede kitle desteğinin erimeye başlamasına neden oldu. Örneğin uyarıcı olduğu için, çiğnemen bir tür yaprak olan “khat” yasaklandı. Khat satan kadınların sokağa çıkmaları engellendi. Oysa bu yaprak, bazı Afrika ülkelerinde ekonomik-sosyal hayatın ayrılmaz bir parçasıdır. Futbol maçlarını yasaklayan UIC, şeriata göre oynattıkları filmler “pornografik” kabul edilen sinemaları da kapattı.

Kitle desteğini yitirmenin de etkisiyle alınan kolay yenilgiden sonra, ülkenin işgal altında olduğunu açıklayan UIC liderlerinin, hem Etiyopya ordusuna karşı savaşacaklarını, hem de işgalcileri davet eden CIA destekli savaş ağalarının kurduğu geçici hükümetle görüşmeye hazır olduklarını söyleyebildiler. UIC, geçici hükümetle görüşmeyi, sadece Etiyopya ordusunun Somali'den çekilmesi şartına bağlıyor.

ABD önderliğindeki saldırganlar Somali'de “kolay zafer” kazanmış görünüyor. Ancak bu görüntü yanıltıcıdır. Zira Irak işgali de “kolay zafer” sanılmıştı. Oysa geline yerde emperyalist orduların başındaki generaller bile, Irak'ta derin bir bataklığa saplandıklarını itiraf ediyorlar. '90'lı yıllarda aralarında Türk ordusu birliklerinin de bulunduğu işgalci güçleri kovan Somali halkının da, bu işgale karşı meşru direnme hakkını kullanacağına kuşku yoktur.

Venezüella'da yeni kamulaştırma planları

Aralık ayında yapılan seçimlerle başkanlık süresini 6 yıl daha garantileyen Hugo Chavez, yeni yıla kamulaştırma çalışmalarını genişletme planıyla giriş yaptı.

Chavez, televizyondan yayınlanan konuşmasında, elektrik ve telekomünikasyon şirketlerini kamulaştırmayı planladığını açıkladı. Bu sektörlerin tümünün çok önemli ve stratejik olduğunu ifade eden Chavez, elektrik gibi özelleştirilen sektörlerin millileştirilmesi gerektiğini vurguladı.

“Halk, stratejik sektörlerin mülkiyetini yeniden elde etmeli” diyen Chavez, telekomünikasyon şirketi CAN-TV'nin de millileştirilmesi gerektiğini söyledi.

Telekomünikasyon, elektrik gibi sermaye açısından rantı yüksek sektörlerin kamulaştırılması, Venezüella burjuvazisinin başını çektiği gerici cephenin, Chavez ve Bolivarcı yönetime daha da dış bilemesine neden olacaktır.

Somali: ABD tarafından yönlendirilen savaş!

Etiyopya hükümeti Somali'nin büyük kesimini denetlemekte olan İslamcı Mahkemeler Birliği'ne (UIC) savaş ilan etti. Etiyopya'nın müttefiki olan geçici hükümet, 2004 yılında Kenya'da gerçekleştirilen konferansta dönemin önde gelen aşiret reislerinden oluşturulan bir birlikteliktir. TFG, Birleşmiş Milletler ve Afrika Birliği tarafından başından beri yasal olarak tanınmıştır. Ancak hükümet ilk günden bu yana iç anlaşmazlıklar yaşamaktadır.

UIC Haziran 2006'da başkent Mogadişu'da, CIA tarafından gerek maddi gerekse danışmanlık desteği gören, savaş ağalarından oluşan koalisyonu karşı başarı elde etmişti. Haziran ayının 20'sinde general John Abizaid Etiyopya'nın başkenti Addis Abeba'ya bir ziyaret gerçekleştirdi. Bu ziyaretin ardından Etiyopya komşu ülke Somali'ye Baidoa çevresine konuşlandırmak üzere binlerce asker sevk etmeğe başladı. Bazı kaynaklar savaş ilan edilmeden önce 10 binin üzerinde Etiyopya askerinin bölgede bulunduğunu, UIC ise bu rakamın 30 bin civarında olduğunu söylemektedir.

Etiyopya uzun süreden beri ABD ile işbirliği içerisinde. Ülke, nüfusun çoğunluğunu Müslümanların oluşturmasına rağmen Hristiyan azınlık tarafından otoriter bir şekilde yönetilmektedir. ABD “terörizme karşı mücadele” çerçevesinde 2002 yılından beri Etiyopya'ya daha fazla askeri yardım sunmaktadır.

Etiyopya'nın askeri açıdan Somali'den üstün olduğu bilinen bir gerçektir. Diğer taraftan Etiyopya Somali'lerin büyük çoğunluğunun nefretini kazanmış bir ülkedir. Etiyopya'nın bu saldırısının UIC karşıtı radikal dinci kesimi de ulusal bağımsızlık mücadelesi çerçevesinde bir araya getirmesi olasılığı büyüktür. Bu da Etiyopya ordusunun ülkeyi işgal altında tutmasını neredeyse imkansız kılacaktır.

Bağdat-Mogadişu

Irak/Bağdat ile Somali/Mogadişu arasında yaklaşık 3400 km var. Ancak, biri Ortadoğu diğeri de Doğu Afrika'da yer alan bu iki ülkenin tarihleri şu günlerde kesişmeye başladı: ABD, bu iki ülkede, terörizmle savaş gerekçesiyle din savaşlarını körüklüyor.

Irak macerası, kitle imha silahları yalanıyla başlamış, demokrasi getirme bahanesiyle devam etmiş, sonra da bir Şii-Sünni kutuplaşmasına dayanan iç savaş arayışına dönüşmüştü. ABD'nin Somali serüveni biraz farklı. 1991'de diktatör **Siad Barre**'nin devrilmesinden sonra oluşan kaos ortamında, *“insani gerekçeler”* bahanesiyle başlayan müdahale girişimi, 1992-1993'te ABD'nin apar topar çekilmesine yol açan (Black Hawk Down filmine konu olan) fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Şimdi, amaç Somali'ye demokrasi getirmek değil. Aksine, ABD Somali'de halkın son derecede nefret ettiği savaş lortlarını (düpedüz, silah ve uyuşturucu taciri gangsterler) destekleyerek (**Washington Post**, 17/05/06) maşası haline getirdiği Etiyopya rejiminin silahlı güçlerini kullanarak ülkeye yeniden girmeye çalışıyor. Bu plan da, *“Taliban tipi rejimle, İslamo-faşistlerle, El Kaide'yle mücadele”* olarak sunuluyor. Ancak Etiyopya güçleri Hristiyanlardan, savaşan Somali güçleri **Şeriat Mahkemeleri Birliği**'ne bağlı Müslümanlardan oluştuğundan bir din savaşı körüklenmiş oluyor.

Somali'de ne var?

ABD'nin Irak'a neden geldiğini, Irak'ta ne olduğunu biliyoruz. Ama çok yoksul ve çorak ülke Somali neden önemli? CIA verilerine göre Somali'de **uranyum, doğalgaz** ve henüz işletilemeyen petrol yatakları varmış.

Ancak bu bana yeterli gelmedi, Somali üzerine yazılarından tanıdığım **Dr. Abdulkadir S. Hüseyin**'e sordum. **Hüseyin**'e göre, ABD'nin bölgedeki en önemli stratejik amacı Aden Körfezi'ni denetlemek. Bunun için de Somali kıyısındaki Berbera kentinde bir deniz üssü istiyor. Böylece ABD, petrol zengini Arap ülkeleriyle Batı ülkeleri, Asya ülkeleri (özellikle Çin, Hindistan) arasındaki petrol tankerlerinin, ticari şileplerin geçiş yollarını denetimi altına alabilecek. Hint Okyanusu'na açılan bir üsse daha sahip olacak. İkincisi, 1990'larda ABD petrol şirketlerinden oluşan bir konsorsiyum Somali'nin kuzey kesimlerinde sondaj çalışmaları yapmış, söylentilere göre önemli büyüklükte gaz ve petrol rezervlerine rastlamış (CIA el kitabındaki bilgiler de bunu doğruluyor). Ancak, bugüne kadar, Somali'de siyasi ortam bu kaynakların işletilmesine olanak verecek bir şekillenmeye, ABD dostu bir merkezi devletin oluşmasına olanak sağlamadı.

Gerçekten de **Los Angeles Times**'ın 18 Ocak 1993 tarihli bir haberinde, ABD'nin dört enerji devi,

Conoco, Amoco, Chevron and Philips'in Siad Barre hükümetinden, Somali'nin dörtte üçünü kapsayan, on milyonlarca dönüm arazide araştırma yapmak için çok özel imtiyazlar aldıkları yazıyordu. **Los Angeles Times**, Dünya Bankası uzmanlarıyla da konuşarak, *“Eğer ABD ülkede istikrar sağlayabilirse, bu şirketler milyarlarca dolarlık kazançlar gerçekleştirebilecekler”* sonucuna ulaşıyor.

Somali üzerine yazan başka bir uzman, **Abid Mustafa** da 3 Haziran'da **Media Monitor Network**'ta yayımlanan bir yazısında, aslında yalnızca ABD'nin değil, **İngiltere, Fransa, Birleşik Arap Emirlikleri** ve **Çin** kaynaklı şirketlerin de Somali'nin gaz ve petrol rezervlerinde gözleri olduğunu, tüm şiddetiyle süren iç savaşa karşın, **Geçici Ulusal Hükümet, Somaliland Hükümeti** ve **Punland** hükümetleriyle imtiyaz anlaşmaları yapmaktan çekinmemiş olduklarını aktarıyordu. Aslında, Somali'de petrol olduğu daha sömürge döneminden beri biliniyor, Fransa, İngiltere ve ABD, bu kaynaklara ulaşmak için rekabet ediyorlarmış.

Diğer bir deyişle, Somali'de yaşananlar, son yıllarda büyük güçlerin *“enerji güvenliği”* başlığı altında dikkatlerini giderek Afrika üzerinde yoğunlaşmasıyla oluşan daha büyük bir resmin parçası.

ABD'nin dönüşü

ABD'nin, bu enerji kaynaklarına, stratejik

noktalara ulaşmak amacıyla bir an evvel Somali'ye dönme telaşı, bu amaçla, ekonomik ve siyasi açılardan fena halde bir limana gereksinimi olan Etiyopya rejimini kullanması, adeta, başıboş bir ineğin zücacıye dükkanına girmesine benziyor. Bu yüzden birçok gözlemci; Etiyopya, Eritre, Uganda, Kenya vb. ülkeleri de içine çekerek bölgeyi yangın yerine çevirebilecek bir savaş olasılığından söz ediyor. ABD destekli **Geçici Federal Hükümet (GFH)**, bir zamanlar ABD'nin savaştığı, Somali'yi yangın yerine çeviren gangster/savaş lortlarından oluşuyor; belki uluslararası desteği var ama, **Financial Times**'dan, **Sudan Tribune** yorumcularına (07/01) kadar birçok gözlemcinin işaret ettiği gibi Somali'de toplumsal desteği neredeyse sıfır. Buna karşılık, aylardır ülkeyi yönetebilen *“yıllardır ilk kez düzene benzer bir yapı oluşturmaya başlamış olan”* **Şeriat Mahkemeleri Birliği (ŞMB)** hareketi var. Bu hareket Somali iş çervelerinin (bir anlamda **“ulusal burjuva”** sınıfının) mali ve siyasi desteğiyle oluştu (**BBC**) ve ülkeye düzen getirdikçe, halkı haraca bağlayan, kadınlara kızlara tecavüz eden gangsterleri kentlerin dışına sürdükçe, Somalililerin güvenini, desteğini kazandı. **ŞMB** hareketinin içinde radikal Müslüman kesimler de olmakla birlikte, liderliğinde, BBC'nin ifadesiyle *“ılımlı”* biri, Libya'da hukuk eğitimi almış, lise öğretmeni, **Şerif Şeyh Ahmet** var.

Halbuki, **Financial Times**'ın, **“Somali'yi işgal etmek çözüm değil** (04/01/07) başlıklı yazısında işaret ettiği gibi başka türlü de olabilirdi: *“Birincisi, ŞMB, düzen kurmaya devam etmesi için kendi haline bırakılabilir. Barre'den bu yana ilk kez düzene benzer bir şey oluşuyordu. İkincisi, ek olarak da, toplumsal desteği, Etiyopya'nın desteklemek iddiasıyla müdahale ettiği sözde geçici hükümetten çok daha geniş olan islamcılarla iş yapmanın yolları aranabilirdi. Bunun yerine, elimizde şimdi hiçbir toplumsal desteği olmayan bir hükümeti destekleyen, ABD destekli bir istila var. Etiyopya eğer kalırsa, tüm Somali işgal karşısında birleşecek, eğer giderse, siyasi boşluk oluşacak. Silahlı Somali klanları ülkenin leşi üzerinde birbirlerine girecekler. Bu arada, hiç şüphemiz olmasın, İslami hareket daha iyi ve daha örgütlü ve radikalleşmiş olarak geri gelecek.”*

Gerçekten de, **“IV. Kuşak Savaşlar”** kuramcısı emekli **Albay William Lind**, *“Etiyopya'nın işgalinin başarısına bakarak karar vermekte acele etmeyin. Asıl savaş şimdi başlayacak”* diyor (**Antiwar.com**, 06/01)

ABD neden bu yolu seçti? Baştan beri Somali halkının nefret ettiği *“savaş lortlarıyla”* gangsterler ortak iş yapmış olmanın bedelini mi ödüyor? Yoksa, Müslümanlarla Hristiyanları karşı karşıya getirerek bir din savaşını mı körüklemek istiyor? Gelişmiş ülkelerden yoksullarına kadar her yerde *“küreselleşme”* sürecinin sınıf çelişkilerini derinleştirdiği, emperyalist rekabeti ve savaşları hızlandırdığı bir dünyada, olup bitenlerin jeopolitiğini, kapitalizmle, emperyalizmle ilişkisini, (askeri sınai kompleksin devasa kârlarını) halklardan gizleyerek, ABD hegemonyasına hizmet edecek bir kutuplaşma yaratmak için *“din savaşları paradigması”* çok uygun değil mi?

(Ergin Yulduzoğlu, Cumhuriyet, 8 Ocak '07)

Faşizmle hesaplaşmak kapitalizmle hesaplaşmaktan geçiyor!

Toplumsal muhalefetin basıncıyla da olsa, Nestor Kirchner başkanlığındaki Arjantin yönetimi işkenceci katillerin yargılanmasında kayda değer adımlar atmış bulunuyor.

2006 yılının sonlarına doğru bir ilke imza atan Arjantin yargısı, “sivil” faşist katillerin de “insanlığa karşı suç işlemek”ten yargılanmasına karar vermiştir. Cunta dönemiyle araya mesafe koymaya çalışan Kirchner yönetimi, darbe günü olan 24 Mart’ı, “Ulusal Bellek Günü” adı altında resmi tatil ilan etmiş, dönemin işkence merkezlerinin kapısına da o binalarda yaşananları anlatan levhalar çıkartmıştır.

Bu arada 1990’da cezası ev hapsine çevrilen cunta şefi Jorge Rafael Videla yeniden cezaevine alınmış, bazı işkenceci katiller de yargı önüne çıkarılmıştır. Oluşan siyasi atmosferin de etkisiyle ordu, hava kuvvetleri ve donanma komutanları, başında bulundukları kurumlar adına özeleştirme vermek durumunda kalmıştır. Yönetim cuntanın politik baskılarından dolayı ülkeden ayrılanlara maddi tazminat ödenmesini kararlaştırmıştır.

Bu olumlu gelişmeler yaşanırken, şeflerinin yargılanmasını engellemeye çalışan katil çeteleri, soykırım suçundan mahkûm olan eski polis şeflerinden Miguel Etchecolatz davası tanıklarından 77 yaşındaki eski inşaat işçisi Jorge Julio Lopez’i kaçırdılar. Katil çetelerinin bu pervasızlığı, seçimle başa geçen Kirchner yönetiminin bazı icraatlarına rağmen, aslında kapitalist Arjantin rejiminin paramiliter güçleri gözden çıkarmadığını, zamanı geldiğinde yeniden işe koşmak için korumaya çalıştığını gösterdi.

Aylardır Lopez’den haber alınamazken, faşist cuntanın polis şeflerinden Luis Patti’nin yargılandığı davanın tanığı 51 yaşındaki inşaat işçisi Luis Gerez de kaçırıldı. Tam bu günlerde, 13 Aralık’ta ortadan kaybolan insan hakları savunucusu Héctor Bustos vahşice işkenceye uğramış halde bulundu. Silah tehdidiyle kaçırdıkları Bustos’un bedenini yakarak tüm göğsünü kaplayan bir gamalı haç figürü dağılayan faşist katiller, devlet katlarındaki yerlerini muhafaza ettiklerini ilan etmiş oldular.

Gerez’in kaybolması üzerine harekete geçen kitle örgütleriyle insan hakları savunucuları,

kaçırılan inşaat işçisinin canlı bulunmasını istediler. Gelişmeler üzerine Arjantin Başkanı Nestor Kirchner’le İçişleri Bakanı, acil durum toplantısı yaparak, zaman geçirmeden Gerez’in kaçırılmasına ilgi gösterdiler. Olay üzerine açıklama yapan Kirchner, ülkedeki paramiliter ve parapolisyonel çetelere yüklenmiş, Gerez’i kaçırılanların ordu ve polisten tasfiye edildikleri için “işsiz kalan sert eller” olduğunu savunmuştur. Oysa söz konusu güçlerin ordu ve polisten tasfiye edildiğini öne süren Kirchner, geçmişin, yani faşist cuntayla simgelenen dönemin henüz yenilgiye uğratılmadığını itiraf etmiştir.

Ortaya konan tepkiler etkisini göstermiş, inşaat işçisi Gerez kısa sürede bırakılmıştır.

Pespeşe gerçekleşen bu olaylar, devletin faşist katillerden oluşan paramiliter güçlerine dair tartışmayı yeniden gündeme getirmiştir. Kirchner’in paramiliter çetelere yüklenip bunların ordu ve polisten tasfiye edildiği iddiasına karşın, Arjantin sol/sosyalist güçleri, yönetimin bu güçler üzerine gitmekte tereddüt ettiğini söylüyor.

Arjantin’de toplumsal muhalefetin, işkenceci katillerin bir kısmının da olsa yargılanıp mahkûm olmalarını sağlayabilmesi, kuşkusuz ki önemli bir başarıdır. Ancak yaşanan son olayların da gösterdiği gibi, bu başarının da sınırları vardır. Bu sınırları kapitalist devletin sınıf karakteri çiziyor. Zira her kapitalist devlet kirli işleri yürüten örgütlenmelere sahiptir. Bu tür örgütlenmeler burjuva devletin ayrılmaz bir parçasıdır.

AB ülkelerinde ortaya çıkarılan Gladio/kontra-gerilla örgütlenmesi, bu kuralın gelişmiş kapitalist ülkeler için de geçerli olduğunu ortaya koymuştu. Kapitalist devletlerin bu illegal güçlerinin ne zaman, ne düzeyde harekete geçirileceği ise her ülkenin koşullarına bağlı olarak değişmektedir. Örneğin Türkiye gibi ülkelerde bu güçler, sermaye iktidarının temel politikalarını belirleyecek düzeyde etkinler.

Dolayısıyla, bu örgütlenmelerin varlığını ortadan kaldıracılamak, ancak ayrılmaz parçası oldukları burjuva devletin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır. Başka bir ifadeyle, kapitalizmle hesaplaşmadan, faşizmle nihai hesaplaşma tamamlanamaz!

Oaxaca’nın ruhu!

Mumia Abu-Jamal

Meksika’nın güneyindeki halk hareketi direniş örneği oldu. Bağımsız seçimler için mücadele, ABD’deki seçim sandıklarındaki hileyi anımsatmakta.

Bundan birkaç ay önce binlerce insan Meksika’nın güney eyaleti Oaxaca’da Meksika-Kentine doğru uzun yürüyüş için yola koyuldu. Demokrasi talep etmek ve Valinin istifa etmesini sağlamak için 800 kilometreden fazla yolu yürüdüler. Ulises Ruiz (PRI partisi) makamı sahtekarlık ve seçimlerde yaptığı hile sonucu elde etmişti. Öğretmenler, üniversite öğrencileri, köylü ve küçük tüccarlardan oluşan göstericiler dağları ve tepeleri aştılar. Federal hükümetle görüşmek için 19 gün dondurucu soğuklara, yağmura ve yakıcı sıcaklara karşı direndiler.

Oaxaca halklarının (Asemblea Popular de los Puestos de Oaxaca, APPO) halk toplantısı Meksika’yı sarstı. Kararlı ve prensiplerine sadık kalarak bağımsız ve hilesiz seçim talep etti. Halkın iradesi artık kabul edilsin.

Oaxaca’daki gelişmeler ABD’de bize, ABD halkının büyük çoğunluğu tarafından 2000 ve 2004 yıllarındaki Başkanlık seçimlerindeki hileleri sessiz sedasız kabul etmelerini anımsatmakta. Mezbahaya götürülen kurbanlık koyunun teslim olması gibi.

2000’de Florida ve 2004 Ohio’da seçimlerde yapılan hileler ABD demokrasisine büyük zarar verdi ve milyonlarca insanın seçimlere olan güvenini sarstı. Oaxaca’lılar polisin ve ordunun şiddet uygulamalarına karşı kararlı protestoları ile demokrasinin insanlar için son derece önemli olduğunu kanıtladılar. Meksika-Şehri ve ülkenin diğer kesimlerini de direniş için motive eden APPO, adeta katalizatör işlevi gördü. Meksika’daki politik krizi gözler önüne serdi. Bu krizin nedenlerinden biri, iktidardaki partilerin halkı sindirmek ve susturmak için her türlü yola başvurmalarıdır. Artık sessiz kalmak istemeyenlerin amaçları doğrultusunda gelişmesi durumunda - elit rüşvetçiler - yakında iki, üç ya da düzinelerce Oaxacaların oluşmasından korkmaktalar.

Oaxaca, Meksika’nın yerli halkının yoğun olduğu en fakir eyaletlerinden biri olmasına rağmen, muhalefetteki halk hareketi Meksika sınırlarının da dışında esin kaynağıdır. Hareket, Vali Ruiz’in Haziran (2006) ayında polisleri öğretmenler sendikasının bir grevine saldırtmasına karşı direniş içinde doğdu. Birkaç gün içerisinde yüzbinlerce insan öğretmenleri desteklemek için bir araya geldi. APPO ve Halk toplantısı doğmuştu ve sürmekte olan politik kriz giderek farklı toplumsal güçlerin de radikalleşmelerini sağlamaktaydı.

Eğer gelişme böyle devam ederse saldırılarda sertleşecektir. Ama Oaxaca halkları ve Meksika daha son sözünü söylemedi.

APPO’ya güç veren şey ülkenin diğer bölgelerinde de mevcuttur. Globalleşen açgözlü güçlere karşı koyan işçi ve yoksulların olduğu her yerde çatışmalar patlak verebilir. Yoksullar daha çok sefalete itilir, işçilere daha düşük ücretler ödenirse; işte o zaman direniş zemini hazırdır. Oaxaca’nın ruhu yayılmaktadır ve Meksika halk direnişi, APPO ve Zapatistler tarafından temsil edildiği biçimi ile Latin Amerika’nın başka ülkelerinde de mevcuttur. Halk ve Oaxaca direniş hareketinin her türlü desteğe ihtiyacı vardır. Sadece sözde değil, dünyanın her yerinde benzeri örgütlenmelere gitme çabası içine girmek. ABD halkının böylesi bir adımı atması için yeterli nedenleri var ve aynı zamanda demokratik ve hilesiz seçimler için de mücadele etmeli.

Çeviri: J. Özgür

(Junge Welt’in 30/31 Aralık tarihli sayısından alınmıştır...)

Saddam’ın idamı ve düşündürdükleri

M. Can Yüce

Yeni yıla iki gün kala Saddam Hüseyin Bağdat’ta idam edildi. Saddam’ın idamından sonra gösterilen tepkiler farklı farklı oldu. Irak Şiileri tepkilerini sokakta sevinç gösterileriyle gösterdi. Genelde Kürtler, bu olaydan duydukları memnuniyeti ifade ettiler. Eski Baasçılar ve yandaşları ise zaman yitirmeden bu olayı bir intikam vesilesi yapacaklarını eylemli olarak gösterdiler. Kuşkusuz idam fermanı ABD tarafından imzalandı; o ve aynı çizgide olan İngiltere gibi devletlerin bu kararı açıkça savunmaları ve sevinçlerini dile getirmeleri anlaşılmasa da değildir. AB idamı kınadı. İnsan haklarını savunan veya kendilerini öyle tanımlayan kuruluşlar tepkilerini kınama biçiminde ifade ettiler.

Saddam, gelmiş geçmiş en büyük Kürt ve halk düşmanlarından biri, binlerce Kürdün, Iraklı komünistin kanında eli olan, eli kanlı bir cellât; Halepçe ve Enfal bunun en somut ve kanlı örneklerinden sadece bilinen ikisi... Bu nedenle Kürtlerin kendi cellâtlarından birinin ölümüne sevinmeleri, bu kanlı cellâtlarına karşı sınırsız bir kin ve öfke beslemeleri anlaşılırdır. Ama bununla birlikte yeni bir gelecek projesi uğruna mücadele edenlerin, böyle bir iddiada bulunanların, kendilerini toplumlarının vicdanı olarak tanımlayanların idama karşı net, kesin ve tutarlı bir görüşleri ve tavırları olmak zorundadır.

Birey olarak, yaşamını devrime ve sosyalizme adanmış biri olarak idama karşıyım. Bu, ilkesel ve ahlaki anlayışımın ve duruşumun kaçınılmaz bir gereğidir. İdama karşı bu ilkesel duruşumun herhangi bir istisnası yok, olamaz. Bir kez bu duruşta bir istisna konuldu mu, bu istisna, bir kural haline gelir. Çünkü istisnanın nerede başlayıp nerede biteceğinin bir ölçüsü yok. “İdama karşıyım, ama ...” ile kayıtlanan ve istisnalarla süren bir duruşun kendi içinde tutarlı ve samimi olması beklenmemelidir! “Saddam, çok büyük insanlık suçları işlemiş, o nedenle idam edilmeli” gibi bir yaklaşım, devrimci sosyalistler, tutarlı insan hakları savunucuları için ilkeli, tutarlı ve samimi bir yaklaşım olamaz!

Açıkça ve hiç tereddütsüz vurguluyorum ki, ben, devrimci sosyalist, halkının vicdanı olma iddiasında olan, sınıfsız, sömürsüz ve özgür bir toplum ideali uğruna mücadele eden bir devrimci olarak her idama karşı olduğum gibi, Saddam’ın idamına da karşıyım! Bu karşı duruş, Saddam veya başka birinin kişiliğinden ve suç konumlarından bağımsız, ilkesel ve ahlaki bir duruştur!

İdam hukuksal ve ceza hukuku açısından tartışılabilir, öteden beri tartışılıyor da... Bu tartışmalara girmek bu yazının kapsamı dışındadır. Ancak şu kadarını belirtmeliyim ki, idam cezası insanı olmayan, insanlığın kaydettiği gelişme düzeyi bakımından geri, ilkel ve dar intikam duygularının tatminden öte bir anlam ifade etmeyen bir ceza yaptırımıdır. Dolayısıyla ceza hukukundan çıkarılmalıdır! Özellikle özgür, adil, sömürsüz ve sınıfsız bir toplum iddiasında olan devrimci sosyalistler, hatta tutarlı demokrat ve insan hakları savunucuları bu görüşü ve duruşu ödünsüz bir biçimde savunmalıdırlar!

İsterdim ki, kendisini Kürdistan ve Kürt devrimcisi, sosyalisti ve tutarlı demokrasi olarak tanımlayanlar, ortaya çıkıp Saddam’ın idamına karşı net ve ikirciksiz bir tutum alsaydılar. Aynı zamanda bu ilkeli duruşlarını Saddam’ın işlediği bütün suçlardan dolayı adil yargılanması talebiyle birleştirmeliydiler. Saddam işlediği bütün suçlardan dolayı yargılanmadı,

Duceyl denen, diğerleri yanında “devede kulak” kalan bir dosyadan yargılandı ve apar topar verilen idam cezası infaz edildi. Bu yargılanma bir komedi ve Saddam’ın ve müttefiklerinin suçlarını örtbas etme operasyonuna dönüştü.

Gönül isterdi ki, Güney Kürtleri, onların yönetici partileri ve iktidar organları, bir yandan Saddam’ın bütün suçlarını ve suç ortaklarını açığa çıkaracak açık ve adil bir yargılanma talebinin ısrarlı savunucuları olmalıydılar; bir yandan da ilkesel olarak idama karşı olduklarını deklare etmeliydiler. Bu iki yaklaşım, hem onların ulusal ve uluslararası prestijlerini arttırır, hem de Güneyde kurmaya çalıştıkları siyasal ve sosyal yapının daha demokratik ve adil olması konusundaki sözlerinde tutarlı ve inandırıcı olurlardı. Ancak Saddam’ın idamından sonra Barzani tarafından yapılan açıklamada Halepçe ve Enfal operasyonları davasının devam etmesini umduklarını belirtiliyordu. Kuşkusuz bu açıklamaların ve diplomatik ifadelerin pratik hiçbir değeri yok, çünkü “Atı alan Üsküdar’ı geçmiş”ti; ABD, Saddam’ı idam ederek suçlarını örtbas etmeyi başardı. Bir kez daha görüldü ki, Irak yönetiminde olanların, Kürt veya diğerlerinin gerçek anlamda bir iktidar hükümleri yoktur; onlar, ancak ABD’nin çizdiği çerçevede hareket etmekle yükümlüdürler, “iktidar alanları ve güçleri” ABD’nin çerçevelediği sınırlar dâhilindedir! Bu gerçeklik Saddam’ın yargılanması süreci ve idamında bir kez daha net olarak ortaya çıktı ve doğrulandı...

Saddam’ın adil ve bütün suç dosyalarının yargılanması konusunda Güney Kürt yönetimi sınıfta kalmıştır. Genel iktidar ilişkileri ve işgalci otorite karşısındaki güç konumları bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kendi geçmişlerini ve geleceklerini bu kadar doğrudan ilgilendiren ve etkileyen Saddam’ın bütün suç dosyalarının yargılanması davasında ve idamında bu kadar etkisiz kalmaları mutlaka tartışılmalı ve bunun anlamı Kürt halkının bilincine kazınmalıdır! Bunu gerçekten gerçek yurtseverler, tutarlı demokratlar ve devrimci sosyalistler yapar. ABD’ye övgü disenler, ona tapınma veya minnet ayinlerini düzenleyenlerin yapabilecekleri, olup biteni gizlemek veya geçiştirmekten başka bir şey olmayacaktır!

Bu kadar büyük insanlık suçları işlemiş Saddam’ın bu davaları yargı konusu yapılmadan neden alelacele idam edildi?

Bu, önemli bir soru... Kürtler açısından, Irak’ın geçmişinin açığa çıkarılması ve geleceği açısından yanıtlanması gereken bir soru... Neden bütün insanlığa mal olmuş Halepçe değil de, Şiilerin ayaklanması bahanesiyle katledilen kişilerin davası olan, bugüne kadar adı sanı bilinmeyen Duceyl davası ilk başta yargılanma konusu oldu?

Hemen vurgulamamız gerekiyor ki, Saddam, başını ABD’nin çektiği emperyalist sistemin ürünüdür. İran savaşında, Halepçe’de, Enfal hareketinde, 1991 Kürt ve Şii kırımında, milyonlara varan Kürdün yerinden yurdundan edilerek sınırlara yığılması hareketinde ABD, İngiltere ve diğer emperyalist devletler Saddam’ın suç ortaklarıdır! 1980’den 2003 yılına kadar süren 23 yıllık iktidar döneminin suçları yargılansaydı, bu yargılama açık ve belli kurallara uygun işleseydi, anılan suç ortaklığı bütün çarpıcılığı ile açığa çıkacaktı veya açığa çıkma olasılığı çok büyüktü. İşte Saddam’ın kısa sürede infaz edilmesi öncelikle bu gerçeklerin karanlıkta kalmasını sağladı. ABD ve İngiltere’nin öncelikli hedefi buydu. Bundan da başarılı oldular. Duceyl davası bu hedeflerine uygundu... Dolayısıyla Duceyl davasının seçilmesi

kesinlikle rastlantı değil, belli bir planın önemli bir halkasıdır!

İkincisi, Saddam’ın idamının sorumluluğunun Şiilerin üzerinde kalacağı kesindi. Bu da mezhep çatışmalarını tırmandıracak ve önlenemez boyutlara çıkaracak bir olasılıktı. Mezhep çatışmalarında tarafların zayıf düşeceği ve zayıflayan tarafları kontrol altına almanın daha kolay olacağı düşünülüyordu. Bu düşüncenin bir ürünü olarak öteden beri klasik **“parçala, çatıştır ve yönet”** taktiği uygulanıyor. Saddam’ın idamı bunu zirveye tırmandırdı... Ancak bu klasik sömürgeci yöntemin tersine işleyen bir silaha dönüşme olasılığı da çok büyüktür, bugün bir bakıma gerçekleşen de budur!

Saddam’ın işlediği ve dünyaca az çok bilinen büyük insanlık suçlarının suç ortağı ABD’dir. İngiliz gazeteci ve Ortadoğu uzmanı **Robert Fisk**, bunları, yazdığı **“ABD suçlarını da Saddam’la gömdü”** (*Radikal*, 1 Ocak ‘07) adlı makalede çok çarpıcı bir biçimde anlatmaktadır. Bu makaleden birkaç alıntı yapmak yararlı olur kanısındayız.

“Saddam’ın, İran’la savaşında veya Halepçe’de yaptığı katliamlar nedeniyle yargılanmadan apar topar idam edilmesi kimseyi şaşırtmasın. 1980’lerde İran’a karşı onu destekleyen, Irak’a el altından kimyasal silah satan ABD, Saddam’la birlikte bu gerçekleri de gömerek rahat nefes aldı.

Onu susturduk. Dün sabah Bağdat’ta Saddam’ın kukuletalı cellâdı darağacının ipini çektiği an, Washington’un sırları güvenceye alındı. ABD ve Britanya’nın Saddam’a 10 yılı aşkın bir süre verdiği utanmaz, rezil, gizli askeri destek, başkan ve başbakanlarımızın dünyanın hatırlamasını istemediği korkunç hikâyelerden biri olmayı sürdürüyor. Ve İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki en zalim saldırıların bazılarını tertiplerken Batı’dan aldığı bu desteği bütün yönleriyle bilen Saddam öldü.

Ölen adam, Irak komünist partisini imha ederken CIA’den şahsen destek almıştı. Saddam iktidarı ele geçirdikten sonra ABD istihbaratı Bağdat ve diğer kentlerdeki komünistlerin ev adreslerini verdi; amaç, Irak’taki Sovyet nüfuzunu ortadan kaldırmaktır. Saddam’ın muhaberatı her evi ziyaret etti, içeride kim var kim yoksa tutukladı ve birçoğunu katletti. Halka açık idamlar komplocular içindi; komünistler, onların eşleri ve çocuklarına özel muamele yapıldı: İdamdan önce Ebu Garib’de işkencenin her türlü...”

Makalenin başka yerinde başka çarpıcı bilgiler var, aktaralım:

“Arap dünyasında Saddam’ın 1980’deki İran istilası öncesinde üst düzey Amerikalı yetkililerle bir dizi toplantı yaptığına ve Pentagon’un, İran’ın savaş düzeni hakkında istihbarat sağlayarak Irak askeri aygıtına yardım etmesi emri aldığına dair giderek artan kanıtlar var. 1987’nin sisli bir gününde, Köln yakınlarında bir Alman silah tüccarıyla görüşmüştüm; Amerika’nın isteği üzerine Washington’la Bağdat arasındaki ilk doğrudan bağlantıyı bu adam kurmuştu.

Şunları anlatmıştı bana: ‘Sayın Fisk, savaşın en başında, Eylül 1980’de Pentagon’a davet edildim. Orada bana İran cephe hatlarını gösteren en son ABD uydu fotoğrafları teslim edildi. Fotoğraflarda her şeyi görebiliyordunuz. Abadan’daki ve Hürremşehr’in arkasındaki top mevzilerini, Karun Nehri’nin doğusundaki siperleri ki binlerceydi, Kürdistan’a doğru sınırın İran tarafındaki bütün bölgeyi kaplayan kamuflajlı tankları... Bir ordu bundan daha fazlasını isteyemezdi. Ve bu haritalarla birlikte Washington’dan Frankfurt’a, oradan da Bağdat’a uçtum. Iraklılar çok

ama çok minnettardı!’

Ben o günlerde Saddam’ın ön cephedeki komandolarıyla birlikteydim; İran topçu ateşi altındaydık ve Irak güçleri top mevzilerini İran hatlarını gösteren ayrıntılı haritalar sayesinde muharebe alanının epey gerisine çekmişti. Basra dışından İran’a açtıkları top ateşi, ilk Irak tanklarının bir hafta içinde Karun’u geçmesine imkân verdi. O tank birliğinin komutanı, İran zırhlılarınca korunmayan tek nehir geçidini seçmeyi nasıl başardığını bana anlatmayı reddetti. İki yıl önce Amman’da karşılaştık tekrar, yanındaki düşük rütbeli subaylar ona ‘Generall!’ diyordu. Bu rütbe kendisine Basra’nın doğusundaki tank taarruzu sonrası Saddam tarafından, Washington’un istihbarat bilgilerinin yüzü suyu hürmetine verilmişti.

İran’ın Irak’la sekiz yıllık savaşına dair resmi tarihi, Saddam’ın İran birliklerine karşı ilk kimyasal silahı 13 Ocak 1981’de kullandığını ifade ediyor. Basra’nın doğusundaki bir Irak zaferinin ardından savaş alanına götürülen AP’nin Bağdat muhabiri Muhammed Salim, gördüklerini şöyle anlatıyor: ‘Saymaya başladık. O kahrolası çölde sadece sayarak kilometrelerce yürüdük. 700’e geldiğimizde şaşırarak ve tekrar saymaya başladık... Iraklılar ilk kez bir bileşim kullanmıştı; sinir gazı İranlıların gövdelerini felç etmiş, hardal gazıysa akciğerlerine dolarak boğmuştu. Bu yüzden kan kusarak ölmüşlerdi.’”

Robert Fisk’ten son bir aktarma daha:

“Pentagon, Irak’ın kimyasal silah kullanımının ne boyutlara vardığını habersiz değildi. Sözgelimi 1988’de Saddam, ABD savunma istihbaratı yetkililerinden Yarbay Rick Francona’nın Irak güçlerinin İranlılardan geri aldığı Fao Yarımadası’nı ziyaret etmesine şahsen izin verdi. Francona, Irak genelkurmayına İran mevzileri, taktik planlama ve bombardıman hasar tespiti konusunda gizlice bilgi sağlayan 60 Amerikalı subaydan biriydi. Yarbay, Washington’a Iraklıların kimyasal silah kullanarak zafere ulaştığını rapor etti. O dönemde üst düzey savunma istihbarat yetkilisi olan Albay Walter Lang, sonradan Iraklılar tarafından savaş alanında gaz kullanılmasının ‘ciddi bir stratejik kaygı nedeni sayılmadığını’ söyleyecekti.

Ancak sonuçları gördüm. Savaş alanından Tahran’a dönen bir sıhhiye treninde, öksürdüğünde ciğerlerinden kan ve balgam kusan yüzlerce İranlı asker vardı; askerlerin eşyalarına bile o kadar çok gaz sıvanmıştı ki, pencereleri açmak zorunda kaldım. Kolları ve yüzleri kabarcıklarla kaplıydı. Ardından o kabarcıkların da üzerinde yeni deriler ve kabarcıklar çıktı. Çoğu korkunç biçimde yanmıştı. Aynı gaz sonra Halepçe’de Kürtlere karşı da kullanıldı. Saddam’ın en başta, İran’a karşı işlediği savaş suçlarından değil, Bağdat’taki Şiileri katletmekten yargılanmasında şaşılacak hiçbir şey yok.”

Halepçe katliamı, 1991 yılına kadar ABD ve diğer emperyalist devletler ve medyaları tarafından örtbas edildi, her zaman görmezlikten gelindi. Ne zaman ki Saddam ile Kuveyt işgali nedeniyle araları açıldı, çelişkileri büyüdü, işte o zaman, Halepçe katliamı yavaş yavaş gündeme getirildi. Enfal operasyonları ise her zaman göz ardı edildi. Yine 1991’de ayaklanan Kürtleri ve Şiileri bastırmada tank, uçak ve helikopterlerin kullanılması iznini veren “Baba” Bush’tan başkası değildir. Bu bastırma hareketinde milyona yakın Kürt yerinden yurdundan edilmiş ve sınırlara yığılmıştı, o günün Kürt trajedisi hala gazete ve TV arşivlerinde saklıdır! 1975 Cezayir Anlaşmasının baş mimarı ABD’den başkası değildir. Bunları Kürtler çok iyi biliyor. Ama bu bilgilerine rağmen kimilerinin tarih bilinçleri tutulmuş gibidir! Peki, “yeni ihanetlerin” olmayacağını garantisini kim verebilir?

ABD için önemli olan stratejik çıkarlarıdır. Bunun için geliştirmeyeceği ilişki, satmayacağı, idam etmeyeceği, ayaklar altına almayacağı “müttefik ve dost” yoktur! Bunun sayısız örnekleri var! Önemli olan ders alması gerekenlerin bundan gereken dersleri almalarıdır! Ama bu, “bizimkiler” açısından çok güç görünüyor!

Kısacası, emperyalizmin, ABD’nin ürünü ve suç ortağı olan Saddam idam edilerek suç ortaklarının suç defteri kapatılmak istenilmektedir. Bu gerçeği de bütün boyutlarıyla açığa çıkarmakta ve anlatmakta yarar vardır!

2 Ocak 2007

Saddam’ın insanlığa karşı işlediği suçlar kapitalist-emperyalist düzenin suçlarıdır!

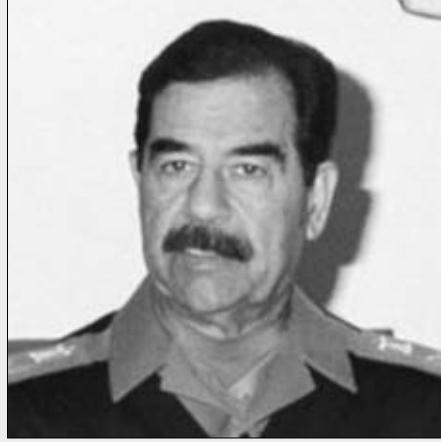
İşgalcilerin emriyle hareket eden Bağdat’taki kukla yönetim, devrik diktatör Saddam Hüseyin’in idam cezasını kurban bayramı arifesinde infaz etti. Oysa infazdan bir gün önce kukla yönetimin sözcüleri, Saddam’ın cezasının 30 gün içinde infaz edilebilmesi için Irak “Cumhurbaşkanı” Celal Talabani’nin “hızlı infaz emri”ni veren bir kararname yayınlaması gerektiğini, bunun da henüz mümkün görünmediğini söylüyordu. Buna karşın infaz, cezanın onaylanmasından dört gün sonra gerçekleştirildi.

Saddam Hüseyin’in alelacele infaz edilmesinin, elbette yargılama ya da mahkeme kararıyla bir ilgisi yoktur. İnfaz, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının iğrenç taktiklerinden biriydi. Mahkemenin göstermelik karar süreci, infazın Celal Talabani’nin onayından geçmeden gerçekleşmesi, ABD medyasının, “infazı gerçekleştirenler Mukteda el Sadr’a bağlı güçlerdir” şeklindeki haberleri... Tüm bunlar, Saddam’ın idamının açıkça Şii-Sünni çatışmasını körükleyecek şekilde kurgulandığına da işaret ediyor.

İdam kararı, Duceyl’de Saddam’a karşı suikast hazırlığı yapıldığı gerekçesiyle 148 Şii’nin idam edilmesine dayandırıldı. Diğer suçlarıyla karşılaştırıldığında “hafif” kalan Duceyl katliamının öne çıkarılması da bir rastlantı değildir elbet. Zira şimdi Saddam’ı yargılayıp idam edenler, devrik diktatörün işlenmesine öncülük ettiği akıl almaz suçların dolaysız suç ortaklarıydı. Bu suçlar, diktatörün ABD emperyalizmi ile batılı müttefiklerinden aldığı teknik donanım, silah, politik-diplomatik destek sayesinde işlenmişti.

Bu suçların en büyüğü, kuşkusuz Irak-İran savaşının başlatılmasıydı. ABD’nin Ortadoğu’daki en önemli kalelerinden birini yerle bir eden İran devrimine karşı saldırı emrinin bizzat Washington’dan geldiğine kuşku yok. İran’a saldırının Türkiye’deki 12 Eylül askeri faşist darbesinden yalnızca bir hafta sonra başlamış olması da hiçbir şekilde tesadüf değildi. Faşist askeri darbe ile o dönem büyük bir devrimci sosyal kaynaşma içinde bulunan Türkiye yeniden tam denetim altına alınmak, Ortadoğu’da ABD’nin ve NATO’un “istikrarlı” kalelerinden biri haline getirilmek istenmişti ve sonuçta yapılan bu oldu. İran’a yönelik olarak Saddam üzerinden kışkırtılan savaş da aynı plan ve hesapların bir parçası, bir başka yönüydü.

Bu savaş, Saddam rejiminin emperyalizm adına bölge halklarına karşı işlediği en büyük suçlardan biri oldu. Aynı zamanda kendi sonunun başlangıcı da olan bu savaş, İran’la Irak’ı harabeye çevirmiş, büyük kaynakların

heba olmasına yolaçmış, her iki taraftan en az birer milyon insanın telef edilmesine yol açmıştı. ABD emperyalizminin bölgede daha yaygın ve kalıcı savaş üsleri kurması için de zemin hazırlayan bu savaşta İran’a atılan kimyasal bombalar, bilindiği üzere ABD ve emperyalist müttefikleri tarafından tedarik ediliyordu. Kürt halkının Enfal Harekâtı ve Halepçe kıyımında kimyasal silahlarla imha edilmesi de, ABD-AB emperyalistlerinin çok

yönlü desteğiyle olmuştur. Bölgedeki Amerikancı rejimler de bu vahşi kıyıma destek vermişlerdir. Bu ülkelerdeki güdümlü medya, ancak Kuveyt işgalinden sonra Saddam rejiminin Kürtleri kimyasal silahlarla katlettiğini ifade etmeye başlamıştır.

Saddam rejiminin, kapitalist/emperyalist güçlerin borazanlığını yapan medya tarafından sözü bile edilmeyen ağır suçlarından biri de, zindanlara kapatılan komünistlerin toplu şekilde katledilmesidir. Bütün gerici medya organları, komünistlerin toplu katliamını yerine getirilmesi gereken “bir görev” olarak görüyor olmalı ki, hiçbir şekilde sözünü etmiyorlar.

“Uygar batı”dan aldığı desteğin de katkısıyla bu suçları işleyen Saddam rejimi, elbette mezhep ayrımcılığı da yapmış ve Şii Araplara karşı ağır suçlar işlemiştir. İdama gerekçe olan Duceyl katliamı bunlardan biridir. Mahkemenin bu katliam üzerine odaklanması ise, bizzat mahkemeyi kurduranların suçlarını örtmeyi amaçlamaktadır. Ancak bu ağır suçların üstünü, diktatörü yargılayıp idam eden bir mahkeme mizanseniyile örtmenin olanağı yoktur.

Saddam’ı yargılayanlar, Irak başta olmak üzere halen tüm bölge halklarına karşı ağır suçlar işlemektedir. Irak’ı yakıp yıkarak ortaçağ karanlığına sürükleyen, 650 bin Iraklının katledilmesinden sorumlu olan emperyalist güçlerin Saddam’ı yargılamaları iğrenç bir gösterebilir. Zira salt Irak’a bakmak bile, bu güçlerin insanlığı, demokrasiyi, özgürlükleri değil, fakat vahşeti, yıkımı, katliamı özetle faşizmi temsil ettiklerini göstermeye yeter.

Saddam Hüseyin bir diktatördü. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı sayısız diktatörlerden biriydi. Diğerlerinden farkı, yeni dünya düzenini ilan eden ABD emperyalizmiyle belli konularda uyuşmazlık içine düşmesinden ibarettir.

Saddam Hüseyin de her diktatör gibi ağır suçlar işledi. Fakat o, her yönüyle kapitalizme/emperyalizme aitti. Batılı dostlarının desteğiyle işlediği ağır suçlar düzenin bekası içindi. Başka bir ifadeyle, diktatör Saddam’ın insanlığa karşı işlediği tüm suçlar, esas olarak kapitalist/emperyalist düzenin suçlarıdır!

2007'ye girerken

2006 yılı her açıdan önemli gelişmelere sahne oldu. Bu gelişmeler, aynı zamanda 2007 yılında yaşanabilecek gelişmelerin habercisi niteliğindedir. Bu nedenle 2006 yılının genel politik bir panoramasını çıkarmak önemli ve yararlı olacaktır. 2007 yılında yaşanabilecek gelişmeleri bugünden doğru kestirebilmek, doğru ve sağlıklı öngörülerde bulunabilmek ve bunlara dayanarak düşünsel ve politik olarak hazırlıklı olmak için 2006 yılı muhasebesini doğru, bütünlüklü ve sağlıklı yapmak gereklidir! Gelişmelerin yönünü doğru okuyabilmenin başka bir yolu da yoktur...2006 değerlendirmelerinde “bizi” ilgilendiren noktaların öne çıkması, ağırlıklı olarak bunların üzerinde durmamız anlaşılardır. Çünkü 2007’yi doğru öngörme çabasında bizim için gerekli olan “bizi ilgilendiren” noktalar. Bu bağlamda emperyalizm ve Ortadoğu, emperyalist devletler arası ilişkiler ve çelişkiler, bunların bölge, Türkiye ve Kürdistan’a yansımaları, “muhalif” güçlerin durumu ve konumları, güçleri ve sorunları vb. değerlendirmemizin ana çizgilerini oluşturacaktır.

1.

2006 yılı, ABD’nin “21.yüzyıl stratejisi” için bir “başarısızlık” ve “kararsızlık” yılı oldu.

Bilindiği gibi, ABD emperyalizmi, 21. yüzyılı “Pax Amerikana” yüzyılı ilan etmişti. 11 Eylül saldırısını bunun temel gerekçesi ilan etmiş ve dünyaya tek başına egemen olmanın hesaplarını yapıyordu. Hesap şuydu:

ABD, dünyaya tek başına egemen olmalı, bütün stratejik bölgeleri, stratejik kaynakları, stratejik yolları tek başına kontrol etmelidir. Dünyayı tek başına yönetmek için ABD’nin ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel gücü ve olanakları vardır; zaten bu dört alanda ABD’nin hegemonyası tartışma götürmez bir olgudur. Sovyetlerin dağılmasından sonra ABD “Tek süper güç” kaldı. Bunu korumak ve sürdürmek önemli... Bunun için bu aşamada ABD ile çok yakın gelecekte boy ölçüşecek bir dünya gücü yoktur. Ama bu, orta vadede böyle bir gücün veya güç blokunun ortaya çıkmayacağı anlamına gelmez. Bu nedenle içinden geçilmekte olunan zamanı çok iyi değerlendirmek gerekiyor. Tek başına dünya imparatoru olarak kalmanın yolu, başka bir güç veya güç blokunun ortaya çıkmasını önleyici bir strateji izlemektir. Dünya gücü haline gelmemek koşuluyla, bunun önleyici tedbirlerini almak koşuluyla kimi devletlere veya devlet topluluklarına “bölgesel güç olma” şansı tanınmalı, bunlarla bölgesel güç bağlamında bir uzlaşma ve işbirliği de geliştirilebilir. Ancak dünya hegemonyası için stratejik önemdeki alanlar, kaynaklar ve yolların mutlak denetimi şimdiden sağlanmalı ve güvenceye alınmalıdır. Dünya hegemonyası için stratejik alan Avrasya’dır; stratejik kaynaklar, petrol ve doğal gaz kaynaklarıdır; stratejik yollar ise bu kaynakların batı ve diğer merkezlere akışını sağlayan boru hatları, su ve diğer yollardır. Bütün bunlar öncelikle Ortadoğu ve Orta Asya’yı anlatmaktadır. ABD emperyalizmi böyle düşünüyor ve hesabını buna göre yapıyor, stratejisini buna göre çiziyordu...

1. Körfez Savaşı, Balkanlar, Afganistan ve Irak işgal hareketi, anılan bu stratejinin hayata geçirilmesinin kanlı adımları niteliğindedir.

Genel olarak 2003 Irak işgaline kadar ABD “liderlik” konumunu AB, Rusya, Çin ve diğer devletlere kabul ettirmişti. Bu kabul ediliş, aslında, güçleri oranında bölgesel ve küresel düzlemde hegemonya ve paylaşım söz sahibi olma ilkesine

ABD Irak çıkmazını bir biçimiyle aşmaya çalışırken, öte yandan küresel hegemonyasını güçlendirmenin diğer araç ve olanakları üzerinde duracaktır. Ancak içine girdiği bu gerilemenin devam edeceğini, Irak’taki yenilginin tam bir bozguna dönüşmesi durumunda küresel egemenliğinin de tamiri çok güç bir yara alacağı kesindir! Başka bir ifadeyle ABD’nin küresel egemenlik planları, Irak işgalinde düğümlenmiştir. İşgalin kaderi ABD’nin 21. yüzyıl stratejisinin kaderini büyük ölçüde etkileme niteliğini kazanmıştır.

2007’ye iki gün kala gerçekleştirilen Saddam’ın idamı, anılan çıkmazı derinleştirmekten başka bir etkiye bulunmayacaktır.

dayanıyordu. ABD, Irak işgal hareketine kadar bu “ilke”ye önemli ölçüde uydu. Bunun bir gereği olarak Afganistan savaşında ve sonrasında NATO şemsiyesi altında “bu rol bölüşümü”nün gereklerine uydu. Diğer emperyalist devletler de bu “işbirliği”nden memnundular.

Ancak 2003 Irak işgal hareketinden önce ABD, bu “dostlar”ından mutlak itaat istiyordu, hiçbir şeyi başkalarıyla paylaşmak, hegemonyasını paylaşmak ve tartışma konusu yapmak istemiyordu. Bu yaklaşım, Fransa, Almanya, Rusya, Çin gibi devletleri kızdırdı; bu anılan devletler bu konudaki hoşnutsuzluklarını açıkça dile getirmekten geri durmadılar. Bu yaklaşımları bugün de devam ediyor. Ancak bu tavır alışları, henüz dünya çapında radikal ve çatışmalı bir kafa tutuşa tırmanmış değildir; bunun da henüz olanakları yok. Ancak öyle de olsa bu eğilim, orta ve uzak gelecekte küresel çapta bloklaşmalara kapıları sonuna kadar açabilecek özelliklere sahiptir.

Bölge ve dünya hegemonyası çerçevesinde Irak işgaline ve Irak’a egemen olmaya çok büyük bir önem verdiler. İşgal hareketi çok büyük bir dirençle karşılaşmadan ilk adımı gerçekleştirildi. İşgalden hemen sonra Saddam rejimini, onun ordu, polis, istihbarat ve önemli devlet kurumlarını, Baas Partisini dağıttılar. Bu, aslında Irak’a tam ve mutlak hâkim olma anlayışının bir gereği idi. Onlar bölgede ve küresel hegemonyada yeniden kuracakları Irak’ı bir model olarak göstermek istiyorlardı. Zaten “demokratik ve özgür Irak” hedefinde olduklarını, bu

yapılanların da bunun bir gereği olduğunu her defasında tekrarladılar. Bu çizgilerini ve uygulamalarını uluslararası düzlemde meşrulaştırmak için BM’yi devreye soktular. BM’nin politik ve pratik bir rolü yoktu, sadece aldırılan kararlar işgali meşru bir zemine çekmeye çalıştılar. Bunun yanı sıra daha sonra adı Genişletilmiş Ortadoğu Projesi olan Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ile hegemonyalarının bölgesel ayaklarını inşa etmeyi ve diğer emperyalist devletlere de belli roller biçerek küresel bir kabule oturtmayı hesaplıyorlardı.

Ancak “Evdeki hesapları Bağdat’tan döndü”. “Sünni Üçgeni” olarak tanımlanan bölgede gelişen işgal karşıtı hareket bastırılmadığı gibi, çatışmalar bir iç savaşa doğru tırmandı. Sünni-Şii çatışması biçiminde süren bu iç savaş, aynı zamanda devleti yeniden kurma ve işgali yerel ayaklara kavuşturup istikrarı sağlama hesaplarının sonu anlamına geldi. Hazırlanan Anayasa, gerçekleştirilen seçimler ve bir dizi pazarlıklar sonucunda kurulan hükümet, ABD açısından beklentileri karşılamaya yetmedi. Üç yılı aşkın bir sürede kat edilen yol başarısızlıktan başka bir şey olmadı.

Bu başarısızlığın ABD iç siyasetine yansıyan sonuçları ve etkileri oldu. Cumhuriyetçi Parti Kongre seçimlerini kaybetti ve Kongre’de üstünlüğü Demokratlara kaptırdı. Bütün siyasal gözlemcilerin ve yapılan değerlendirmelerin birleştiği ortak nokta, seçimlerdeki bu başarısızlık, genel olarak Bush yönetiminin Irak politikasındaki yenilginin bir sonucu

olduğu yönündedir!

Daha da önemlisi Kongre nezdinde kurulan Irak Çalışma Grubunun Irak’taki durum ve çözüm önerilerini içeren raporudur. Bu raporda açıkça Iraktaki başarısızlık ve izlenen politikanın iflası itiraf ediliyor. Bu itiraf, diğer noktaların yanı sıra dünyayı tek başına yönetme stratejisinin büyük yara almış olmasını içeriyor olması önemli bir noktadır! Gerçi genel stratejinin temel hedef ve çizgilerinden vazgeçilmiyor, ama bu stratejinin revizyonun kaçınılmazlığı vurgulanıyor. Buna göre Irak çıkmazından kurtulmak için diğer emperyalist devletlere ve bölge devletlerine, bu bağlamda İran ve Suriye’ye belli bir rol verilmesi gerektiği belirtiliyor. ABD siyaset kurumunda yaşanan bu eğilimin nerede duracağı da belli değildir.

Kuşkusuz, ABD Irak çıkmazını bir biçimiyle aşmaya çalışırken, öte yandan küresel hegemonyasını güçlendirmenin diğer araç ve olanakları üzerinde duracaktır. Ancak içine girdiği bu gerilemenin devam edeceğini, Irak’taki yenilginin tam bir bozguna dönüşmesi durumunda küresel egemenliğinin de tamiri çok güç bir yara alacağı kesindir! Başka bir ifadeyle ABD’nin küresel egemenlik planları, Irak işgalinde düğümlenmiştir. İşgalin kaderi ABD’nin 21. yüzyıl stratejisinin kaderini büyük ölçüde etkileme niteliğini kazanmıştır.

2007’ye iki gün kala gerçekleştirilen Saddam’ın idamı, anılan çıkmazı derinleştirmekten başka bir etkide bulunmayacaktır.

Irak’taki çıkmaz olgusu, diğer olası küresel hegemonya peşinde olan devletleri de yakından ilgilendirmektedir. Açıkta ifade etmeseler de Fransa, Almanya, Rusya ve diğerleri ABD’nin Irak başarısızlığından son derece memnundurlar. Bu başarısızlığın kendileri için yeni fırsatlar, güç kazanma olanağı ve manevra yeteneğini kazandırdığını biliyor ve düşünüyorlar.

2006 yılı içinde yine ABD emperyalizminin küresel hegemonyası için önemli bir ülke olan Afganistan’da işler pek istedikleri gibi gitmedi. Taliban bu süreç içinde daha da güçlendi, etkinlik alanlarını geliştirdi ve derinleştirdi, Afganistan’ın geleceğinde hatırı sayılır bir güç olduğunu kanıtladı.

2006 yılında diğer önemli bir olgu da NATO’nun resmi olarak “Dünya jandarma gücü” olarak kabul edilmesidir. Afganistan’da NATO tarafından verilen rol, böylece genelleştirilmiş oldu!

ABD, bölgesel ve küresel hegemonya mücadelesinde Lübnan’daki Hizbullah’ın tasfiye edilmesi savaşına önemli bir rol atfetmişti. Ancak her açıdan desteklediği İsrail, Hizbullah karşısında başarılı olamadı, 34 gün süren direniş karşısında geri çekilmek durumunda kaldı. Bu beklenilmeyen durum, hem İran ve Suriye politikalarının başarısını etkiledi, hem de BOP’a büyük bir darbe vurdu. Irak’taki başarısızlık Lübnan’da devam etti. Bu ikisi bölgesel ve küresel hegemonya kavgasında başlayan gerilemenin iki somut göstergesi ve tetikleyicisi oldu.

Bu nedenle İran ve Suriye üzerinde uygulanmak istenen tecrit ve teslim alma politikasını zamana yaymak durumunda kaldılar. Bu da bölgesel bir güç olma hedefinde olan İran için önemli bir

soluklanma fırsatı oldu. Gerçi nükleer program konusunda büyük bir baskı altındadır, ama bu baskılar emperyalist devletler arasındaki çelişkilerden dolayı çoğu zaman sulanmak durumunda kalıyor. İran da bunu bildiği için uyguladığı politika ve programlardan taviz verme eğiliminde olmadığı tekrarlıyor.

2006 yılında AB, daha önceki yıllarda var olan sorunlarını yaşamaya devam etti. 2005 yılında reddedilen anayasa taslağı yeniden gündeme getirilmedi. 2007 Ocak’ından itibaren Romanya ve Bulgaristan’ın katılımıyla sayısını 25’ten 27’ye çıkaran AB, dış politika ve ABD ile ilişki ve çelişkilerinde parçalı varlığını sürdürdü. Bu, onun aynı zamanda en önemli zaafı niteliğindedir. Bu zaafına rağmen AB, bölgesel ve küresel hegemonyada alternatif (rakip) bir blok olma hedefini kovalıyor. Sahip olduğu olanaklar ve potansiyeller onun böyle davranmasını koşulluyor. AB küresel bir güç veya blok haline gelmek için iç sömürü ve baskıları, bu bağlamda sosyal saldırı, kısıtlama politikalarını geliştirerek sürdürdü. Buna karşılık Fransa, İtalya, Yunanistan gibi ülkelerde belli bir işçi ve toplumsal direnişler olmasına rağmen diğer ülkelerde sosyal ve ekonomik saldırılara karşı ciddi ve sonuç alıcı direnişler sergilenmedi. Bir kez daha görüldü ki neo liberal politikalarla sendikalar iğdiş edilmiş, işçi ve emekçilerin mücadele araçlarına büyük bir darbe vurulmuştur. Oysa bu ülkelerde toplumsal çelişkiler her geçen gün derinleşmekte ve büyümektedir, bu, yeni toplumsal mücadelelerin zeminini güçlendirmektedir...

2007 yılında Rusya sahip olduğu nükleer gücün yanında denetlediği doğal gaz rezervleri sayesinde önemli bir politik güç olduğunu bir kez daha kanıtladı. Gerçi ABD karşısında birçok mevzisini yitirmek durumunda kaldı, Ukrayna, Gürcistan gibi... Ancak 2007 yılı için bir “toparlanma” sürecine girdi. Hemen belirtmeliyiz ki, bu sadece bir belirti ve eğilimdir. Küresel bir güç olma potansiyeline sahip Rusya’nın politik ve ekonomik gelişmeler bakımından daha kat etmesi gereken uzun bir yol var. Aynı değerlendirme Çin için de geçerlidir.

2006 için kaydedilmesi gereken bir eğilim de Latin Amerika’da öteden beri yaşanan ABD karşıtı, sol eğilimli gelişmelerdir. ABD, bu “arka bahçesinde” güç ve prestij kaybetmeye devam ediyor. Bu bölgedeki sol eğilim, politik ve sosyal programında birçok belirsizlik olmasına rağmen devrimci ve halk hareketlerinin gelişmesi açısından politik ve moral bir etken konumundadır.

Kısacası 2006, ABD için bir gerileme, emperyalist devletler arsındaki hegemonya mücadelesinin çeşitli biçim ve düzeylerde devam ettiği, ulusal, sınıfsal ve diğer çelişkilerin daha da geliştiği bir yıl oldu. En önemli gelişme ise ABD’nin küresel ve bölgesel hegemonya stratejisinin Irak’ta aldığı yenilgidir. Bu yenilginin etkileri ve sonuçları 2007’ye damgasını vurmaya aday görünüyor, bu, şimdiden somut olarak gözlemlenebiliyor.

(Devam edecek...)

2 Ocak 2007

SOSYALİST-ŞOREŞGER
(Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)

Saddam: Asan kim, asılan kim?

Yüksel Akkaya

Saddam Hüseyin! Tarihin acımasız bir celladı olarak elbette cezalandırılmayı hak etmişti. Ancak, bu cezayı verecek olan zulmettiği Irak halkı olmalıydı, emperyalistler değil. Irak halkının, Kürtlerin, Şiilerin, Sünni muhaliflerin yaşadıkları elbetteki unutulmaz acıları içermektedir. Ancak, bugün emperyalizmin oyuncağı bir mahkemede yargılanıp asılmak, bir zalim olan Saddam Hüseyin’i mazlum rolüne düşürmüştür. Oysa Saddam Hüseyin hiç de bunu hak etmemektedir. Peki, Saddam Hüseyin’i bugün mazlum kılan, en liberal, en ABD uşağı gazetecilerimizde bile acıma duygusu yaratan nedir? Onu mazlum kılan nedir? Bizatihi Saddam Hüseyin’in kişiliği değil, Irak’ta yaşanan işgal ve sonuçlarıdır. Bu nedenle olsa gerek pek çok insan asılanın Saddam Hüseyin olduğunu düşünmemiştir. Irak’ta yaşanan işgal ve hukuksuzluk bilinçaltında devreye girmiş, vicdanları sıplatmıştır!

Saddam Hüseyin ülkesinin doğal kaynak zenginliklerini halkının refahı için harcamak yerine akıl almaz bir şekilde savaş sanayine yönlendirmiş, önce İran sonra Kuveyt savaşları ile emperyalist dünyanın silah sanayini beslemiştir. Hem İran ile olan savaşta hem de Kuveyt’in işgalinde elbette ki emperyalizmin parmağı bulunmaktadır. Nihayetinde her şey onları zenginleştirmiştir. Bu nedenle yargılanan Saddam Hüseyin değil, bir çelişki olarak, bizatihi emperyalizmin kendi sinsi politikasıdır. Böyle olduğu için de asan da asılan da emperyalizmin kendisi olmuştur.

Şili’de Pinochet’yi yargılamayanlar, Irak’ta Saddam Hüseyin’i “yargılayıp” asarlarken çok tutarlı davranmakta mıdırılar?

Ortak panel: Birleşik mücadele ihtiyacı!

İsviçre’nin Zürih kentinde TKİP, MLKP, TKP/ML, MKP; TİKB tarafında “**Emperyalist saldırganlık, devlet terörü ve birleşik mücadele - Türkiye devrimci hareketi tartışıyor**” konulu ortak bir panel düzenlendi. 250 kişinin katıldığı panel, belli bir düzey ve olgunlukta gerçekleşti, belli ölçülerde hedeflenen amaca hizmet etti.

Panel, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardında devrimci örgütler konuyu değişik yönleriyle ama daha çok ortak noktaları öne çıkartarak tartışılar. Emperyalist saldırganlığın ve devlet terörünün daha da tırmanacağı, bu saldırılar karşısında devrimcilerin ortak devrimci bir birleşik eksen yaratmasının artık devrimci siyasal mücadelenin bir ihtiyacı olarak güncellik kazandığını dile getirdiler. Son dönemlerde 17’lerin katledilmesiyle başlayan, ESP ve ardında HÖC saldırısıyla devam eden gelişmeler karşısında devrimci bir sahiplenmenin, destek bilinci ve sorumluluğunun geliştiğine işaret ettiler. Sahiplenme ve dayanışma bilincinin bu gibi özel durumların ötesinde bir anlam ve kapsama sahip olduğunun ve bunun birleşik bir eksenle somutlanmasının özel önem kazandığının altını çizdiler.

Birinci bölümden sonra söz alan konuşmacılar, değerlendirme ve sorularıyla, birlik sorununun çok konuşulduğunu ama yıllardır bunun gerçekleşmediğini, bazı girişimler üzerinden bunun sadece sonuçsuz kalmadığını ama aynı zamanda inandırıcılığını da yitirdiğini dile getirdiler. Devamla bazı konuşmacılar, “hiçbir ayırım yapılmaksızın, devrim ve reformizm ayrışmasına gidilmeksizin herkesin birleşmesi” gerektiğine işaret ettiler. Yanıt bölümünde bu ayrışmanın neden gerekli dahası zorunlu olduğu anlatıldı. Cezaevi komitesinden bir arkadaşın ve Alevi dernekleri adına bir temsilcinin de konuştuğu panel, birlikte iş yapma ihtiyacını öne çıkardı.

Bu panel üzerinde görüldü ki, devrimciler arası dostluk ilişkileri ve birlikte davranma sorumluluğunun daha da geliştirilmesi, sadece kitleler değil devrimci örgütler açısından da somut bir ihtiyaç haline gelmiştir. Değişik konuları içeren bu türden paneller ve değişik gündemler üzerinde olanakları birleştirmek devrimcilere çok şey kazandıracaktır.

TKİP İsviçre taraftarları

Diyeti ödenmeyen çalıntı bir hayatın rüyası

H. Eylül

Yorgun mesailerin ardından, sadece uyurken özgür kalabildiği zamanı sonlandıran mekanik ses yine saatin ziline aitti. Bu andan sonra artık her şey bir tekrardan ibaretti. Uykusunun tadına henüz varamamışken yine yorgun kalkacak, henüz doğmamış olan günle esaretini de başlatacaktı.

Hızla yataktan kalkıp yüzünü yıkamaya giderken evin aydınlık olduğunu farketti. Fabrikaya geç kaldığını düşündü. Bu durum günün uğursuz geçeceğinin bir işareti olmalıydı. O kadar hızlı hazırlanıyordu ki, sanki bedeninde yorgunluktan eser yoktu. Kapıya doğru yöneldiğinde erkek kardeşini koltukta otururken gördü. Dün gece mesaiye kalması gereken kardeşinin ne zaman geldiğini, neden bu kadar rahat görüldüğünü anlayamadı. Kendisindeki telaşın aksine kardeşinde huzur dolu bir sukunet vardı. “İşe gitmeyecek misin” diye sorabildi sadece. Kardeşinin yüzünde, her zaman sinirli bir hava yaratan kırışıklıklardan eser yoktu. Yüzünün bu hali ne kadar da yabancı gelmişti ona. Kardeşi, oturduğu koltukta bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan da kitap okuyordu. Sanki oldukça havadar ve manzaralı bir çay bahçesinde vakit öldürüyordu. Sesini duymamıştı bile. Daha önce elinde hiç kitap görmemişti oysa. Sorusunu biraz daha yüksek sesle tekrarladığında, kardeşi sakın sakın yüzüne bakıp; “bu telaşın niye, daha vakit var” dediğinde dalga geçtiğini düşünüp daha fazla oyalanmadan dışarı çıktı.

Servisi kaçırmış olacağından hem biraz yürüyecek, hem de dolmuşa binmek zorunda kalacaktı. Artık iyice geç kalmıştı. Kafasından usta başına neler söyleyebileceği geçiyordu. Yola çıktığında servisin hala aynı yerde durduğunu gördü. Servis otobüsünün arızası vardı herhalde. Neyse ki bu sefer şanslıydı. İş arkadaşları servisin yanında birbirleriyle şakalaşıp gülüşüyorlardı. Bu halleriyle uzaktan ilkokul talebelerine benziyorlardı. Arkadaşlarının sabah sabah bu enerjiyi bulmalarına bir hayli şaşırmıştı. Yanlarına gittiğinde “günaydın, yine tam zamanında geldin” dediler. Arkadaşlarının kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. Fakat, şimdiye dek ses tonları hiç bu kadar sıcak ve dostça gelmemişti kulağına. Herkes servise bindiğinde, bir otobüs dolusu neşeli insan topluluğu pikniğe gider gibiydi.

Kahkahalarla başlayan bu yolculuk, sanki Organize Sanayi sömürü cehennemine değil de, adını ve yerini bilmediği bir cennete doğru yapılmaktaydı. Sokaklarında çıplak ayaklı çocukluğunun izleri saklı olan mahalleden yavaş yavaş çıkıyordu ki, bakışları servis camından dışarı kilitlendi. Tüm evler yenilenip güzelce boyanmış, sokaklara yeni asfaltlar dökülmüş, yol kenarlarındaki anlamsız ve çirkin boşluklar çiçek bahçelerine dönüştürülmüştü. Sanki her şey yeniden inşa edilmişti. Sabahın karanlığında başlayıp gecenin karanlığında sonlanan işçilik hayatı, O’nu yıllardır

yaşadığı mahalleye bu kadar yabancılaştırabilir miydi? Ana caddeye çıktıklarında “acaba neler oluyor?” diye düşünmeye başladı. Yol kenarları bu haliyle büyük bir parkı andırıyordu ve sanki birileri onları bu parkta gezintiye çıkarmıştı. Aklından geçen hiçbir soruya cevap bulamamıştı ki, servis Organize yoluna girdi.

Organize Sanayi toplama kampı, gönüllü kölelerini bekliyordu. Yol boyunca karşılaştığı değişiklikler burada da devam ediyordu. Aklına ilk gelen şey; daha çok çalışıp, kendisine daha fazla para kazandırmaları için patronların kölelerine ilham vermesi için bu toplama kampını estetize etmiş olduğuydu. O an kendisini, bileklerine takılı prangalara iştirilmiş çiçekler içinde düşündü, hayalindeki haline gülümsedi. Bir süre sonra, işçilerin alınterleriyle çarkları dönen fabrikanın önüne geldiler. Fabrika bahçesinin giriş kapısında öylece beklemeye başladı. Çocukluğunda başladığı tekstilde en çok gururuna dokunan işte bu anlardı. Her gün fabrikaya girerken ve çıkarken hırsız muamelesi görmeyi içine sindiremiyordu. Halbuki çalışan ve üretim yapan onlardı. Emeklerini çalan

patron olmasına rağmen, hırsız muamelesi gören hep kendileri olurdu. Çalışırken içtikleri, küfür ve hakaret yetmiyordu sanki. O bunları düşünürken zaman hızla geçiyor, fakat beklenen o soğuk ve resmi güvenlikçi hala gelmiyordu. Bu esnada herkes elini kolunu sallaya sallaya, güle oynaya bahçeye girmiş, O’na bakıp duruyorlardı. Yüzünün kızardığını hissetti; “Yoksa sadece benim çantama mı bakılacak” diye endişendi. Neyse ki koluna giren birisi oldu da yürürken sendelemekten kurtuldu. Yan yana yürüdüğü kişi, gözlerinin içi gülen, sesi dostça çıkan biriydi. Dün giydiği resmi elbiselerin içinde ukala ve kibirli bir hava takınan, sesi emredici bir tonda çıkan güvenlikçi bugün bir dost, bir kardeş gibi koluna girmişti. İçini ısıtan bir ses duydu sonra; “sen iyi misin, niye böyle soğuk, hareketsiz duruyorsun?” Ne yapması gerekiyordu ki! Burada patronun kasalarının dolmasını sağlayan makinelerin bir parçası değil miydi? Fabrika giriş kapısına geldiklerinde koluna giren kişi, diğer işçilere dönerek; “bugün biraz kötü görünüyor” dedi. Arkadaşlarından biri; “sağlığın iyi olmadığı halde işe gelmenin iş yasasına göre suç ve yasak olduğunu bilmiyor musun?” dediğinde, aklından kendisini işten atırıp, yerine başkasını aldırma istiyorlar diye geçirdi. Yüzünü diğer işçilere doğru çevirip gülmeye çalıştı ve “yok, yok çok iyiyim” dedi.

Hep birlikte iş önlüklerinin olduğu bölüme doğru yürümeye başladıklarında, tek tip insan olduklarını kabul ettirmek için giydirilen tek tip iş önlüklerini düşünüyordu. O elbiseleri giydiklerinde yürüyen robotlara, makinelere dönüyorlardı. Elbise dolabını açtığında gördüğü manzara ise sabahtan beri yaşadıklarını katbekat artıran yeni bir durumdu. Dolabın içi neredeyse bir mağazaya dönmüştü. Tertemiz görünen ve mis gibi kokan farklı farklı iş elbiseleriyle dolu dolabın hemen yanında ise eczane vitrinlerinde olduğu gibi çeşit çeşit ve daha hiç açılmamış ilaç kutularıyla dolu büyükçe bir ecza dolabı bulunmaktaydı. Bu kadar kısa zaman içerisinde, yaşadığı bunca yeni şeyden sonra, kafasının içi davul gibi olmuş, artık hiçbir şeyi düşünemeyecek hale gelmişti.

Birazdan yaşamı boyunca yaptığı en iyi şeyi yapacak, önündeki makineye ve ustabaşına itaat edecekti. Şimdi yapayalnızdı ve elleri önceden programlanmış gibi patronu için üretecekti. Artık beyni; bir bilgisayarın yapacağı işe programlanmış hafızası, bedeni ise; bu bilgisayara tel bir kablo yerine damarlarıyla bağlanmış etten bir metal yığınıydı. Fakat çevresindeki hiç kimse onun gibi değildi bugün. Oysa daha dün, hepsi burada aynı makinenin birer parçası gibi ama birbirlerine o kadar da yabancıydılar, o metal yığınları kadar soğuktular. Aralarındaki tek bağ çıkar ilişkilerine dayalıydı. Herkesin sınırlı sayıda insandan oluşan bir arkadaş grubu vardı. Bugünse, sanki yıllardır aynı yerde çalışıp da birbirlerine yabancı kalmayı başaran onlar değildi. Onları şimdi barıştıran, birleştiren sebep ne olabilirdi? Herkes o kadar rahattı ki, sanki hepsi bu fabrikaya ortak olmuşlardı da kendileri için çalışıyorlardı.

Çalışma koşulları da tamamıyla farklıydı o gün. Sık sık çay, dinlenme paydosları veriliyordu. Yemek paydosu da hiç bu kadar uzun olmamıştı. Yemeklerle hiç o kadar sağlıklı ve lezzetli çıkmamıştı. Verilen

aralarda doktorlar gelip işçilerin sağlıklarını kontrol ediyor, bazı işçilerin çalışmaya devam etmesinin sağlıkları açısından zararlı olacağına kanaat getirip, işçi temsilcisiyle konuşup eve gönderilmesini sağlıyorlardı. Ayrıca fabrikanın hemen bitişiğinde bir kreş açılmış ve küçük yaşta çocuğu olanlar verilen aralarda çocuklarını görmek için kreşe gidiyorlardı. Mesainin sona erdiğini bildiren paydos zili çaldığındaysa, sadece 6 saattir fabrikada olduklarını fark etti. Bu esnada bir işçi yüksek sesle konuşmaya başladı; “6 saat boyunca kendimiz ve bizim gibi milyonlarca işçi ve emekçi için çalıştık. Bugünde alinterimiz bir avuç sömürücünün kasalarına para olarak değil, kendi geleceğimizin insanca bir yaşam temelinde huzurlu ve rahat geçmesi için aktı. Emeğimiz, bugün de hak ettiği karşılığı buldu. Bu yüzden şimdi sıra böylesine adil bir paylaşım düzeninin nasıl yaratıldığını bir kez daha hep beraber izlemeye geldi.” Gün boyu yaşadığı şaşkınlıklara bir de duyduğu bu sözler eklenince iyice afallamıştı. Nasıl bir düzende yaşıyorlardı ki, kendileri için çalışıp, mutlu ve rahat yaşayabilsinler.

O da diğer işçilerin arkasından gitmeye başladı. Gittikleri yer patron ve müdürlerin toplantı yaptıkları salondur. Patron burada sık sık müdürleri ve usta başlarını toplar, uzun bir süre dışarı çıkmazlardı. Bu toplantıların sonucunda çoğunlukla işten atılanların isimleri duyurulurdu. Bazen de yeni çıkan bir iş kanunu hakkında işçilerin hiç anlamadığı bilgiler verilirdi. Fakat bu kez tam tersine fabrikadaki tüm işçiler bu salona dolmaya başladı. Şimdiye dek birkaç defa, o da patron bu salonu işçilere temizlettiği için girmişti. Her taraf mis gibi kokuyor olurdu. Şatafatlı bir görüntüsü vardı. Burada patronun ve müdürlerin oturduğu koltukları işçiler ancak lüks mobilya mağazalarında görebilirdi. Şimdi ise, tüm işçiler salona girmiş, o, kapının eşiğinde kalmıştı. İçinde garip bir tedirginlik vardı. Daha önce de başka fabrikalarda çalışırken, işine son verileceğini hissettiği zamanlardaki tedirginlikti bu. Sanki binlerce yıllık bir geleneği parçalamakla karşı karşıya kalmıştı. Kapıda daha ne kadar öylece beklediğini unutmuştu, ta ki işçilerden biri koluna girip içeriye alana kadar. O an sanki içinde köhnemiş bir geleneğin yıkıntıları üzerinde yükselen yeni bir şeyler vardı. Patronun gelecekleri üzerinde kalem oynattıkları salonda şimdi işçiler vardı. Salonun dekoru da değişmişti. Daha önce patronun zenginliğini, mal varlığını ele veren abartılı bir şatafatın hakim olduğu salona, işçilerin emeğiyle güzelleşmiş bir hava hakimdi. Hiçbir yabancılık çekmeden, herkes hemencecik yerine yerleşmişti.

Sahneye beyaz bir perde asılmıştı. Yer yer durağanlaşıp, sonradan yükselen müziğin ritmi önce düşündürüyor, arkasından dinleyenleri heyecana ve coşkuya sevk ediyordu. Perdede fotoğraflar görünmeye başlayınca, müziğin ezgisi farklılaşıyor, hüznün ve öfke aynı anda hissediliyordu. Perdeye yansıyan resimler bir bir değiştikçe, o da anımsamaya başladı. Çünkü bu fotoğraflar daha önce duvarlara asılan afişlerden gözüne çarpmıştı. Her gördüğünde bakışlarını kaçırıldığı o afişlerdeki resimler neden

peşini bırakmamıştı? Aslında ne kadar da umarsızdı duvarlarda asılı resimlerin yanından geçerken.

Sonra, saçları beyazlamış yaşlı kadınlar yansıdı perdeye. Yerlerde polisler tarafından sürüklenirken bile sınıksız tuttukları fotoğrafları bırakmıyorlardı. Kırpiklerinden yaşlar süzülüyordu ama gözlerindeki öfke silinmiyordu. Daha geçen hafta kentin en işlek yerine kurulan masadan imza toplarken gördüğü o yaşlı kadının görüntüsü de vardı. Hatırladı; çevresinde polisler birikmiş tehdit ediyorlardı. Fakat yaşlı kadın polisleri duymuyordu bile. Bağırmağa devam ediyordu. “Onlar sadece kendileri için değil, milyonlarca işçi ve emekçi için de direniyorlar. Çocuklarımız istiyorlar ki, ‘kendilerinden sonra gelecekler demir parmakların ardından değil, asma bahçelerinden seyredebilsinler bahar sabahlarını, yaz akşamlarını.’ Onlar, ‘bir ağaç gibi tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşçesine bir yaşam istiyorlar.’ Demir parmaklıkların ardında işlenen cinayetlere, işkencelere sessiz kalmayın. Bir ölümü cinayet yapan sadece katillerin kıyımı değildir. Kızlarımızı ve oğullarımızı asıl öldüren sizin suskunluğunuz olacaktır. Çocuklarımızın yanan ve yakılan bedenleri arasında, asıl kül olan gelecek umudumuzdur. Susmayın! Suskunluğunuz daha bir kanatıyor onların gün gün eriyen bedenlerini. Sadece onlar için değil, kendi geleceğiniz için de duyun sesimizi.”

O, öyle ilgisizce izlerken polisler sürükleyerek, döve döve götürmüşlerdi yaşlı kadını. Ama hatırladı, yaşlı kadının bakışları kalmıştı o gün üzerinde. Sanki, “madem sözlerimi anlamadın, bari bak gözlerime” diyordu yaşlı kadın ona.

Ellerindeki bildirileri işçilere dağıtan bir grup belirdi sonra perdede. İşçiler paydos etmiş, fabrikadan çıkıyorlardı. Bildiri dağıtanlardan genç bir kız bağırıyordu; “‘Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız, ekmek, gül ve hürriyet günleri için...yarın yanağından gayrı, her yerde hep beraber olabilmek, ekmeği aşı hep beraber paylaşabilmek için...’, ‘hepimizin olması için sabahına yaşlı başlamayan günün, sürülen tarlanın, tüten bacanın. Kalmasın diye bir tek ayak çıplak, bir tek çocuk yorgun, yarınstız, ekmezsiz...’ Bir avuç sömürücü asalağın değil, kendimizin olsun diye emeğimizin hakkı...” Devamını duyamayacak kadar

bir dalgınlığa sürüklenmişti yine. Geçen akşamki iş çıkışı geldi aklına, o gün de bildiri dağıtılıyordu fabrika kapısında. Uzatılan bildiriye daha okumadan buruşturmuştu. Bildiri dağıtanlarsa, sihirli bir kapının kilidi yere atılmış gibi öfkeyle bakmışlardı yüzüne.

Yürüyüş yapan işçiler yansıdı perdeye sonra. Elllerinde pankartlar vardı. “Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünyaya yürüyoruz. Eşitlik, özgürlük, adalet için yürüyoruz. Açlığın ve yoksulluğun olmaması için, insanın bir başka insan tarafından sömürülmemesi için, başkalarının çıkarına haksız savaşların yapılmaması için, işçilerin birlik halkların kardeşçe yaşayabileceği bir düzen için yürüyoruz” diyorlardı. Yürüyenler o kadar kalabalıktı ki. Kimler yoktu ki içlerinde. Tanıdığı tüm arkadaşları, akrabaları, hiç tahmin etmediği insanlar bile yürüyüş kolunun en önündeydiler. Aralarında kendisini aradı ama bulamadı, herkes vardı fakat bir tek O yoktu. Başını önüne eğdi ve yüzünün kızardığını hissetti. Neden? diye sordu kendine... Şimdi, burada, herkesin gözü üzerinde olmalıydı. Belki de birazdan arkadaşlarından birisi; “Bakın işte! Yaşadığımız mutlulukta hiçbir payı olmayan tek kişi bu. Hiç kimseye güvenmedi hiçbir zaman. Hep, tuğlasını kendi elleriyle ördüğü bir hapishanede yaşadı. Ne kadar da özgür sanyordu oysa kendisini. Halbuki nasıl da küçük bir dünyada yaşıyordu. Duvarlarını kendi elleriyle yükselttiği hapishaneden bir türlü çıkamadığı için, en yakın arkadaşlarını bile hep yalnız bıraktı” diye bağıracaktı.

Gözlerinin önünde, yaşamadığı bir hayat yeniden sahneleniyordu. Ve o, tek bir karesinde bile yoktu bu hayatın. Peki dün, yaşanırken olmadığı hayatın geleceğinde, yani bugün ne arıyordu. Yoksa çalıntı bir hayat mıydı yaşadıkları. Bu hayatı, duvarlardaki resmine yüzünü çevirdiği insanlardan mı çalmıştı yoksa. Öyle ya, perdede fotoğrafları olanların hiçbirisi yoktu bu salonda. Bunun huzursuzluğunu taşımaktaydı şimdi. Bu çalıntı hayatı devam ettirebilmek için susuşlarının, bencilliğinin tüm suçlarını şimdi burada herkesin önünde itiraf edebilirdi. Nefes almakta zorlanırken, perdedeki bir şiire takıldı gözleri. Tel örgülere takılı bir karanfilin yanında;

“pencerenizden dışarı baktığınızda güneşi saklamıyorsa gökyüzü sizden, kıyılarınızdan çekilip gitmiyorsa deniz, terkeden sevgililer gibi ıslak, ve apak karınlarındaki dinamit yaralarını sofralarınızdan saklıyorsa balıklar, ve korku sarısı gözlerinize birer tokat gibi inmiyorsa şafaklar, birileri yaşadığınız günlerin diyetini ödediği içindir.”

Artık nefes alamaz olmuştu. Vücudu tir tir titriyor, ıslak gözleri kapanıyordu. Çalıntı hayatı an an sona eriyordu sanki. Engel olamadığı bir karanlığa doğru sürükleniyordu. Elini uzatıyordu ama sanki elini hiç kimse görmüyordu. Bir kapının eşiğindeydi şimdi. İçerisi alabildiğine aydınlık, dışarıda ise koyu bir karanlık vardı. Kapı birden sertçe kapandı, O, öylece dışarıda, karanlıkta kaldı. Kapıyı açmaya çalıştı, zorladı ama içerden kilitliydi kapı. Bağırды, kapıyı yumrukladı... Kör bir kuyunun ucundaydı sanki. Kapıyı açamazsa düşüp kaybolacağı kör bir kuyu... Bağırmaktan sesi kısıldı, artık iyice bitkin düşmüştü. Öylece yığıldı kaldı kapının önünde. Artık O’nu duyacak hiç kimse yoktu. Ceplerini yoklamaya başladı, eline buruşturulmuş bir kağıt parçası geldi. Okumadan buruşturduğu bildiri avucundaydı. Bir süre sonra da kendinden geçti.

Gözlerini yeniden açtığında kan ter içinde bulmuştu kendisini. Kendi evinde, yatağındaydı. Diyetini ödemediği çalıntı bir hayatın rüyasından da uyanmıştı. Saatin zili çaldığında hava hala karanlıktı. Gün henüz doğmamıştı. Fakat O, bu kez aydınlığı seçebiliyordu.

Başka türlü bir tribün, başka türlü bir futbol: LIVORNO CALCIO

Cem Taylan

Livorno, Toscana bölgesini Pisa ve Grosseto şehirleri ile birlikte Akdeniz'e bağlayan, Batı İtalya'nın liman kentlerinden birisi. Bu coğrafi tanımın yanı sıra kent, İtalyan işçi sınıfı tarihinde saygın bir yere sahip. Palmiro Togliatti, Toscana işçilerinin grevlerini ve yenilgiye uğramasına rağmen anti-faşist direnişlerini, 1922'de yayımladığı *"Faşizm üzerine dersler"*de saygı ile anmaktadır.

Yakın zamana kadar, özellikle ülkemizde, bölgenin ve şehrin ilerici tarihsel geleneği üzerine pek fazla bir bilgiye sahip değildik. Ne zamana kadar? 12 Aralık 2005'de oynanan ilginç bir futbol karşılaşmasına kadar. O gün, bir çoğumuzun İtalyan 1. futbol ligi Serie A'daki varlığından bile habersiz olduğu Livorno takımı ile, ırkçı-faşist taraftar topluluğuyla ünlü başkentten Lazio takımı futbolun yeşil çimlerinde karşı karşıya geldi. Sahadaki savaşı skor olarak Livorno kazandı. Ama tribünlerde de savaş vardı; Livorno taraftarları zaferi Lazio'nun faşistlerinin kafasında meşaleler yakarak kutladı!... Bir anda bütün Avrupa tribünlerinin ve anti-faşistlerinin gözleri, bu mütevazı liman kentine, futbol takımına ve taraftarına çevrildi; kimdi bu yürekleri kızıl, gözleri kara insanlar?

Ondan sonra, internet ve matbuu basın üzerinden Livorno şehrinin ve insanların hayranlık uyandıran geçmişi açığa çıktı. Ve öğrenildi ki, İtalyan Komünist Partisi 1921'de bu şehirde kurulmuş. Futbol takımının taraftar lokalinin ismi de tesadüfi (!) olarak 1921'dir. Öğrenildi ki, bu tribünlerde Stalin'in doğum gününü kutlayan pankartlar açmak, sosyalizmin ve anti-faşist savaşın anısını canlı tutmak sıradan bir görev haline gelmiş. Öğrenildi ki, şehrin futbol takımı 2004 yılında, 55 yıl aradan sonra yeniden 1. lige çıktığında, taraftarın kutlama etkinlikleri içinde neo-faşist partinin şehirdeki lokalini yakmak da varmış. Öğrenildi ki bu tribünler, geçen sene Nasriye'de ölen 34 İtalyan askeri için saygı duruşu yapmayı reddetmiş. Bütün İtalyan stadyumlarında o saatte saygı duruşu yapılırken, Livorno'nun maçlarını yaptığı Armando Picchi Stadı o gün, "Nasriye, Nasriye" tezahüratları ile çınlamış. Bu çılgınca görünen, ama komünizmin nasıl her türlü milliyetçi önyargıyı reddederek mazlumdan ve haklıdan yana bir ahlaka sahip olduğunu hatırlatan duruşun, İtalya'da onlara ne kadar düşman bir cephe yarattığını tahmin etmek zor değil. Ama şu ana kadar görüldü ki, Livorno şehri ve tribün müdavimleri, onlara sadece onur verecek bu düşmanlığı önemsemiyorlar. Nitekim geçtiğimiz aylarda UEFA Kupası'nda İsrail'in Maccabi Hayfa takımı ile oynadıkları maçta da, siyonizmin Filistin topraklarındaki katliamlarına tepki olarak stad, Filistin bayrakları ve Filistin'e destek pankartları ile donatılmıştı.

Livorno takımının ve şehrinin artık kendisi kadar ünlü bir taraftar grubu var: Brigade Autonome Livornesi (BAL)/Livorno Otonom Tugayları. Ve onların öcülüğünde her Pazar Livorno tribünleri orak çekiçli bayraklarla, kapitalistlere ve onların faşist uşaklarına meydan okuyan pankartlarla süsleniyor. Ancak, Avrupa tribünlerinin komünist ve anti-faşist gençlerinin dikkatini, hayranlığını ve tezahüratlarını kazanan bu grubun başının, bu ünle birlikte derde girdiği anlaşılıyor. İtalyan burjuvazisi bu duruma daha fazla tahammül edemedi; 500 taraftarına stada giriş yasağı getirilmesi yetmezmiş gibi, yakın zamanda da

provokasyonlarla bazı taraftarları tutuklandı. Bu nedenle grup kendini, söylemde de olsa feshetmiş görünüyor. Tribünlerdeki bu anti-faşist hava, saha içinde de karşılıksız değil. Artık uluslararası anlamda da birçok taraftarın sevgilisi, bir liman işçisinin oğlu olan takım kaptanı Cristiano Lucarelli, aslında çok daha önceleri dikkatleri çekmişti; 21 yaş altı milli takımının maçında, attığı gol sonrası formasını çıkarıp altındaki Che Guavera tişörtünü gösterdiği ve bu nedenle milli takımdan uzaklaştırıldığı zaman... Şimdilerde ise, Livorno forması altında attığı gollerden sonra sıkıttığı yumruğuyla tribünlere koştuğunda, artık onbinlerce demekten çekinmeyeceğimiz hayran kitlesi onunla daha da bir coşuyor. Futbol spikerlerinin deyiimiyle, "İtalyan futbolunun geç keşfettiği" 32 yaşındaki futbolcu, aynı zamanda futbol sahalarında az sayıdaki devrimci-sosyalist sporcunun da sembol ismi durumunda...

Aslında futbol ile devrimci bir güç gösterisi yapan, daha doğrusu ona politik bir içerik kazandıran tek tribün Livorno değil. İtalya'da tribün ile politik tutum her zaman daha açık bir ilişki içinde olmuş. 1999 yılında faşist tribünler Ultras İtalya adı altında birleşirken, 2001 yılında anti-faşist tribünler de "Fronte di Resistenza Ultras" adı altında kendi birliklerini kurmuşlar. Bu birlik içinde en öne çıkan isim Livorno; fakat Livorno dışında Empoli, Ternana, Ancona, Perugia, Genoa şehirlerinin tribünleri de ezici bir anti-faşist ve devrimci-sosyalist kitleye sahip. Resistenza Ultras, yayınladığı bildiride "günlük yaşantımızın her kesitinde milliyetçilik adı altında yapılan ırkçı ve faşist söylemlere karşı olarak tek düşünce tarzımız, her pazar düşmana aynı mesajı ve kronik düşüncüyü göndermektir: İtalyan faşistleri asla özgür olamazlar!" diyerek, Avrupa gençliği içinde yeniden hortlayan neonazizme karşı militan duruşlarını tanımlamaktadır.

Ve Türkiye: Forzaliveo kaynaşması

Livorno ismi artık, futbol dünyasından da taşarak gençliğin devrimci politik sembollerinden biri haline

geldi ve uluslararası bir üne sahip. Ve böyle bir duruşun ve kararlılığın, futbolun günlük hayatta çok önemli bir yer tuttuğu ülkemizde de yankı bulması kaçınılmazdı. Nitekim, Türkiye'de de çeşitli tribünlerden anti-faşist devrimci-demokrat taraftar ve gençlik kitlesi Livorno ismi etrafında birleşerek, son yıllarda tribünlerde estirilen şoven-faşist rüzgara karşı gençliğin mücadele gücünün tribünlerde de varolduğunu göstermeye giriştiler. Yaklaşık bir yıldır bu çabanın ürünü olarak yaratılmış bir forumda; www.forzaliveo.org sitesinde Türkiye'de anti-faşist bir futbol bilincini örmeye çalışıyorlar. Daha şimdiden Türkiye'nin birçok kentinde ve tribünlerinde futbolun bu yeni anlayışını destekleyen taraftar grupları belirmiş durumda.

Livorno ismi, asıl olarak hayatın her alanında var olan sınıf çatışmasının, emek ile sermayenin, faşist terör ile özgürlük ve demokrasi bilincinin arasındaki savaşın tribündeki yansıması olmakla birlikte, diğer yönüyle de daha dar bir alanda, gençliğin ve kitlelerin futbol aşkını mafya rantına ve paraya dönüştürmeye çalışan kapitalizmin futbol içindeki ayağı endüstriyel futbol salgınına karşı direnişin bir sembolü durumunda. Bu minvalde kaptan Lucarelli de, paranın her şeyi satın alabileceği iddiasına karşı, kentine ve kentin emekçilerine, o kenti simgeleyen formaya bağlılığın parayı alt edebileceğini göstermekte....

Kısacası Livorno, bir yandan tribünlerin karşı-devrime ve gericiliğe karşı sosyalist içerikli bir güç gösterisi yapılacağı alan olarak, diğer yandan futbolun gençliğe ve emekçi sınıflara ait olduğu ve her şey gibi futbolun da paranın egemenliğine terk edilemeyeceği inancının hayranlık uyandıran bir anıtı olarak Batı İtalya'dan meydan okumaya devam ediyor. Ve bizler, bugüne kadar tıpkı din gibi bir kitle uyutma aracı olarak görülen ve gericiliğin propaganda ve örgütlenme inisiyatifine terk edilmiş futbol yorumuna karşı, hem tribünlere gelen yığınları sınıf savaşında açıktan taraf olmaya çağıran, hem de bir kitle eğlence aracı olarak futbolun rantlaşmasına ve mafyalaşmasına karşı çıkmayı örgütleyen bu yeni tribün hareketini selamlıyoruz...

ÇÜ’de şiir dinletisi

Çukurova Üniversitesi Gıda Mühendisliği öğrencileri tarafından yaklaşık iki yıldır çıkarılan 1.8 Dergisi üniversitede şiir dinletisi gerçekleştirdi. 27 Aralık günü ÇÜ İ. Akif Kansu Toplantı Salonu’nda gerçekleşen şiir dinletisinde Nazım Hikmet’ten Adnan Yücel’e, Can Yücel’den Ahmet Telli’ye kadar birçok şairin şiiri okundu. Yaklaşık 80 öğrencinin katıldığı dinleti 1.8 Dergisi’nin sürecinin anlatıldığı kısa konuşmanın ardından sona erdi.

Ekim Gençliği/Adana

PSAKD’den açıklama...

PSAKD Genel Başkanı Kazım Genç, 28 Aralık günü yaptığı yazılı açıklamayla, 27 Aralık günü tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi’ne konulan PSAKD GYK Kurulu Üyesi ve Sarıyer Şube Başkanı Muammer Şimşek’in derhal serbest bırakılmasını talep etti. Yapılan açıklamada şunlar söylendi: “GYK Üyemiz ve Sarıyer Şube Başkanımız olan Muammer Şimşek, Küçük Armutlu ve çevre mahallelerinde yaygınlaşan, hırsızlık, uyuşturucu bağımlılığı, fuhuşa teşvike karşı oluşturulan mahalle birimlerinin, birlikte yürüttükleri mücadelede, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sarıyer Şube Başkanı sıfatı ile yer alması ve yozlaşmaya karşı mücadele etmiştir.

Son dönemlerde, DKÖ’lerine, medya kuruluşlarına, kültür merkezlerine yönelik başlatılan, muhalif tüm çalışmaların önüne geçmek ve bu kurum ve kuruluşların faaliyetleri, Terörle Mücadele Yasası (TMY) kapsamında değerlendirilmekte, keyfi gözaltılar ve tutuklamalar yapılmaktadır... Pir Sultan Örgütlülüğü yozlaşmaya karşı mücadelesini sürdürecektir olup, bu konuda vermekte olduğu mücadele nedeni ile tutuklanmış olan GYK kurulu üyemiz Muammer yoldaşın yanında olduğumuzu ve mücadelemizi sürdüreceğimizin bilinmesini isteriz...”

İzmir: “Anti emperyalistler yargılanamaz!”

İzmir Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Birlik Lübnan tezkeresini engellemek amacıyla Ankara’da yapılan eylemde gözaltına alınarak tutuklanan 18 devrimciyle dayanışmak amacıyla 30 Aralık günü bir eylem gerçekleştirdi. Konak Kemeraltı girişinde yapılan eylemde “Anti-emperyalistler yargılanamaz!” pankartı

açıldı. Eylemde “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından tutsak devrimcilere postaneden yeni yıl kartı gönderildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Trabzon Gençlik Evi’nde film gösterimi

6 Ocak günü Trabzon Gençlik Kültür ve Sanat Evi’nde her hafta düzenli olarak gerçekleştirmeyi planladığımız film gösteriminin birisini daha gerçekleştirdik. Ernesto Che Guevara’nın yaşamını ve

mücadelesini anlatan belgeselin izlenmesinin ardından gerilla mücadelesinin Türkiye açısından ne ifade ettiğini ve Kürdistan’daki gerilla hareketini tartıştık.

Trabzon Ekim Gençliği

İHD’den Halil Savda’ya destek eylemi

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Çorlu Askeri Mahkemesi tarafından tutuklanan vicdani retçi Halil Savda’nın serbest bırakılması için 8 Ocak günü mum yakarak oturma eylemi yaptı. Grup adına açıklama yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Hürriyet Şener, militarizmin ekonomik, sosyal ve siyasal egemenliğinin demokrasinin önünde ciddi bir engel teşkil ettiğini ifade etti. Vicdani reddin bir insan hakkı olduğunu, bu hakkın Türkiye’de yasal güvenceye alınması gerektiğini vurguladı ve duyarlı olan herkesi 15 Ocak’ta Çorlu Askeri Mahkemesi’nde görülecek duruşmaya katılmaya çağırdı. Açıklamanın ardından mumlar yakan grup, 10 dakikalık oturma eyleminin ardından dağıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Köln’de Anadolu Federasyonu 3. Halk Şöleni

Anadolu Federasyonu’nun her yıl geleneksel olarak yaptığı Halk Şöleni’nin üçüncüsü 7 Ocak günü Almanya’nın Köln kentinde gerçekleştirildi. Gecede, Grup Yorum, Suavi, Küba’lı bir müzik grubu, Erdal Bayrakoğlu (Karadeniz Türküleri), Hamburg Anadolu-Der Müzik Grubu, Dortmund Halk Korosu, Köln Anadolu Halk Kültür Evi Müzik Grubu sahne alırken, Anadolu Federasyonu başkanı Nurhan Erdem de bir konuşma yaptı.

Gecede en büyük coşku Grup Yorum ve Suavi’nin programı esnasında yaşandı. Özellikle Suavi’nin tecrite karşı verilen mücadele ve Ölüm Orucu’nu sahiplenen konuşması gür sloganlar ve güçlü alkışlarla karşılandı. “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!”, “Behiç Aşçı onurumuzdur!” sloganlarının sıklıkla atıldığı gece, Suavi’nin türkülerüyle son buldu.

Almanya çapında örgütlenen geceye yaklaşık 600 kişi katıldı.

Bir-Kar/Köln

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

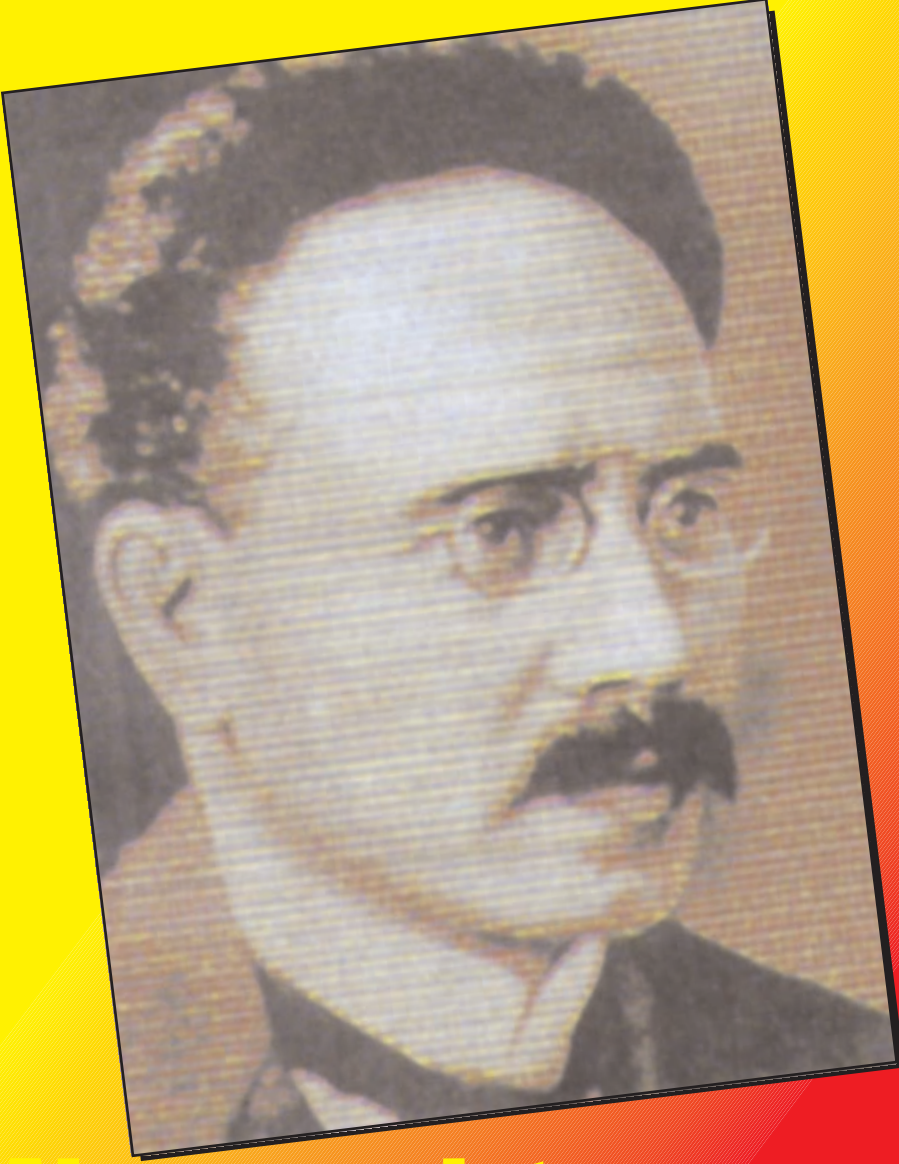
Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

"O bir kartaldı ve kartal olarak kalacaktır; ve anısı bütün dünya komünistleri için daima değerli olmakla kalmayacak, aynı zamanda biyografisi ve bütün eserlerinin yayınlanması tüm dünyada pek çok komünist kuşağın eğitilmesinde son derece yararlı kılavuzlar olarak hizmet edecektir."

V. I. Lenin

**Alman proletaryasının komünist önderleri:
Rosa Luxemburg ve
Karl Liebknecht...
15 Ocak 1919'da katledildiler...**